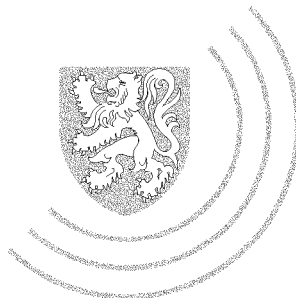

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

29 oktober 1998

ONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999

INHOUD

	Blz.
Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	21
Advies van de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen	43
Advies van de Raad van State	55
Advies van de Vlaamse Onderwijsraad	89
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	93
Ontwerp van decreet	101

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Vlaamse regering heeft de eer bij u het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 ter goedkeuring in te dienen.

I. ALGEMENE TOELICHTING

Het ontwerp van decreet bevat de volgende hoofdstukken :

HOOFDSTUK I : Centrum voor Informatie, Communicatie en Vorming in de Welzijnssector

HOOFDSTUK II : Jeugdwerkbeleid

HOOFDSTUK III : Leefmilieu

HOOFDSTUK IV : Onderwijs

HOOFDSTUK V : Binnenlandse Aangelegenheden en Stedelijk Beleid

HOOFDSTUK VI : DAB Linker Scheldeoever (LSO)

HOOFDSTUK VII : Terugvordering van overheidssteun

HOOFDSTUK VIII : VLAMIVORM

HOOFDSTUK IX : Ruimtelijke Ordening

HOOFDSTUK X : Lease in – Lease out

HOOFDSTUK XI : Successierechten

HOOFDSTUK XII : Cultuur Investeringsfonds

HOOFDSTUK XIII : Emancipatiezaken

HOOFDSTUK XIV : Inwerkingtreding

De Raad van State maakt opnieuw de opmerking dat dit decreet zowel gemeenschaps- als gewestbepalingen bevat. Zoals in het verleden kan de Vlaamse regering hierop antwoorden dat dit decreet een onderdeel uitmaakt van de begrotingsopmaak voor het begrotingsjaar 1999. Aangezien er slechts één begroting wordt ingediend voor Gemeenschap en Gewest samen, wordt er ook slechts één Programmadecreet ingediend.

Zoals vorig jaar heeft de Vlaamse regering dit decreet beperkt tot de bepalingen die rechtstreeks betrekking hebben op de begrotingsuitvoering van het begrotingsjaar 1999. Bepalingen die slechts onrechtstreeks betrekking hebben op dit begrotingsjaar worden opgenomen in het zgn. Verzameldecreet dat later aan u zal worden voorgelegd.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

HOOFDSTUK I

Centrum voor Informatie, Communicatie en Vorming in de Welzijnssector

Artikel 1

Met de oprichting van deze DAB wordt op de eerste plaats beoogd een oplossing te geven aan de juridisch en budgettair onduidelijke positie van de VZW Gezin en Samenleving. Op dit probleem werd in het verleden door het rekenhof bij herhaling gewezen.

De DAB CICOV neemt dan ook in de eerste plaats de functie die deze VZW ten aanzien van het ministerie had over. Gelijktijdig wordt echter ook het beheer van het centrum voor opleiding en vorming te Overijse aan deze dienst toegewezen.

Dit centrum werd de jongste jaren grondig gerenoveerd. Het beheer via deze DAB moet een optimaal gebruik van deze moderne vergader- en vormingsinfrastructuur mogelijk maken.

Naast de inkomsten uit een dotatie worden aan deze DAB ook de inkomsten uit de eigen activiteiten toegewezen.

De aard van de uitgaven die ten laste van de DAB vallen worden beperkt tot de uitgaven die verband houden met haar eigen activiteiten. Uitrustingsuitgaven voor het centrum te Overijse worden niet ten laste gelegd van deze DAB aangezien zij eerder reeds werden ten laste gelegd van het Vlaams Infrastructuur Fonds voor de persoonsgebonden aangelegenheden.

HOOFDSTUK II

Jeugdwerkbeleid

Artikel 2

De voorgestelde wijziging zorgt ervoor dat :

- a. de huidige jeugdwerkinitiatieven die in hoge mate gericht zijn op het werken met gehandicapte kinderen of jongeren en waarvoor de gemeentebesturen in 1998 worden gesubsidieerd op basis van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid, de huidige subsidie gegarandeerd wordt ;
- b. de provincies de subsidies die hen beloofd werden met de goedkeuring van boven genoemd decreet niet zien verminderen, doordat de middelen nodig om de voorgestelde nieuwe garantieregeling uit te voeren, worden toegevoegd aan de middelen die zij op basis van de huidige regeling zouden krijgen.

De budgettaire consequenties van dit voorstel vindt u in de volgende tabel.

EVOLUTIE	1998	1999	2000	2001
Antwerpen	6348706	6348706	7281813	7281813
Limburg	4580905	7262793	6415005	6415005
Oost-Vlaanderen	5221362	7183895	7951310	7951310
Vlaams-Brabant	3846712	3846712	4412086	4412086
West-Vlaanderen	6502316	15221468	13803358	13803358
Totaal	26500000	39863573	39863573	39863573

In deze en volgende tabellen werd geen rekening gehouden met de te verwachten aanpassingen aan de stijging van de index der consumptieprijzen, noch met demografische ontwikkelingen.

Voor wat 1998 betreft geldt dat omwille van de reeds in het decreet opgenomen garantieregeling voor de heden gesubsidieerde regionale jeugdwerkinitiatieven de vooropgestelde 15 fr. per jongere niet kan worden toegekend aan Antwerpen, Limburg en Oost-Vlaanderen.

1998	Aantal kind	15 fr./kind	garanties	subsidies	subsidies /jongere
Antwerpen					
	481673	7225095	3727953	6348706	13
Limburg					
	246936	3704040	4580905	4580905	19
Oost-Vlaanderen					
	396142	5942130	4270284	5221362	13
Vlaams-Brabant					
	291848	4377720	879162	3846712	13
West-Vlaanderen					
	336307	5044605	6502316	6502316	19
Totaal	1752906	26293590	19960620	26500000	15

In 1999 worden aan het heden beschikbare krediet de subsidies voor de huidige jeugdwerkinitiatieven die in hoge mate gericht zijn op het werken met gehandicapte kinderen of jongeren en waarvoor de gemeentebesturen in 1998 worden gesubsidieerd op basis van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid, toegevoegd.

1999	Aantal kind	15 fr /kind	garanties	subsidies	gehan- subsidies dicapten /jongere
Antwerpen					
	481673	7225095	3727953	6348706	0 6348706
Limburg					
	246936	3704040	4580905	4580905	2681888 7262793
Oost-Vlaanderen					
	396142	5942130	4270284	5221362	1962533 7183895
Vlaams-Brabant					
	291848	4377720	879162	3846712	0 3846712
West-Vlaanderen					
	336307	5044605	6502316	6502316	8719152 15221468
Totaal	1752906	26293590	19960620	26500000	13363573 39863573

In 2000 is de heden ingeschreven garantiemaatregel afgelopen, doch de garanties voor de gehandicaptenwerking zouden blijven bestaan.

2000 en 2001				
Aantal kind	subsidies	gehan- dicapten	totale subsidies	subsidies /jongere
Antwerpen				
481673	7281813	0	7281813	15
Limburg				
246936	3733117	2681888	6415005	26
Oost-Vlaanderen				
396142	5988777	1962533	7951310	20
Vlaams-Brabant				
291848	4412086	0	4412086	15
West-Vlaanderen				
336307	5084206	8719152	13803358	41
Totaal				
1752906	26500000	13363573	39863573	23

Als bijlage stuur ik u het overzicht van de betrokken verenigingen en het bijhorende subsidiebedrag dat normalerwijze voor 1998 aan de genoemde verenigingen uitbetaald wordt door de respectievelijke gemeentebesturen met kredieten die de Vlaamse Gemeenschap in 1998 voor deze personeelsleden ter beschikking stelt via b.a. 43.01 van het programma 45.1 – jeugdwerk van het decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1998.

Gemeente	Vereniging	Bedrag 1998
Genk	De Regenboog	2681888
Maldegem	Oranje	1962533
Brugge	Oranje	3372274
Ieper	Vorming en Actie	2174960
Oostende	't Zonnetje	1175589
Tielt	't Kloefke	1996329
TOTAAL		13363573

HOOFDSTUK III

Leefmilieu

AFDELING 1

Oppervlaktewateren

Artikel 3

Dit artikel beoogt de mogelijkheid om de gewestbijdrage te verhogen van 50 tot 75 %. Het is

immers de bedoeling de voorwaarden waarvan sprake in artikel 32duodecies, § 1 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging aan te scherpen met maatregelen die tegelijkertijd ook ten goede komen van de waterbeheersing. Projecten die niet voorzien in de aanleg van gescheiden rioleringsstelsels zullen niet meer in aanmerking komen voor subsidiëring, tenzij in die gevallen waar de aanleg van dergelijke gescheiden rioleringsstelsels technisch en financieel onmogelijk is bij toepassing van de best beschikbare technologie ; in deze laatste gevallen zou het subsidiëringspercentage beperkt blijven tot maximaal 50 %. In die projecten waar gescheiden rioleringsstelsels voorzien worden kan het subsidiëringspercentage opgetrokken worden tot 75 % indien naast het project ook begeleidende maatregelen worden voorzien in verband met regenputten, aanleg en instandhouding van open grachten en dergelijke meer.

Artikelen 4 tot 6

In de praktijk blijkt in de gevallen dat de waterfactuur het waterverbruik niet vermeldt, een eindfactuurbedrag gehanteerd te worden waarin de aftrek voor de gratis waterlevering is verrekend. Voor de berekening van het waterverbruik is het daarom meer correct het factuurbedrag, verhoogd met bedoelde aftrek, in aanmerking te nemen. Gelet op de evolutie van de drinkwaterprijzen wordt de deler 40 verhoogd tot 50.

Artikel 5

Dit artikel beoogt een billijke oplossing tot stand te brengen voor de bedrijven die koelwater hebben geloosd in de periode dat zij een vergunning voor het lozen van koelwater hadden aangevraagd doch over deze vergunningsaanvraag nog geen uitspraak was gedaan. Het is immers zo dat, in tegenstelling tot de VLAREM-procedure waarbij een korte afhandelingstermijn is gewaarborgd, de afhandeling van lozingsvergunningsaanvragen volgens de oude procedure gemakkelijk meerdere jaren in beslag nam. Meerdere bedrijven hebben daardoor vroeger koelwater geloosd zonder over de nodige lozingsvergunning te beschikken. Dit niet-vergunde koelwater kan voor de heffingsplicht niet als koelwater in aanmerking worden genomen en wordt daarom als afvalwater beschouwd en als dusdanig ook (zwaarder) belast. Dit leidt tot situaties waarbij bedrijven een onredelijk hoge heffing moeten betalen voor de lozing van koelwater. Met het voorgestelde artikel wordt de heffing voor bedoel-

de koelwaters niet langer berekend op basis van afvalwater, maar wel op basis van koelwater, waar het overigens in werkelijkheid ook technisch om gaat.

AFDELING 2

Afvalheffingen

Artikel 7

In de praktijk blijken sommige ovens voor de verbranding van huishoudelijke afvalstoffen tijdelijk technische problemen te hebben met het bereiken van de opgelegde emissienormen.

Deze technische problematiek wordt onderzocht door een bijzondere onderzoekscommissie samengesteld uit ambtenaren en deskundigen. Uit het technisch onderzoek door deze commissie kan blijken dat de vastgestelde overschrijding van emissienormen kan worden verholpen mits de exploitant overgaat tot een aantal technische ingrepen en/of bijsturing van de installaties.

De exploitant kan in die gevallen de oven op vrijwillige basis buiten dienst stellen tot wanneer de installatie is aangepast en de emissienormen wel kunnen worden nageleefd.

Met deze werkwijze wordt bekomen dat naar milieu toe onmiddellijk het voorzorgsprincipe is gerealiseerd zonder juridische procedures hiervoor te moeten inzetten. Deze tijdelijke buitendienststelling van de oven kan evenwel tot gevolg hebben dat huishoudelijke afvalstoffen die anders in de oven konden worden verbrand nu geheel of gedeeltelijk moeten worden gestort. Deze afvalstoffen worden in die gevallen aan de hogere heffing voor storten onderworpen.

Het artikel beoogt in die gevallen het bedrag van de afvalheffing te beperken tot 535 frank per ton, zijnde het heffingsbedrag voor het verbranden van afvalstoffen in een oven vergund voor huishoudelijke afvalstoffen als bedoeld in artikel 47, § 2, 30° van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen.

Vermits de betrokken maatregel slechts geldt voor het oplossen van tijdelijke situaties en niet voor ovens die definitief buiten dienst worden gesteld, is voorzien dat de afwijking geldt voor een maximumduur van 18 maanden.

In antwoord op het advies van de Mina-raad kan gesteld worden dat het betrokken afval niet kan afgeleid worden naar andere ovens omdat die voor de eventueel resterende capaciteit contracten hebben afgesloten voor de verbranding van ander afval, zodat er geen restcapaciteit is. Wat de duur van de vermindering betreft (18 maanden) werd gemeend dat dit een aanvaardbare periode is om de uitbaters toe te laten de nodige aanpassingen aan de ovens uit te voeren.

Artikel 8

Het betreft hier een vrijstelling van afvalheffing voor de verwerking van de afvalstoffen die afkomstig zijn van de overstromingsramp van september 1998.

HOOFDSTUK IV

Onderwijs

Artikel 9

Aan de VFLD-fonds worden de opbrengsten van de verkoop of verhuur van de gebouwen of terreinen van het voormalige Gebouwenfonds voor de Rijksscholen die voor 1 januari 1989 overgedragen waren voor verkoop aan het Ministerie van Financiën, toegewezen. Het betreft de zogenaamde gedesaffekteerde gebouwen. In ruil voor deze opbrengsten neemt het VFLD-fonds de lasten van deze gebouwen op zich.

Artikel 10

Met het oog op de inhaalbeweging van de betoelaging van de sociale voorzieningen aan de hogescholen tav die aan de universiteiten, worden de sociale toelagen voor de hogescholen vanaf 1999 opgetrokken van 4 000 BEF naar 4 500 BEF per student.

De indexeringsformule wordt aangepast aan het nieuwe referentiejaar 1999.

Artikelen 11 en 12

Sinds de inwerkingtreding van het decreet is het studentenaantal in de hogescholen gestegen met

6,19 %. Gezien deze substantiele stijging wordt hogeschoolenveloppe m.i.v. het begrotingsjaar 1999 verhoogd met 3,095%. Dit bedrag wordt ingeschreven in artikel 178 als nieuw referentiebedrag op basis waarvan de jaarlijkse enveloppe wordt berekend. Het referentiejaar voor de indexering wordt bijgevolg 1999.

Aangezien de formulering van artikel 178 op deze manier enkel nog relevant is vanaf 1999, worden ook de bedragen CAO voor de voorgaande begrotingsjaren geschrapt.

Artikel 13

Ondanks een inhaaloperatie in 1997, volgen de in artikel 136 vastgelegde bedragen niet de evoluties in de wetgeving van de sociale zekerheid. De aanvullende toelage bleef immers onvoldoende om het verschil in lasten voortvloeiend uit de wettelijke en conventionele werkgeversbijdragen weg te werken. Een bijkomend bedrag van 70 miljoen helpt de kloof tussen de privaat- en publiekrechtelijke universiteiten te dichten.

Artikel 14

Artikel 44 § 2 van het decreet betreffende de leraaropleiding en de nascholing van 16 april 1996 wordt gewijzigd om een dubbele indexering te vermijden. De vorige formule hield in dat de voorziene bedragen vermenigvuldigd werden met de gezondheidsindex van het betreffende begrotingsjaar t.o.v. de gezondheidsindex van 1996. Met de aangepaste formule wordt de gezondheidsindex van het betreffende begrotingsjaar gerelateerd aan die van het vorige begrotingsjaar.

De tabel geeft een stijging weer van de bedragen bestemd voor nascholing, in constante bedragen. Tot 2003 wordt er telkens een hoger bedrag toegekend. Dit bedrag wordt geïndexeerd.

Vanaf 2004 blijft het basisbedrag constant op het bedrag van 2003. Het bedrag van 2003 wordt dus jaarlijks geïndexeerd ten opzichte van de index van 2003.

Artikel 15

Het voorontwerp van decreet betreffende sommige universitaire instellingen van openbaar nut regelt

ondermeer de samenwerking tussen de Universiteit Gent en de Vlerick School voor Management. De Universiteit Gent zal financiële compensaties ontvangen voor de leden van het ZAP die zullen gedetacheerd worden naar de Vlerick School. Tevens zullen de studenten die nu ingeschreven zijn voor een voortgezette management opleiding in de toekomst aan de Vlerick School ingeschreven worden. De hiervoor uitgereikte diploma's worden niet meer meegerekend voor de berekeningseenheden voor de Universiteit Gent. Dit alles heeft gevolgen voor de financieringswijze, vastgelegd in artikel 130 van het Universiteitsdecreet. Enerzijds moet het basisbedrag WAO van de Universiteit Gent worden verminderd en anderzijds kan het globale bedrag voorzien voor de voortgezette academische opleidingen voor de gezamenlijke universiteiten verminderd worden met het aandeel voorzien voor de managementdiploma's uitgereikt aan de Universiteit Gent.

HOOFDSTUK V

Binnenlandse Aangelegenheden en Stedelijk Beleid

AFDELING 1

Investeringsfonds

Artikelen 16 en 17

De dotatie van het Investeringsfonds wordt vanaf 1999 verhoogd met 73 miljoen frank. Hiervoor moeten de referentiedotatie en het basisjaar van de indexen, op basis waarvan het jaarlijks evolutiepercentage wordt berekend, gewijzigd worden. Voor 1999 is de referentiedotatie dus gelijk aan de effectief te verdelen dotatie. Vanaf 2000 gelden de normale evolutieregels.

In 1999 is het bedrag waarmee de referentiedotatie verhoogd wordt, voorbehouden aan de gemeenten die de stemverrichtingen naar aanleiding van de verkiezingen van het Vlaams Parlement automatiseren door het gebruik van informatica-apparaat. Vanaf 2000 komt de verhoging ten goede aan alle gemeenten volgens de normale verdeelcriteria.

AFDELING 2

Sociaal Impulsfonds

Artikelen 18 en 19

De wijziging SIF – decreet is in het kader van het pact met de gemeenten.

De netto-opbrengsten leegstand zijn bestemd voor die gemeenten die op hun verzoek belast zijn met het beheer van de inventaris en dit in verhouding tot de gekende opbrengst voor die gemeente. Zie eveneens wijzigingen decreet Gemeentefonds.

In het kader van het pact met de gemeenten wordt vanaf 1999 het saldo van de opbrengst van de heffing op de leegstand, na afname voor onderstaande uitgaven, toegevoegd aan het Gemeentefonds. Deze verhoging komt uitsluitend ten goede van de gemeenten die meewerken met de opmaak en het beheer van de inventaris met betrekking tot de heffing op de leegstand en dit in verhouding tot de gekende opbrengst voor die gemeente.

Met "netto-opbrengst" wordt dan bedoeld het totaal van de geïnde bedragen, verminderd met alle kosten die daaraan verbonden zijn (zoals gemaakt om de inventaris op te maken, kosten om een efficiënt informaticaprogramma uit te werken voor de verwerking van inventarisgegevens en voor de overdracht ervan tussen de bevoegde administraties, kosten voor speciaal voor de heffing aangetrokken tijdelijk contractueel personeel en uiteraard ook de invorderingskosten).

Uitgaven te financieren met de opbrengst van de leegstandsheffingen :

- 1° het bedrag ter dekking van de uitgaven verbonden aan de uitvoering van de samenwerkingsovereenkomst 'bestendiging armoedebelief en steunpunt armoede' ;
- 2° de kosten voor de bekendmaking van de werking van het Sociaal Impulsfonds en van de acties, die zijn gefinancierd met trekkingsrechten op het Sociaal Impulsfonds ;
- 3° de subsidiëring van projecten inzake interlokale samenwerking ;
- 4° de organisatie van colloquia met betrekking tot lokale besturen, ingericht met medewerking van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden ;
- 5° aanvulling van de werkingsuitgaven van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden in het kader van haar werking ten behoeve van de lokale besturen ;

6° initiatieven inzake vorming van lokale mandatarissen en ambtenaren, ingericht met medewerking van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden ;

De verhoging van voorafnamen voor de armenorganisaties en voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie worden geschrapt in het initieel artikel 19. Dit betekent dat deze voorafnamen worden aangerekend op de SIF-trekkingsrechten en niet gebeuren op de leegstandsheffingen. Het is logisch dat de verhogingen van deze voorafnamen, net zoals de initieel voorziene voorafnamen op dezelfde wijze gebeuren, vandaar de voorstellen tot wijziging van artikel 4 en 5.

Artikel 20

De huidige beleidsovereenkomsten lopen van 1 januari 1997 tot en met 31 december 1999.

De nieuwe beleidsovereenkomsten vangen aan op 1 januari 2000.

Een actualisatie van de gegevens dient beschikbaar te zijn voor het opstellen van nieuwe lokale beleidsplannen en dit gebeurt in de loop van 1999.

Het niet wijzigen van het jaartal zou tot gevolg hebben dat de lokale besturen een beleidsplan maken voor drie jaar op basis van verouderde gegevens.

Artikelen 21 en 22

Aan de dotatie van het Gemeentefonds wordt vanaf 1999 het saldo, zoals bepaald in artikel 18 van dit decreet, toegevoegd.

AFDELING 3

Provinciefonds

Artikelen 23 tot 25

De dotatie van het Provinciefonds voor 1999 wordt vastgesteld op 3.700,2 miljoen frank en dit ingevolge de overdracht van 33,6 miljoen frank van de provincies Antwerpen (32,3 miljoen frank) en Oost-Vlaanderen (1,3 miljoen frank) inzake onroerende voorheffing naar de DAB LSO. In feite is dit

een "nuloperatie", zowel voor de provincies als voor de DAB-LSO, die de activiteiten overneemt van de maatschappij IMALSO, die voorheen deze bedragen vanuit de provincies kreeg.

HOOFDSTUK VI

DAB Linker Scheldeoever (LSO)

Artikelen 26 tot 33

De coöperatieve vennootschap Intercommunale Maatschappij van de Linker Schelde-oever (Imalso) werd opgericht voor een duur van zeventig jaar, en deze termijn loopt af op 31/12/1998.

Het Vlaams Gewest werd dan ook geconfronteerd met de vraag wat er na het verstrijken van deze termijn te gebeuren staat. Verschillende toekomst-scenario's voor de vennootschap Imalso werden onderzocht.

De Vlaamse regering heeft nu beslist om bij beëindiging van de vennootschap zowel de activiteiten als het personeel over te dragen aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de ermee verbonden inkomsten en uitgaven in eerste instantie onder te brengen in een Dienst met Afzonderlijk Beheer die met dit decreet wordt opgericht.

Deze "Dienst met Afzonderlijk beheer (DAB) Linker Scheldeoever (LSO)" heeft tot doel het financieel en budgettair beheer waar te nemen van de inkomsten en uitgaven met betrekking tot het onderhouden en het uitbaten van de Waasland- en de Sint-Annatunnel alsmede het productief en te gelde maken van de gronden van de vroegere Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever. Deze operatie biedt de beste garanties om de overheveling van activiteiten en personeel en de ermee verbonden kosten en opbrengsten op een budgettair correcte en transparante manier uit te voeren. Tenslotte biedt deze DAB de mogelijkheid om de verder integratie van IMALSO in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap geordend te laten verlopen.

HOOFDSTUK VII

Terugvordering van overheidssteun

Artikel 34

Op woensdag 23 juli 1997 besliste de Vlaamse regering, naar aanleiding van een standpuntbepaling van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen over het voorstel van decreet van de heren Robert VOORHAMME, Jef SLEECK, Fred DIELENS en Bruno TOBBACK houdende terugvordering van overheidssteun van ondernemingen die de informatie- en raadplegingsprocedures in geval van collectief ontslag niet naleven (Vlaams Parlement – Stuk 606 (1996-1997) – Nr. 1) dat de Vlaamse ministers bevoegd voor sociaal-economische overheidstegemoetkomingen die kaderen in het Vlaams werkgelegenheidsbeleid moesten onderzoeken hoe het principe van terugvordering van overheidssteun bij niet-naleving van de geldende informatie- en raadplegingsprocedures kan worden ingepast in de geviseerde steunmaatregelen, en dat de resultaten van dit onderzoek aan de bevoegde commissie in het Vlaamse Parlement moesten overgezonden worden.

Aangezien voormeld voorstel van decreet een sociaal-economische aangelegenheid betreft, dient de terugvordering betrekking te hebben op elke vorm van sociaal-economische overheidssteun. In dat kader werd bij besluit van de Vlaamse regering reeds een terugvorderingsregeling ingesteld met betrekking tot de expansiesteun, inzonderheid de opleidingssteun, de directe investeringssteun en de onderzoekssteun. Zo ook wordt een identieke regeling doorgevoerd voor de opleidingssteun die de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding verstrekt. Met deze decreetsbepaling wordt aldus het geheel van de sociaal-economische steunmaatregelen vanwege de Vlaamse overheid gevat zodat het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van de niet-discriminatie zijn gerespecteerd.

Daartoe door de minister bevoegd voor het wetenschaps- en technologiebeleid verzocht, bracht het Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk-Technologisch Onderzoek op 6 april 1998 in een Technische Nota een juridisch advies uit over de integratie van het principe van terugvordering in de geldende reglementering met betrekking tot het verlenen van steun aan wetenschappelijk-technologisch onderzoek. Deze reglementering bestaat enerzijds uit het Decreet van 6 mei 1987 tot bevordering van het industrieel wetenschappelijk onderzoek, anderzijds uit het Besluit van de Vlaamse regering tot regeling van de bevordering van het industrieel wetenschappelijk-technologisch onderzoek in Vlaanderen van 23 oktober 1991.

Volgens het I.W.T. zijn de enige twee wettelijke normen voor de opvolging, de rapportering als de sanctionering van de door haar toegekende steun momenteel enkel artikel 55 tot en met 58 van het Koninklijk Besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit en het algemeen controlerecht van het Rekenhof op het IWT in uitvoering van de Grondwet.

Volgens het I.W.T. is het dus duidelijk dat een wetgevende norm onder de vorm van een decreet noodzakelijk is om te komen tot de doelstellingen van de indieners van het genoemde voorstel van decreet. Het I.W.T. laat de keuze tussen een aangepast koepeldecreet, ofwel een bepaling in een begeleidingsdecreet bij de begroting. De Vlaamse regering kiest voor deze tweede optie, en formuleert aldus een wettelijke grondslag voor de terugvordering van steun die het I.W.T. heeft verstrekt op basis van artikel 2 van het Besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991 tot regeling van de bevordering van het industrieel wetenschappelijk-technologisch onderzoek in Vlaanderen.

HOOFDSTUK VIII

VLAMIVORM

Artikelen 35 tot 40

De Vlaamse overheid is bevoegd voor het voeren van het "algemeen economisch beleid". Eén van de belangrijkste aspecten van deze bevoegdheid is het streven naar een ondernemingsvriendelijke omgeving, waarbinnen de concurrentiepositie van de Vlaamse bedrijven gevrijwaard wordt en waarbij ondernemers zoveel mogelijk opportuniteiten geboden worden om te komen tot nieuwe en door groeiende ondernemingen. Het op 19 december 1997 goedgekeurde Vlaminov-decreet is in deze context te plaatsen.

Vlaminov had, in navolging van de eerdere Mari-
vlamvoorstellen, tot doel de lasten op Vlaamse ondernemingen te verlagen, op voorwaarde dat deze ondernemingen hun werkgelegenheid op peil hielden of deden toenemen én op voorwaarde dat zij minstens evenveel in hun onderneming hadden geïnvesteerd als de bekomen lastenverlaging. Op die manier was Vlaminov een bijdrage tot de versterking van het concurrentievermogen van Vlaamse ondernemingen, die een gunstig werkgelegenheids- en investeringsbeleid voeren.

Tijdens de werkzaamheden als gevolg van de Europese Top Werkgelegenheid kwam tot uiting dat Vlaamse ondernemingen onvoldoende investeren in de vorming van hun werknemers. De reden daartoe is waarschijnlijk te zoeken in het verliezen van nuttige arbeidstijd enerzijds en in het verliezen van opgeleide medewerkers anderzijds. Alleszins bedreigt een laag niveau van bedrijfsgerichte vorming de verdere ontwikkelingskansen van de onderneming en op langere termijn zelfs de onderneming zelf. Om de concurrentiepositie van de Vlaamse ondernemingen te vrijwaren, is het noodzakelijk dat de permanente vorming in ondernemingen wordt opgedreven.

Het aanbieden van opleiding en vorming om het functioneren van de arbeidsmarkt te verbeteren, gebeurt nu reeds door de VDAB en VIZO en via de Europese doelstelling 4-middelen (ESF). Om duurzame werkgelegenheid op de bedrijfsvloer te creëren is vorming in de onderneming het middel bij uitstek als markteconomie versterkende maatregel voor 1999. Tot nog toe was op het niveau van het bedrijfsleven enkel ondersteuning van vorming mogelijk via het luik "zachte investeringen" van de expansiesteun.

Om ondernemingen aan te sporen extra inspanningen te doen om medewerkers continu op te leiden en bij te scholen, kan een aangepaste Vlaminov-maatregel gebruikt worden. Deze arbeidsgebonden lastenverlaging moet dan integraal aangewend worden om meer opleiding te voorzien in de onderneming. Concreet wordt als extra voorwaarde gesteld dat de volledige Vlaminov-tegemoetkoming binnen het jaar na uitbetaling moet aangewend worden voor extra vorming en opleiding binnen de onderneming.

Het voordeel van het gebruik maken van het bestaande Vlaminov-decreet voor deze nieuwe vormingsstimulans ligt in het feit dat de aanpassing snel kan doorgevoerd worden zodat de nieuwe maatregel naadloos zal kunnen aansluiten op de oude. Bovendien kan gebruik gemaakt worden van de ervaring die werd opgedaan in de uitvoering van de Vlaminov-maatregel. Zo zullen een aantal zaken in het vernieuwde decreet opmerkelijk eenvoudiger kunnen gemaakt worden dan in het oude.

"Vlaanderen meer investeren in vorming"

De Vlaminov-maatregel ziet er concreet als volgt uit. Ondernemingen die in 1998 minstens evenveel voltijdse equivalenten tewerkstellen als in 1997 krijgen per voltijdse equivalent een lastenverlaging van hun onroerende voorheffing. Voor een kleine onderneming bedraagt dit 25.000 frank, voor een

grote of middelgrote onderneming 10.000 frank. Voor elke nieuwe voltijdse equivalent wordt de vermindering verhoogd met 5.000 frank en indien het gaat om een arbeidsplaats voor een laaggeschoold langdurig werkloze met 10.000 frank. Het feit dat het gaat om een lastenverlaging brengt met zich mee dat er uiteraard niet méér lastenverlaging kan worden toegekend dan er onroerende voorheffing van het aanslagjaar 1999 verschuldigd is. Een bijkomende voorwaarde is dat de volledige lastenverlaging moet aangewend worden voor investeringen in extra vorming en/of opleiding van de werkenden, uiterlijk binnen het jaar na de toekenning ervan. Deze voorwaarde vervangt de eerdere investeringsvoorwaarde. Ondernemingen die reeds in 1998 aanzienlijk investeerden in vorming, moeten niet de middelen niet noodzakelijk besteden aan extra vorming.

De meest opvallende wijzigingen met het vroegere Vlaminov-decreet zijn dus de volgende :

- het vervangen van de investerings- door de vormingsvoorwaarde ;
- het schrappen van de notie "arbeidsplaats" ;
- het wegvallen van de "de minimis"-voorwaarde van 100.000 ecu voor het hogere vormingsplafond van 2.500.000 euro ;

Bovendien wordt de sectorale doelgroep ruimer omschreven. De Vlaminov-ervaring leerde immers dat een aantal sectoren, die nauw verwant waren met de geselecteerde sectoren, wat ongelukkig uit de boot vielen. Hieraan wordt nu verholpen.

Artikel 35

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Artikel 36

In verband met artikel 36 bevestigt de Raad van State dat de Vlamivorm-maatregel volledig binnen de Vlaamse bevoegdheden ligt. De Raad neemt wel het standpunt in dat de Vlaminov-maatregel, en mutatis mutandis dus ook de Vlamivorm-maatregel, geen fiscale maatregel is, doch een steunmaatregel. In het geval van de Vlamivorm-maatregel gaat het om een steunmaatregel die als hoofddoel heeft extra vorming in de ondernemingen tot stand te brengen. De Raad oordeelt dat vorming en opleiding behoren tot de bevoegdheden zoals omschreven in artikel 4, 16° van de Bijzondere Wet

van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Op deze overweging baseert de Raad van State zich om te stellen dat het Vlamivorm-decreet in eerste instantie een gemeenschapsbevoegdheid betreft en de verwijzing naar de gewestbevoegdheid dient te worden geschrapt.

De Vlaamse regering kan met deze zienswijze niet akkoord gaan en dit om volgende redenen :

1. De Vlamivorm-maatregel is wel degelijk een geaffecteerde lastenverlagende maatregel. Er wordt een korting toegekend op de onroerende voorheffing, wat op basis van artikel 3, 5° van de Wet van 16 januari 1989 ter financiering van de gemeenschappen en de gewesten, een gewestbelasting is. Als voorwaarde om deze lastenverlaging te genieten, wordt evenwel gesteld dat ze volledig moet aangewend worden ter bevordering van de vorming en opleiding van werknemers in de onderneming. De gemeenschaps- en de gewestcomponenten zijn dus overduidelijk van gelijke waarde : beiden zijn noodzakelijke voorwaarden voor elkaar : geen vermindering van de onroerende voorheffing zonder vormingsinspanningen en geen geld voor vormingsinspanningen zonder verplichting tot het betalen van onroerende voorheffing aan het Vlaams gewest.
2. De maatregel kadert evenzeer in het beleid dat gericht is op het vrijwaren van de concurrentiekracht van de Vlaamse ondernemingen. Zonder een permanente vorming dreigt het menselijk kapitaal van de ondernemingen niet meer bij de tijd te zijn en zal zij aan concurrentiekracht inboeten. Vlamivorm past dus evenzeer in het algemeen economische beleid, dat volgens artikel 6, §1, VI, 1° van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen een gewestmaterie is.
3. Door de beperktheid van de bevoegdheid inzake onroerende voorheffing tot het Vlaamse Gewest, kan de facto de maatregel enkel van toepassing zijn in het Vlaamse Gewest. Een gewestafbakening blijft dus noodzakelijk om de maatregel uitvoerbaar te houden.

Deze overwegingen in acht genomen blijft de Vlaamse regering bij het standpunt dat de Vlamivorm-maatregel zowel een gewest- als een gemeenschapsmaterie betreft.

Artikel 37

Dit artikel voert een ruimere selectie van sectoren in. Op deze manier kunnen sectoren die nauw aan-

sluiten bij de activiteiten van de sectoren die voor Vlaminov geselecteerd waren, ook in aanmerking genomen worden voor deze nieuwe maatregel. Voorts past dit artikel de datum van indiening aan.

Artikel 38

Artikel 4 bundelt de wijzigingen die worden doorgevoerd aan de voorwaarden die voldaan moeten zijn om voor de investerings tegemoetkoming in aanmerking te komen. De belangrijkste nieuwe voorwaarde is dat de onderneming bij de aanvraag moet aangeven op welke wijze zij de investerings tegemoetkoming zal aanwenden om het vormingsniveau in de onderneming te doen stijgen. Uitzondering wordt gemaakt voor ondernemingen die al aanzienlijke inspanningen leveren. Zij moeten gewoon aangeven aan welke vorming zij de tegemoetkoming gaan besteden. Het bedrag per behouden personeelseenheid in een kleine onderneming wordt opgetrokken van 20.000 naar 25.000 frank omdat de nood en de drempel tot meer vorming in de kleine ondernemingen het grootst is. Voor het berekenen van de toename van de werkgelegenheid in de onderneming wordt niet langer de notie "arbeidsplaats" gebruikt, maar om redenen van praktische aard eveneens "personeelseenheid". Deze ingreep vereenvoudigt de procedure zowel voor de aanvrager als voor de administratie. Op vormingsinitiatieven is de "de minimis"-voorwaarde van de Europese Commissie niet langer van toepassing. Wel wordt een plafond ingesteld van maximaal 2.500.000 euro vormingssteun over drie jaar.

Artikel 39

Dit artikel voert de verplichting in dat de investerings tegemoetkoming moet aangewend worden om het vormingsniveau in de onderneming op te drijven met minstens de omvang van de bekomen steun. Deze extra vormingsinspanning moet gerealiseerd worden binnen het jaar nadat de steun werd toegewezen. Ondernemingen die reeds meer dan een door de Vlaamse regering vastgesteld percentage van de loonmassa aan vorming besteden, mogen in dezelfde periode van één jaar niet onder dit percentage zakken.

Artikel 40

Dit artikel behoeft geen commentaar.

HOOFDSTUK IX

Ruimtelijke Ordening

Artikelen 41 tot 45

In het kader van de berekening van planschadevergoeding in toepassing van artikel 35, tweede lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, voorheen artikel 37, tweede lid van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, is het Koninklijk Besluit van 24 oktober 1978 tot uitvoering van artikel 37, tweede lid van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, vastgesteld.

Het besluit van de Vlaamse regering van 8 juli 1997 tot wijziging van het koninklijk besluit van 24 oktober 1978 tot uitvoering van artikel 37, tweede lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S., 30 augustus 1998) kwam tot stand nadat meermaals was gebleken dat de advocaten van de tegenpartij in de planschadeprocedures pogen het KB van 24 oktober 1978 buiten toepassing te laten met het argument dat dit KB door een onwettigheid is aangetast.

Aangezien de onwettigheid slechts betrekking had op één paragraaf van het KB, en teneinde niet in een polemiek terecht te komen die zou leiden tot een volledig buiten toepassingverklaring van het besluit, werd de kwestieuze paragraaf opgeheven bij het voormelde wijzigingsbesluit van 8 juli 1997.

Thans staat het betrokken KB opnieuw ter discussie ten gevolge van het arrest dat op 18 juni 1998 door het Hof van Cassatie werd uitgesproken in het kader van een procedure tot het verkrijgen van planschadevergoeding. Het Hof stelt in dit arrest het volgende :

"Overwegende dat artikel 37, tweede lid, van de toepasselijke wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, de regels inhoudt voor het berekenen van de waardevermindering van het goed die voor de schadeloosstelling in aanmerking komt en derhalve de regels voor de omvang van het recht op schadevergoeding bepaalt :

Dat artikel 37, vierde lid, van de genoemde wet luidt : 'De Koning bepaalt de uitvoeringsmodaliteiten van dit artikel, inzonderheid wat betreft de

vaststelling van de waarden van het goed en de actualisering ervan' ;

Dat deze bepalingen geen andere beperkingen opleggen aan de macht van de rechter om, bij geschil, het bedrag van de vergoeding vast te stellen en de Koning niet machtigen zulks te doen ;

Overwegende dat de Koning de draagwijdte van een wet niet kan verruimen noch beperken :

Dat artikel 37, vierde lid, van de Stedenbouwwet aan de Koning niet toestaat van de wet afwijkende of beperkende criteria vast te stellen voor het berekenen van de waardevermindering die voor schadeloosstelling in aanmerking komt :

Dat de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 24 oktober 1978 tot uitvoering van artikel 37, tweede lid, van de genoemde wet in strijd zouden zijn met de wet als zij de rechter zouden verplichten de vergoeding wegens planschade omschreven in artikel 37, tweede lid, uitsluitend te bepalen op grond van het bedrag dat bij de verwerving als grondslag heeft gediend voor de heffing van de registratierechten ;

Dat de appèlrechters die beslissen dat zij gebonden zijn door de criteria van de wet en door de formulering van de opdracht gegeven aan de deskundigen laten blijken dat zij zich niet verplicht voelen de criteria opgenomen in het koninklijk besluit van 24 oktober 1978 te volgen, de in het onderdeel aangewezen wetsbepalingen niet schenden".

Aldus komt door het arrest van 18 juni 1998 van het Hof van Cassatie de wettigheid van het volledige KB op de helling te staan, hetgeen een decretaal ingrijpen noodzakelijk maakt, teneinde het forfaitair karakter van de planschadevergoeding een onbetwistbare decretale grondslag te geven en het tot op heden door het Vlaamse Gewest gevoerde verweer te kunnen verder zetten.

Aangezien het Hof van Cassatie in het voormelde arrest beslist dat de hoven en rechtbanken zelfs niet meer gebonden zijn door de verwervingswaarden vastgelegd in successie aangiften, schenkingsakten of aankoopakten, wordt het verweer van het Vlaams Gewest aangaande de schade berekening immers grotendeels zonder voorwerp.

Wat de financiële weerslag van de toepassing van het KB betreft dient er op gewezen te worden dat het Vlaamse Gewest, door telkens de successie aangiften voor te leggen, in diverse dossiers grote schadeëisen heeft kunnen afwezen, minstens sterk

heeft kunnen terugdringen. Het cassatiearrest van 18 juni 1998 zou derhalve belangrijke financiële implicaties met zich kunnen meebrengen indien niet ingegrepen wordt.

Indien het KB van 24 oktober 1978 volledig buiten toepassing is, ligt de weg open om de verwervingswaarden met vergelijkingspunten vast te leggen.

Een en ander betekent dat diverse dossiers weer kunnen herleven, in het bijzonder deze waar eisers beschikten over objectieve bouw- of verkavelingsgrond, doch slechts konden aanspraak maken op een beperkte vergoeding door de toepassing van het KB van 24 oktober 1978.

Te verwachten valt tevens dat een aantal eisers cassatieberoep zullen instellen tegen niet betekende arresten die toepassing gemaakt hebben van het betreffende KB.

Uit de administratieve praktijk blijkt dat de verschillen in schadevergoeding tussen enerzijds een berekening op grond van vergelijkingspunten en anderzijds een berekening in toepassing van het kwestieuze Koninklijk Besluit zeer aanzienlijk kunnen zijn.

Het is evenwel onzeker een prognose te maken nopens de globale meerkost voor het Vlaams Gewest in planschadedossiers ten gevolge van het cassatiearrest van 18 juni 1998. In veel zaken ligt immers nog geen eindbeslissing ten gronde voor, zodat het nog te vroeg is om de schadeberekening voor deze dossiers te begroten.

Teneinde te voorkomen dat het cassatiearrest van 18 juni 1998 diverse planschadezaken doet herleven, hetgeen wezenlijke financiële gevolgen zal hebben voor het Vlaams Gewest, is het derhalve aangewezen de bepalingen van het KB van 24 oktober 1978 een wettelijke grondslag te geven.

Het berekenen van de planschade volgens de verwervingstitels past trouwens volledig in de filosofie van de planschade, die een forfaitaire schadevergoeding is.

Dit blijkt tevens uit artikel 35, vijfde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarin een aftrek van 20% van de waardevermindering ten laste van de planschade-eiser wordt gelaten.

Diverse vonnissen en arresten van verschillende Hoven en Rechtbanken hebben in het verleden uitdrukkelijk gesteld dat de onwettigheid van arti-

kel 1, § 2, van het besluit absoluut niets afdoet aan de rechtsgeldigheid van artikel 1, § 1, en artikel 2, van het KB van 24 oktober 1978.

Terzake dient opgemerkt te worden dat de regeling voorzien door het KB van 24 oktober 1978 niet tot doel heeft de planschade integraal te vergoeden, maar wel binnen de perken van de artikelen 35 en 36 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening de vergoeding te berekenen welke de wetgever wenst uit te keren voor de beperking van het eigendomsrecht ten gevolge van de erfdienstbaarheid tot algemeen nut waarmee dit recht ten voordele van de gemeenschap wordt bezwaard. Dergelijke uitzonderlijke vergoeding kan aldus forfaitair en beperkend zijn zonder in te druisen tegen enig wettelijk of grondwettelijk voorschrift.

Deze constante rechtspraak zou thans door dit cassatiearrest van 18 juni 1998 opeens in vraag worden gesteld.

De buiten toepassingverklaring van het KB van 24 oktober 1978 leidt ook tot een aantal onbillijkheden.

Eisers die nu opeens de successieaangifte niet meer hoeven voor te leggen, waarin ze door een lage schatting wezenlijke successierechten hebben ontlopen in het verleden, worden heden in een planschadezaak voor een tweede maal beloond, wanneer ze uitgerekend die aangifte kunnen achterwege houden.

Wanneer het KB van 24 oktober 1978 een decreetale grondslag zou krijgen, valt het onder het toezicht van het Arbitragehof.

Dat de planschade een forfaitaire schadevergoeding is, is reeds te verantwoorden doordat het een uitzondering is op het principe dat erfdienstbaarheden van algemeen nut geen vergoeding opleveren voor de rechtsonderhorige. Derhalve kan gesteld worden dat de thans beoogde decreetale wijziging efficiënt, objectief, ernstig, adequaat en evenredig is met het gestelde doel.

Gezien het geldelijk belang in hoofde van het Vlaams Gewest in de hangende planschadedossiers, is het wel van belang dat zo snel mogelijk uitdrukkelijk gelibelleerd wordt dat de wijzigingen aangebracht in artikel 35 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening ook van toepassing zijn op hangende procedures.

Het Hof van Cassatie heeft herhaaldelijk beslist dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op

toestanden die na haar inwerkingtreding zijn ontstaan, maar ook op de gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder de gelding van de nieuwe wet, voor zover daardoor geen afbreuk wordt gedaan aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten.

HOOFDSTUK X

Lease in – Lease out

Artikel 46

De Lease in-lease out transactie voor het Graaf De Ferrarisgebouw kon succesvol worden afgesloten. De opbrengst voor de Vlaamse begroting bedraagt zo'n 340 miljoen BEF. Aan deze LILO-transactie is de eigendomsoverdracht van het Graaf De Ferraris-gebouw aan voorafgegaan. Deze eigendomsoverdracht ging gepaard met een betaling vanuit een thesaurierekening. Hiervoor werd toelating verleend door de decreetgever in artikel 12 van het decreet van 7 juli 1998 houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998. In de tweede paragraaf was voorzien dat deze thesaurieverrichting diende aangetuigd te worden met een nieuwe lening met dezelfde looptijd als de oorspronkelijke huurovereenkomst. De huidige thesaurietoestand van de Vlaamse Gemeenschap is echter positief (overschot op de kasuitgaven). Derhalve adviseert de bevoegde administratie en de onafhankelijke financiële adviseur om geen bijkomende lening op te nemen, maar dit bedrag rechtstreeks uit de kas te financieren. De schuld wordt dan a.h.w. onmiddellijk afgelost. Een nieuwe lening zou alleen maar een bijkomende intrestkost tot gevolg hebben.

In het tweede lid wordt de machtiging gevraagd om het Boudewijngebouw aan te kopen. In tegenstelling tot het Graaf De Ferraris- en het Hendrik Consciencegebouw is dit gebouw een loutere huurovereenkomst en geen huurkoop. Na 24 jaar is de huurovereenkomst afgelopen zonder dat de Vlaamse Gemeenschap nog enig recht op dit gebouw kan laten gelden. Het is derhalve aangeraden voor de Vlaamse Gemeenschap te onderzoeken in hoeverre de Vlaamse Gemeenschap eventueel eigenaar zou kunnen worden. Indien hierover een overeenkomst zou kunnen worden afgesloten, zal de financiering op een gelijke wijze gebeuren als voor GDF en Conscience.

HOOFDSTUK XI

Successierechten

Artikel 47

De wijzigingen die het Vlaamse parlement aan het tarief van de successierechten heeft gebracht met het decreet van 20 december 1996, waren ingrijpend. De belangrijkste waren :

- de vereenvoudiging van de algemene tariefstructuur ;
- de splitsing tussen roerende en onroerende goederen ;
- een verlaagd tarief voor de familiale ondernemingen en vennootschappen.

Met het decreet van 15 juli 1997 werd een verlaagd tarief voor de samenwonenden ingevoerd.

De opbrengst van de successierechten evolueerde niet ongunstig : van 14.544 mln F. in 1996 tot 14.778 mln F in 1997. Ten opzichte van het eerste halfjaar 1997 lagen de ontvangsten in 1998 voor dezelfde periode 6 % hoger.

Er waren tot nog toe een vijftig-tal aanvragen tot toepassing van het verlaagd tarief voor familiale ondernemingen, die werden toegekend.

In de memorie van toelichting van het decreet van 20 december 1996 werd aangekondigd dat tot een verdere verlaging van de tarieven overgegaan zou worden indien de hervorming tot een verhoging van de fiscale opbrengsten zou leiden. Dit kan op dit ogenblik nog niet echt bevestigd worden.

Niettemin is het nuttig om na te gaan na 1,5 jaar werking of sommige procedures en modaliteiten m.b.t. het verlaagd tarief voor de familiale ondernemingen geen essentiële bijdrage leveren tot de vooropgestelde doelstelling – behoud of creatie van tewerkstelling – en zelfs een averechts effect erop hebben. Deze procedures of modaliteiten kunnen dan vereenvoudigd of aangepast worden. Dit is niet alleen ten voordele van de belastingplichtigen, maar ook ter vereenvoudiging van de controlerende instanties.

1. Een eerste wijziging die wordt voorgesteld betreft de duur van de participatievoorwaarde. Op dit ogenblik bedraagt die vijf jaar, terwijl de algemene 'verdachte periode' in successierechten maar

drie jaar bedraagt (art. 7, 108, 66bis W. Succ.). Ook de tewerkstellingsvoorwaarde dient slechts in de drie jaar voor het overlijden vervuld te zijn (art. 60bis § 5 W. Succ). Er wordt daarom voorgesteld om deze termijn tot drie jaar terug te brengen.

2. Een tweede wijziging betreft de participatievoorwaarde bij de zogenaamde "tweede generatie" : vastgesteld werd dat de huidige regels in bepaalde situaties leidt tot ongewenste onrechtvaardigheden.

Het is de bedoeling om familiale ondernemingen, gesticht door een of twee personen, te laten vererven tegen het 3%-tarief, niet alleen bij het overlijden van de oprichters, maar ook bij het overlijden van hun erfgenamen, op voorwaarde dat de onderneming familiaal blijft, d.w.z. in handen blijft van naaste verwanten. Bovendien moeten ook schenkingen aan de volgende generatie gedurende het leven van de oprichters mogelijk blijven : het is uiteraard niet de bedoeling om de verjonging van de economie tegen te gaan.

Veronderstel nu dat oprichter van een familiale vennootschap drie kinderen heeft. Bij zijn overlijden vererft de vennootschap – gesteld dat de andere voorwaarden vervuld zijn – aan zijn drie kinderen, die op hun beurt ook kinderen hebben.

Bij het overlijden van het eerste kind vererven zijn aandelen tegen 3%. Immers, samen met zijn broers heeft bevat zijn successie per hypothese 100% van de aandelen.

Bij het overlijden van het tweede kind vererven zijn aandelen ook tegen 3%. Immers, samen met zijn overlevende broer bezit hij nog steeds 2/3 van de aandelen.

Bij het overlijden van het derde kind zou echter het volle tarief verschuldigd zijn. De andere aandelen zijn immers in handen van de kinderen van zijn broers, maar deze tellen niet mee voor de berekening van de participatievoorwaarde.

Men zou deze uitkomst kunnen verdedigen, op grond van de overweging dat de overlevende broer er kan voor zorgen opnieuw minstens 50% van de aandelen in handen te krijgen, en zo trouwens beter voor de continuïteit van de onderneming – en daarmee ook van de tewerkstelling – te zorgen. Maar het blijft een feit dat louter de volgorde van overlijden een tariefverschil tot gevolg heeft, en dat, zelfs indien de hergroepering van de aandelen gebeurt, deze gedurende minstens 5 jaar (en na de

eerste wijziging door dit voorstel van decreet toch nog 3 jaar) gebeurd moet zijn.

Daarom wordt voorgesteld om in een dergelijke situatie de aandelen die gedurende de vereiste periode van drie jaar in handen van voor-overleden broers of zusters geweest zijn, mee te tellen.

3. Een volgende maatregel is eerder bedoeld om grotere rechtszekerheid te creëren bij de reorganisaties van vennootschappen : fusies, splitsingen, maar ook inbreng van vennootschappen in holdings, aankoop door de privé-aandeelhouder van aandelen vanwege de holding, enz. In de memorie van toelichting van het decreet van 20 december 1996 was daartoe vermeld :

"Het is onmogelijk om alle situaties te voorzien ; bij fusies of reorganisaties zal de neutraliteit van de verrichting ook voor de toepassing van deze maatregel aanvaard worden. Meer in het algemeen dient de holdingstructuur zoveel mogelijk neutraal te zijn, m.a.w. noch voordeliger, noch nadeliger dan de rechtstreekse exploitatie."

Voor de rechtsgelijkheid is het evenwel aangewezen de regel van de neutraliteit in de wettekst op te nemen. Daarom wordt een bepaling voorgesteld, dat indien de situaties vóór en na de reorganisatie beide aanleiding zouden geven tot vererving tegen het 3%-tarief, de verlaging van het tarief behouden blijft. Indien de situatie verschillend is, dient de minst gunstige situatie te worden genomen.

Aldus is de inbreng of verkoop van de aandelen van een of meer werkmaatschappijen, die elk aan de voorwaarden beantwoorden, geen beletsel voor de toepassing van het 3% tarief bij de successie nadien, ook indien deze openvalt binnen de drie jaar na de verrichting. Als de overledene samen met zijn echtgenote voor de inbreng 100% van de aandelen van de werkmaatschappijen bezat, en na de inbreng 100% van de aandelen van een holdingmaatschappij, dan kan de netto-waarde van de aandelen van de holding tegen 3% vererven, zelfs al is de inbreng in de drie-jaarsperiode vóór het overlijden gebeurd. Bij verkoop aan een holdingvennootschap zou ook de niet betaalde verkoopprijs tegen 3% kunnen vererven.

Veronderstel echter dat de aandelen van werkmaatschappij worden ingebracht in een holding, waarvan de overledene en zijn echtgenote maar 50% bezitten ; de holding bezit naast de ingebrachte aandelen, nog andere activa die niet voor de 3% in aanmerking komen. In dit geval komt de waarde

van de 50%-participatie maar pro rata in aanmerking voor de 3%.

Veronderstel dat de overledene samen met zijn familie (cfr. art. 60bis § 1) naar 49% aandelen in de holding verkrijgt, dan vererft de participatie – en bij verkoop ook de vordering – tegen de normale tarieven.

4. Een onduidelijkheid volgt ook in de situatie dat de overlijdens elkaar vlug opvolgen. Er wordt immers als voorwaarde gesteld dat de overledene gedurende minstens vijf (voortaan drie) jaren aandeelhouder geweest zijn. Indien het eerste kind overlijdt binnen de drie jaar na zijn vader, is deze voorwaarde letterlijk genomen niet vervuld, tenzij men zich zou beroepen op de algemene regel dat de rechtopvolger in de rechten van zijn rechtvoorganger treedt.

Het spreekt nochtans vanzelf dat de ratio legis voor de verlaging hier evenzeer – en wellicht nog meer – van toepassing is : door op korte termijn de zware successierechten te moeten betalen komt de onderneming – en daarmee de tewerkstelling – nog meer in gevaar.

Daarom wordt ook voorzien dat, bij erfenis of schenking aan een vermoedelijke erfgenaam, de termijnen waarin de rechtvoorganger en de rechtsofvolger(s) aandeelhouder zijn geweest, samengeteld mogen worden.

5. Op dit ogenblik is voorgeschreven dat, na het overlijden, de tewerkstellingsvoorwaarde jaarlijks bewezen moet worden. Dit is een vrij zware last, zowel voor de erfgenamen als voor de administratie. Bovendien kan het gebeuren dat een onderneming een tijdelijke crisis doormaakt, onder meer tengevolge van het overlijden van de stichter, waardoor de tewerkstelling gedurende enkele maanden of jaren daalt, maar daarna opnieuw stijgt, misschien zelfs tot boven het niveau bij het overlijden.

Zonder daarom de aanmoediging tot behoud van tewerkstelling te verlaten – het was de essentiële doelstelling van het decreet van 20 december 1996 – wordt daarom voorgesteld om de tewerkstelling niet langer in strikte zin per jaar te beoordelen, maar om gebruik te maken van een voortschrijdend gemiddelde die per eind van elk jaar over periode van vijf jaar, en als uitgangspunt genomen wordt, in vergelijking met de tewerkstelling voor het overlijden. Er wordt voorgesteld om zolang het voortschrijdend gemiddelde niet daalt onder de 50 % van de tewerkstelling bij overlijden er (nog) geen rechten verschuldigd worden. Niettemin dient

in de eindsituatie na vijf jaar evenveel tewerkstelling worden geboden als op het ogenblik van het openvallen van de successie. Zoniet is er een terugname van de vrijstelling in de mate dat deze tewerkstelling daalde.

Deze maatregel, die een versoepeling lijkt, is echter vooral een stimulans om personeel aan te trekken. Geen enkel bedrijf zal bewust personeel ontslaan, om het nadien terug aan te werven. Wanneer bijgevolg de tewerkstelling in het geërfd bedrijf daalt, is dit het gevolg van moeilijkheden binnen het bedrijf. Een aandeelhouder, wiens bedrijf tijdelijk een lagere bezetting kent en bijgevolg in de huidige situatie middelen moet mobiliseren om de verhoogde successierechten te betalen, wordt in het voorliggend daarentegen gestimuleerd om integendeel deze middelen te investeren in het bedrijf, zodat extra-tewerkstelling ontstaat.

Voor alle duidelijkheid wordt hierna een voorbeeld gegeven :

(waarbij uiteraard geacht wordt voldaan te zijn aan alle andere voorwaarden)

Aantal voltijds tewerkgestelden bij overlijden : 100

jaar	Voltijdse eenheden versie A	Voortschrijdend gem.	Voltijdse eenheden versie B	Voortschrijdend gem.
Jaar nul	100	Pm	100	Pm
Eerste jaar	80	80.00	75	75.00
Tweede jaar	60	70.00	40	57.50
Derde jaar	45	61.60	32	49.00
Vierde jaar	60	61.25	30	44.25
Vijfde jaar	80	65.00	27	40.20

In geval van versie A (een bedrijf, dat na een moeilijke periode haar personeelsaantal opnieuw sterk kan optrekken) wordt enkel op het einde van het vijfde jaar een terugname van de eerder verleende verlaging tot 3% doorgevoerd en dit voor 20 %. In de periode van vijf jaar gebeurt er niets vermits het voortschrijdend gemiddelde steeds boven de 50 % van de initiële tewerkstelling blijft. Indien het bedrijf erin slaagt om terug 100 tewerkgestelden te hebben, is er geen enkele terugname : het bedrijf is er ondanks de moeilijke aanvangsperiode erin geslaagd haar tewerkstelling terug op peil te brengen.

In geval versie B (een bedrijf dat er niet in slaagt zijn tewerkstelling te behouden) wordt reeds per

eind van het derde jaar de volledig huidige regeling van kracht. Dit houdt in dat er een terugname is van de eerder verleende verlaging tot 3 % en dit voor 68 % van het basisbedrag. Door de verdere daling zijn er bijbetalingen het vierde jaar voor 2 % van het basisbedrag ; het vijfde jaar van 3 % van het basisbedrag. Globaal is er dus een terugname van 73 %, omdat het personeelsbestand met 73 % is gedaald. Zelfs indien het bedrijf het vierde en het vijfde jaar haar personeel terug zou hebben uitgebreid, blijft de terugname van 68 % van kracht.

6. De wet van 13 april 1995 tot wijziging van de wetten op de handelsvennootschappen, gecoördineerd op 30 november 1935, stelt met artikel 61 "vennootschappen met sociaal oogmerk" in. Deze vennootschappen streven weliswaar economische activiteit na en creëren daardoor tewerkstelling. De vennoten lopen een zelfde financieel risico als de gewone commerciële vennootschappen : hun inbreng kan immers evenzeer verloren gaan bij slecht beheer. Anderzijds moeten hun statuten bepalen, dat de vennoten geen of slechts een beperkt vermogensvoordeel, noch het verlenen van een onrechtstreeks vermogensaandeel nastreven. Zij zijn immers niet in de eerste plaats gericht op de verrijking van het vermogen van hun vennoten.

Het is quasi uitgesloten dat dit familiale ondernemingen zijn, zoals gedefinieerd in het decreet, omdat geen enkele vennoot meer dan 10 % (bij vennoten, die gelijktijdig personeelsleden zijn : zelfs slechts 5 %) stemgerechtigde aandelen mag vertegenwoordigen. Zij kunnen daardoor niet genieten van de voordelen bij successie, ofschoon de vennoten éénzelfde risico lopen en vaak waardevolle tewerkstelling creëren.

Om de kapitaalbreng bij deze vennootschappen derhalve niet te sanctioneren t.o.v. de commerciële vennootschappen wordt voorgesteld, de 50 % grens als familie-bezit niet aan te houden.

7. De SERV merkt op in haar advies op dat de tewerkstellingsvoorwaarde reeds vervuld is wanneer op de laatste dag van het vijfde jaar het tewerkstellingsniveau hersteld is. De SERV stelt derhalve voor om het gemiddeld aantal personeelsleden te nemen gedurende het laatste jaar. Hierop wordt niet ingegaan omdat enerzijds met voltijdse eenheden gerekend wordt en dat anderzijds het economisch weinig waarschijnlijk is dat enkel om de vermindering van de Successierechten te behouden plotseling op het einde van de 5 jarige periode een groot aantal personen zouden worden aangeworven om ze kort nadien terug te ontslagen.

HOOFDSTUK XIII

Cultuur Investeringsfonds

Artikelen 48 tot 53

Er wordt een Cultuurinvesteringsfonds opgericht onder de vorm van een pararegionale A. De doelstelling van dit fonds is de centralisatie en de verdeling van de investeringsmiddelen in de culturele sector.

HOOFDSTUK XIII

Emancipatiezaken

Artikel 54

Het is de bedoeling om bij de introductie van nieuwe thema's belangrijk voor het emancipatiebeleid de mogelijkheid te creëren tot het opzetten en financieren van éénmalige pilootprojecten. Vanuit de dienst Emancipatiezaken is het de bedoeling om via goedgekozen pilootprojecten met een beperkt aantal VOI's de andere VOI's te overtuigen om dergelijke initiatieven ook op te zetten (met middelen uit hun eigen begroting). We zijn ervan overtuigd dat we eerst zelf een paar pilootprojecten zullen moeten opzetten met middelen van het ministerie (budget emancipatiezaken). Op het ogenblik is hiervoor, volgens de Inspectie van Financiën, geen decretale basis voorhanden. Mits een aanpassing van het programmadecreet 1998 kunnen we ervoor zorgen dat we pilootprojecten kunnen betalen en opzetten binnen de VOI's. Het gaat om éénmalige projecten, na afloop van pilootprojecten dienen de VOI's verdere initiatieven te betalen met hun eigen dotatie.

HOOFDSTUK XIV

Inwerkingtreding

Artikel 55

Dit artikel behoeft geen commentaar.

*De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands beleid,
Europese Aangelegenheden,
Wetenschap en Technologie,*

Luc VAN DEN BRANDE

*De minister vice-president van de Vlaamse regering,
De Vlaamse minister van Openbare werken,
Vervoer en Ruimtelijke Ordening*

Steve STEVAERT

*De Vlaamse minister van Leefmilieu en
Tewerkstelling,*

Theo KELCHTERMANS

*De Vlaamse minister van Financiën,
Begroting en Gezondheidsbeleid,*

Wivina DEMEESTER-DE MEYER

*De Vlaamse minister van Binnenlandse
Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting,*

Leo PEETERS

*De Vlaamse minister van Onderwijs
en Ambtenarenzaken,*

Eddy BALDEWIJNS

*De Vlaamse minister van Cultuur,
Gezin en Welzijn,*

Luc MARTENS

*De Vlaamse minister van Economie,
KMO, Landbouw en Media,*

Eric VAN ROMPUY

*De Vlaamse minister van Brusselse
Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid,*

Brigitte GROUWELS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999

DE VLAAMSE REGERING,

Op het gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid te machtigen het voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999, in te dienen bij het Vlaamse Parlement. De tekst van dit voorontwerp luidt als volgt :

HOOFDSTUK I

Centrum voor Informatie, Communicatie en Vorming in de Welzijnssector

Artikel 1

§1. Er wordt een dienst met afzonderlijk beheer opgericht, zoals bedoeld in artikel 140 van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de rijkscomptabiliteit onder de benaming “Centrum voor informatie, communicatie en vorming in de Welzijnssector” (afgekort Cicov).

§2. De dienst wordt belast met de uitvoering van activiteiten die verband houden met vorming, communicatie en informatie in het kader van het welzijnsbeleid.

Binnen deze opdracht zal de dienst vormings – en informaticactiviteiten van de Vlaamse regering logistiek en inhoudelijk ondersteunen, zorgen voor de redactie van publicaties en zorgen voor de aanmaak van deze publicaties via drukwerk of andere technieken.

De dienst organiseert binnen het kader van zijn opdracht vormings-, overleg, en informatieactiviteiten in het centrum te Overijse en zorgt voor het onthaal en de ontvangst van de participanten.

§3. De dienst beschikt voor de uitvoering van haar activiteiten over een jaarlijkse dotatie ten laste van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap en over de inkomsten uit de activiteiten en publicaties bedoeld onder §2.

Ten laste van deze dienst met afzonderlijk beheer vallen alle uitgaven die verband houden met de in §2 opgesomde activiteiten alsmede de werkingsuitgaven en uitgaven voor klein materieel voor het onderhoud en de uitrusting van het centrum te Overijse

HOOFDSTUK II

Jeugdwerkbeleid

Artikel 2

§ 1. In artikel 6 van het decreet van 17 december 1997 houdende subsidiëring van provinciebesturen inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid worden de woorden “de eerste twee jaren volgend op de inwerking-treding” vervangen door het woord “1998”.

§ 2. In artikel 9 van het decreet van 17 december 1997 houdende subsidiëring van provinciebesturen inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid wordt een 2°bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

“2°bis de provinciebesturen subsidiëren de jeugdwerkinitiatieven die in hoge mate gericht zijn op het werken met gehandicapte kinderen of jongeren en waarvoor de gemeentebesturen in 1998 worden gesubsidieerd op basis van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie die een jeugdwerkbeleid voeren voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren. Deze subsidie bedraagt ten minste 100 procent van het subsidiebedrag dat werd toegekend op basis van boven genoemd besluit, op voorwaarde dat de werking van deze jeugdwerkinitiatieven minstens op hetzelfde peil behouden blijft als in 1998. Indien dit niet het geval is, dan wordt de subsidie in evenredige mate verminderd.”

§ 3. In artikel 9 van het decreet van 17 december 1997 houdende subsidiëring van provinciebesturen inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid wordt een 3°bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

“3°bis het totaal van de subsidiebedragen die de provinciebesturen moeten garanderen in uitvoering van artikel 9, 2°bis wordt voorafgenomen van het beschikbare krediet, waarna het saldo wordt verdeeld zoals bepaald in artikel 6, derde lid, en artikel 9, 3°. Vervolgens wordt het subsidiebedrag per provinciebestuur verhoogd met de subsidies die het provinciebestuur moet garanderen in uitvoering van artikel 9, 2°bis”.

HOOFDSTUK III

Leefmilieu

AFDELING 1

Oppervlaktewateren

Artikel 3

In artikel 32duodecies, § 3 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd bij decreet van 22 december 1995 en gewijzigd bij decreet van 20 december 1996 worden de woorden “mag niet meer bedragen dan 50 % van de totale kosten” vervangen door de woorden “mag niet meer bedragen dan 50 % van de totale kosten, tenzij het hemelwater en het afvalwater gescheiden worden. In dit laatste geval kan het percentage van 50% opgetrokken worden tot 75%”.

Artikel 4

In artikel 35quater van dezelfde wet, ingevoegd bij decreet van 21 december 1990 en gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 22 december 1993, 21 december 1994 en 20 december 1996 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in 1° worden onder “Qw =” de woorden “dat Qw gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 40 en in voorkomend geval verhoogd met de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd” vervangen door de woorden “dat Qw gelijk is aan het quotiënt van

enerzijds de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totaal gefactureerde kosten, exclusief BTW, verhoogd met de aftrek voor de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd en anderzijds de deelfactor 50” ;

2° in 3° worden onder “Qw =” de woorden “dat Qw gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 40 en in voorkomend geval verhoogd met de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd” vervangen door de woorden “dat Qw gelijk is aan het quotiënt van enerzijds de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totaal gefactureerde kosten, exclusief BTW, verhoogd met de aftrek voor de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd en anderzijds de deelfactor 50”.

Artikel 5

In artikel 35septies van dezelfde wet, ingevoegd bij decreet van 21 december 1990 en gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 18 december 1992, 22 december 1993, 6 juli 1994, 21 december 1994, 22 december 1995 en 20 december 1996, worden de woorden “in geval de facturen het waterverbruik niet vermelden wordt door de Maatschappij aangenomen dat dit verbruik gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 40” vervangen door de woorden “in geval de facturen het waterverbruik niet vermelden wordt door de Maatschappij aangenomen dat dit verbruik gelijk is aan het quotiënt van enerzijds de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totaal gefactureerde kosten, exclusief BTW, verhoogd met de aftrek voor de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd en anderzijds de deelfactor 50”.

Artikel 6

In artikel 35quinquies, §1 worden de woorden “De hoeveelheid geloosd koelwater wordt geacht overeen te stemmen met de in de lozings- of milieuvergunning toegelaten hoeveelheid, tenzij de heffingsplichtige het bewijs levert dat de reël geloosde hoeveelheid kleiner is.” vervangen door de woorden : “Met ingang van het heffingsjaar 1993 wordt de hoeveelheid geloosd koelwater geacht overeen te stemmen met :

- hetzij, de in de lozings- of milieuvergunning toegelaten hoeveelheid ;
- hetzij, de hoeveelheid aangegeven in de voor 1 september 1991 ingediende lozingsvergunnings-aanvraag zolang over deze laatste nog geen uitspraak is gedaan ;
- tenzij de heffingsplichtige het bewijs levert dat de reël geloosde hoeveelheid kleiner is.”

AFDELING 2

Afvalheffingen

Artikel 7

Aan artikel 47, § 2, 10° van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 18 december 1992, 22 december 1993, 21 december 1994, 22 december 1995, 20 december 1996 en 19 december 1997 wordt een c) toegevoegd die luidt als volgt :

“c)in afwijking van a) en b) wordt met ingang van 1 januari 1998 het bedrag van de milieuheffing vastgesteld op 535 frank per ton, wanneer het gaat om het storten van huishoudelijke afvalstoffen die niet konden worden verbrand in een oven vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, om reden dat deze oven op vrijwillige basis door de exploitant tijdelijk om milieuredenen buiten dienst werd gesteld. Deze

afwijking geldt evenwel voor elke oven slechts gedurende een periode van 18 maanden te rekenen vanaf de eerste dag van de maand tijdens dewelke de oven op vrijwillige basis werd gesloten”.

Artikel 8

Aan artikel 47 van hetzelfde decreet wordt een paragraaf 2ter ingevoegd, die luidt als volgt :

“§ 2ter. In afwijking van de bepalingen van § 2 wordt het bedrag van de milieuheffing vastgesteld op 0 frank per ton, voor de verwerking van afvalstoffen die afkomstig zijn van de door de overstromingsramp van september 1998 getroffen delen van de in Vlaanderen gelegen gemeenten vermeld in het koninklijk besluit van 18 september 1998 waarbij de hevige stortregens die op 13, 14 en 15 september 1998 gevallen zijn op het grondgebied van verschillende gemeenten als een algemene ramp worden erkend en waarbij de geografische uitgestrektheid van deze ramp wordt afgebakend, mits aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- de afvalstoffen moeten voor verwerking aangeboden zijn in de periode van 16 september 1998 tot en met 15 november 1998 ;
- de afvalstoffen zijn veroorzaakt door de overstromingsramp van september 1998 ;
- het college van burgemeester en schepenen van de betrokken gemeenten moet voor de afvalstoffen een attest afleveren dat bevestigt dat de afvalstoffen aan de in dit artikel gestelde voorwaarden voldoen”.

HOOFDSTUK IV

Onderwijs

Artikel 9

Wordt toegevoegd aan artikel 53, §4 van het decreet van 21 december 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995 :

“4° de opbrengsten uit de verkoop van gebouwen of terreinen aangekocht lastens het voormalige Gebouwenfonds voor de Rijksscholen die voor 1 januari 1989 voor vervreemding werden overgedragen aan het Ministerie van Financiën.”

Artikel 10

In artikel 209, § 1 van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap wordt het bedrag “4000” vervangen door “4500”, het jaartal “1999” door “2000”, het jaartal “1998” door “1999” en “I98” door “I99”.

Artikel 11

In artikel 178, § 1, van hetzelfde decreet wordt de zinssnede “1996 gelijk aan 18.111,0 miljoen frank” vervangen door de zinssnede “1999 gelijk aan 19.396,1 miljoen frank”. De zinssnede “ in 1996 met 160 miljoen frank, in 1997 met 140 miljoen, in 1998 met 120 miljoen,” wordt geschrapt.

Artikel 12

In artikel 184 van hetzelfde decreet wordt “L96” telkens vervangen door “L99”, wordt “C96” telkens vervangen door “C99” en wordt “1996” telkens vervangen door “1999”.

Artikel 13

Met uitzondering van de laatste paragraaf wordt artikel 136 van het decreet van 12 juni 1991, zoals gewijzigd door artikel 97 van het decreet van 14 juli 1998 betreffende het onderwijs IX, vervangen door de volgende bepalingen :

“De bedragen noodzakelijk voor de uitgaven voortvloeiend uit de wettelijke en conventionele werkgeversbijdragen en lasten, met inbegrip van het door de instelling gefinancierd aanvullend pensioen, teneinde een gelijkwaardig geldelijk statuut te verzekeren als voor de universiteiten andere dan die vermeld in artikel 3, 4 ° a) en 5°, zijn vanaf 1999 gelijk aan, uitgedrukt in miljoenen franken :

1° de Katholieke Universiteit Leuven	326,7
2° het Limburgs Universitair Centrum	5,4
3° de Katholieke Universiteit Brussel	8,1
4° de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius te Antwerpen	32,9
5° de Universitaire Instelling Antwerpen	9,5
6° de Vrije Universiteit Brussel	119,7

De vermelde bedragen worden vanaf 2000 geïndexeerd volgens de indexeringsformule L1/L0 zoals bepaald in het tweede lid van artikel 130.”

Artikel 14

Artikel 44 § 2 van het decreet betreffende de lerarenopleiding en de nascholing van 16 april 1996 wordt als volgt gewijzigd :

Vanaf 1997 worden de bedragen vermeld in deze titel geïndexeerd als volgt :

$$N_x = T_x (C_x / C_{x-1})$$

Waarbij

N_x : gelijk is aan het geïndexeerde bedrag in begrotingsjaar x ;

T_x : gelijk is aan het bedrag dat in de tabel voor het betreffende begrotingsjaar vermeld staat ; vanaf begrotingsjaar 2004 is dit bedrag gelijk aan het bedrag voor het begrotingsjaar 2003 ;

C_x : gelijk is aan de gezondheidsindex bij het begin van het begrotingsjaar x

C_{x-1} : gelijk aan de gezondheidsindex bij het begin van het begrotingsjaar $x-1$; vanaf begrotingsjaar 2004 is deze gelijk aan de gezondheidsindex bij het begin van het jaar 2003.

Artikel 15

§ 2 van artikel 130 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, zoals gewijzigd door artikel 96 van het decreet van 14 juli 1998 betreffende het Onderwijs IX, wordt aangevuld met een tweede lid luidend als volgt :

“Vanaf het begrotingsjaar 1999 wordt dit bedrag voor de gezamenlijke universiteiten vastgelegd 438,4 miljoen frank (prijsniveau 1995).”

§ 6 van hetzelfde decreet wordt aangevuld met een tweede lid luidend als volgt :

“Vanaf het begrotingsjaar 1999 bedraagt het basisbedrag WAO 1995, uitgedrukt in miljoenen franken, voor de universiteit Gent 4.833,7.”

HOOFDSTUK V

Binnenlandse Aangelegenheden en Stedelijk Beleid

AFDELING 1

Investeringsfonds

Artikel 16

In artikel 2 van het decreet van 20 maart 1991 betreffende het Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde onroerende Investeringsfondsen die in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de provincies, de gemeenten of de Vlaamse Gemeenschapscommissie worden gedaan, gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 6 juli 1994 en 21 december 1994 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

- 1° het derde lid wordt vervangen door wat volgt : “ De referentiedotatie wordt vastgesteld op 5.055,1 miljoen frank “ ;
- 2° in het vijfde lid worden de woorden “ S : het gemiddelde van de uurlonen op 1 januari 1993 “ vervangen door de woorden “ S : het gemiddelde van de uurlonen op 1 januari 1998 “
- 3° in het vijfde lid worden de woorden “ door het Ministerie van Economische Zaken voor de maand januari 1993 “ vervangen door de woorden “ door het Ministerie van Economische Zaken voor de maand januari 1998 “.

Artikel 17

In artikel 3 van het decreet van 20 maart 1991 betreffende het Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde onroerende Investeringsfondsen die in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de provincies, de gemeenten of de Vlaamse Gemeenschapscommissie worden gedaan, gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 6 juli 1994 en 21 december 1994 wordt een § 2bis ingevoegd, die luidt als volgt :

“§ 2bis. In 1999 wordt 73 miljoen frank voorbehouden voor gemeenten die de stemverrichtingen naar aanleiding van de verkiezingen van het Vlaams Parlement automatiseren door het gebruik van informatica-apparatuur “.

AFDELING 2

Sociaal Impulsfonds

Artikel 18

In artikel 6 § 5 eerste lid en artikel 6 § 6 derde lid van het decreet van 1 juni 1996, decreet tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds wordt het jaartal ‘2000’ vervangen door het jaartal ‘1999’.

Artikel 19

In artikel 27, §1 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, wordt een derde lid toegevoegd dat luidt als volgt :

“Ongeacht andersluidende wettelijke of andere bepalingen, is een overheidsinstelling die houder is van het zakelijk recht, bedoeld in het eerste lid, belastingplichtig voor de toepassing van deze afdeling.”.

Artikel 20

In artikel 3 van het decreet van 14 mei 1996 tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds, gewijzigd bij de decreten van 10 december 1996 en 19 december 1997 wordt § 3 vervangen door wat volgt :

“Vanaf 1999 wordt de netto-opbrengst van de aan het begrotingsjaar voorgaande jaren aan de in hoofdstuk VIII, afdeling 2 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, bedoelde heffingen, intresten en administratieve geldboeten ten voordele van het Vlaamse Gewest, verminderd met de vergoeding voor de administratiekosten, bedoeld in artikel 44 van hetzelfde decreet, aangewend voor de hiernavolgende uitgaven overeenkomstig door de Vlaamse regering te bepalen criteria :

- 1° het bedrag ter dekking van de uitgaven verbonden aan de uitvoering van de samenwerkingsovereenkomst “bestendiging armoedebeleid en steunpunt armoede” ;
- 2° de kosten voor de bekendmaking van de werking van het Sociaal Impulsfonds en van de acties, die zijn gefinancierd met trekkingsrechten op het Sociaal impulsfonds ;
- 3° ondersteuning van verenigingen die actief zijn in en voor de vierde wereld. ;
- 4° het verlenen van een aanvullend trekkingsrecht voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie in het kader van het Sociaal Impulsfonds ;
- 5° de subsidiëring van projecten inzake interlokale samenwerking ;
- 6° de organisatie van colloquia met betrekking tot lokale besturen, ingericht met medewerking van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden ;
- 7° aanvulling van de werkingsuitgaven van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden in het kader van haar werking 8° initiatieven inzake vorming van lokale mandatarissen en ambtenaren, ingericht met medewerking van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden.

Het saldo wordt verdeeld onder de gemeenten die op hun verzoek belast zijn met het beheer van de inventaris met betrekking tot de heffing op de leegstand, bedoeld in artikel 28 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, volgens de verdelingscriteria bedoeld in de decreten van 31 juli 1990 en 7 november 1990.

Artikel 21

Aan artikel 3 van het decreet van 31 juli 1990 tot instelling van het Vlaams Gemeentefonds en tot regeling van een bijzondere dotatie voor sommige gemeenten van het Vlaamse Gewest, gewijzigd bij decreet van 14 mei 1996, wordt een lid toegevoegd :

“Vanaf de verdeling voor het jaar 1999 wordt de berekende dotatie verhoogd met het saldo bedoeld in artikel 3, § 3, laatste lid van het decreet van 14 mei 1996 tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds, gewijzigd bij de decreten van 10 december 1996 en 19 december 1997 “.

Artikel 22

In artikel 6 van het decreet 7 november 1990 tot vaststelling van de regelen inzake de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds, gewijzigd bij decreet van 6 juli 1994, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° de woorden “ in drie delen “ worden vervangen door de woorden “ in vier delen “ ;

2° er wordt een 4° toegevoegd dat luidt als volgt : “ het saldo bedoeld in artikel 3, laatste lid van het decreet van 31 juli 1990 tot instelling van het Vlaams Gemeentefonds en tot regeling van een bijzondere dotatie voor sommige gemeenten van het Vlaamse Gewest, gewijzigd bij decreet van 14 mei 1996, is bestemd voor de gemeenten die op hun verzoek belast zijn met het beheer van de inventaris met betrekking tot de heffing op de leegstand en dit in verhouding tot de gekende opbrengst voor die gemeente “.

AFDELING 3

Provinciefonds

Artikel 23

In afwijking van artikel 3 van het decreet van 29 april 1991 betreffende het Vlaams Provinciefonds, gewijzigd bij decreet van 21 december 1994, wordt de dotatie van het Vlaams Provinciefonds voor 1999 vastgesteld op 3.700,2 miljoen frank.”

Artikel 24

In het decreet van 29 april 1991 betreffende het Vlaams Provinciefonds, gewijzigd bij decreet van 21 december 1994, wordt een artikel 3bis ingevoegd, dat luidt als volgt : “Art. 3bis. Voor de berekening van de aandelen, wordt uitgegaan van de dotatie overeenkomstig artikel 3, vermeerderd met de afnames bedoeld in artikel 7bis.”

Artikel 25

In het decreet van 29 april 1991 betreffende het Vlaams Provinciefonds, gewijzigd bij decreet van 21 december 1994, wordt een artikel 7bis ingevoegd, dat luidt als volgt : “Art. 7bis. Na de verdeling van de aandelen overeenkomstig artikel 4 en artikel 7, worden vanaf 1999 de aandelen van de provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen, verminderd met respectievelijk 32,206 miljoen frank en 1,305 miljoen frank. Op de aldus bekomen aandelen van de provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen is, in afwijking van artikel 7, de

waarborgregeling niet van toepassing. De afgenomen bedragen worden elk jaar aangepast aan de evolutie van het Vlaams Provinciefonds”.

HOOFDSTUK VI

DAB Linker Scheldeoever (LSO)

Artikel 26

De uitvoering van de opdrachten van de Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever zoals omschreven in de wet van 8 mei 1929 met betrekking tot het aanleggen van een tunnel onder de Schelde te Antwerpen en de inrichting der gronden op de Linkeroever aldaar en de rechten, verplichtingen en goederen worden overgedragen aan het Vlaamse Gewest.

Artikel 27

De personeelsleden van de Intercommunale maatschappij van de Linker Schelde oever worden overgedragen aan het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en geïntegreerd in het departement Leefmilieu en Infrastructuur.

Artikel 28

§1. De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regelen inzake de overdracht van deze personeelsleden.

§2. Zij behouden ten minste hun hoedanigheid, graad, administratieve en geldelijke anciënniteit, evenals de toelagen, vergoedingen, premies en andere voordelen die zij hadden krachtens de reglementering van toepassing op de Intercommunale Maatschappij van de Linker Schelde oever.

Zij behouden deze toelagen, vergoedingen, premies en andere voordelen slechts in zoverre de voorwaarden voor de toekenning blijven bestaan in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 29

§ 1 Er wordt een dienst met afzonderlijk beheer LSO = Linkerscheldeoever opgericht, als bedoeld in artikel 140 van het Koninklijk Besluit van 17 juli 1991 houdende de coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit.

§ 2 LSO heeft tot doel het financieel en budgettair beheer van de inkomsten en uitgaven te doel met betrekking tot onderhoud en de uitbating van de Waasland- en de Sint-Annatunnel alsmede het productief en te gelde maken van de gronden van de vroeger Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever en de uitvoering van al de werken die dit productief en te gelde maken zou kunnen omvatten.

§ 3 De Vlaamse regering beheert LSO. Zij stelt de nodige diensten, uitrusting, installaties en personeelsleden ter beschikking van LSO.

Artikel 30

De middelen van LSO zijn :

– de ontvangsten, met inbegrip van betalingen ingevolge schadevergoedingen en ingevolge schadevergoedingen en ingevolge vervreemding voortvloeiend uit het beheer van haar patrimonium ;

- de renten, de aflossingen, de terugbetalingen, de bijdragen en de opbrengsten van verkopen en van andere verrichtingen voortkomend of gerealiseerd met middelen van LSO ;
- de opbrengsten van de verkoop, verhuur en concessies van het patrimonium van LSO overeenkomstig haar doel ;
- de opbrengsten van verkoop, van de vergoeding van dossierkosten en van de vergunningen en verloven in toepassing van de wetten en reglementen inzake openbare werken ;
- de gebeurlijke dotaties, voorzien in het decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap en de bijhorende administratieve begroting ;
- het aan het Vlaamse Gewest toegekende gedeelte van het kapitaal van de Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever.

Artikel 31

De Vlaamse regering bepaalt de organieke regels die van toepassing zijn op het financieel en materieel beheer van de dienst met afzonderlijk beheer LSO.

Artikel 32

Onverminderd de regelen inzake delegatie en inzake administratieve en begrotingscontrole staat de dienst met afzonderlijk beheer LSO zelfstandig in voor alle verrichtingen, zowel inzake voorbereiding als inzake de uitvoering, met betrekking tot het financieel en budgettair beheer van de inkomsten en uitgaven toegewezen aan LSO, zonder enige afbreuk te doen aan de bevoegdheden van de overige diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Departement Leefmilieu en Infrastructuur, inhoudelijk verantwoordelijk voor het betrokken project.

Artikel 33

De wet van 8 mei 1929 met betrekking tot het aanleggen van een tunnel onder de Schelde te Antwerpen en de inrichting der gronden op den Linkeroever aldaar wordt opgeheven.

HOOFDSTUK VII

Terugvordering van overheidssteun

Artikel 34

§1. In het geval van het niet naleven van de informatie- en raadplegingsprocedures bij collectief ontslag, lan de steun die is toegekend op basis van artikel 2 van het Besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991 tot regeling van de bevordering van het industrieel wetenschappelijk-technologisch onderzoek in Vlaanderen, teruggevorderd worden indien deze tekortkoming zich heeft voorgedaan binnen een periode van 5 jaar die ingaat op de datum van beslissing tot toekenning van steun. De Vlaamse regering regelt de nadere modaliteiten van deze terugvordering.

§ 2. Onder informatie- en raadplegingsprocedures wordt verstaan : de procedures bedoeld in de artikelen 3, 7 en 11 van CAO nummer 9 van 9 maart 1972 houdende ordening van de in de Nationale Arbeidsraad

gesloten nationale akkoorden en collectieve arbeidsovereenkomsten betreffende de ondernemingsraden, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 12 september 1972, artikel 6 van CAO nummer 24 van 2 oktober 1975 betreffende de procedure van inlichting en raadpleging van werknemersvertegenwoordiging met betrekking tot het collectief ontslag, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 21 januari 1976, de artikelen 6 tot 8 van het koninklijk besluit van 24 mei 1976 betreffende het collectief ontslag, de artikelen 4 en 37 van CAO nummer 62 van 6 februari 1996 betreffende de instelling van een Europese Ondernemingsraad of van een procedure in ondernemingen of concerns met een communautaire dimensie ter informatie en raadpleging van de werknemers, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 22 maart 1996 en artikel 66 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling.

HOOFDSTUK VIII

VLAMIVORM

Artikel 35

Aan het opschrift van het decreet van 19 december 1997 houdende een vermindering van de onroerende voorheffing van tewerkstellingsbevorderende investeringen worden volgende woorden toegevoegd : “in vorming”.

Artikel 36

In artikel 1 van hetzelfde decreet worden het woord “gewestaangelegenheid” vervangen door de woorden : “gewest- en gemeenschapsaangelegenheid”.

Artikel 37

§ 1. In artikel 2, §1 van hetzelfde decreet wordt het jaar “1998” vervangen door het jaar “1999” ;

§ 2. In artikel 2, §2 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

– de woorden “en het wegtransport” worden vervangen door “, het transport op de weg en te water, de arbeidsbemiddeling, de reiniging van gebouwen, de informatica en aanverwante sectoren”. ;

– de datum “30 juni 1998” wordt vervangen door de datum “31 mei 1999”.

– tussen de woorden “investeringstegemoetkoming” en “verleend” worden de woorden “in vorming” gevoegd ;

Artikel 38

In artikel 3 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° de woorden “het kalenderjaar 1996” worden telkens vervangen door de woorden “het kalenderjaar 1997” en de woorden “het kalenderjaar 1997” wordt telkens vervangen door de woorden “het kalenderjaar 1998” ;

2° in §1 worden de woorden vanaf “1° in de mate” tot en met “immateriële vaste activa ;” vervangen door de woorden :

“1° in de mate dat de belastingplichtige vormingsintenties aangeeft ten gunste van werkenden in de onderneming ;

2° op voorwaarde dat de onder artikel 3, §1, 1° vermelde vormingsintenties een bijkomende vormingsinspanning inhouden bovenop het vormingsniveau van de onderneming in 1998, tenzij het vormingsniveau van de belastingplichtige in 1998 een door de Vlaamse regering vast te stellen percentage van de loonmassa overschrijdt ;”

3° in §1 wordt “2°” vervangen door “3°” ;

4° in §2 wordt het getal “20.000” vervangen door “25.000” ;

5° in §3 wordt het woord “arbeidsplaats” telkens vervangen door “personeelseenheid” ;

6° in §4 wordt het bedrag “100 000 ECU” vervangen door het bedrag “2 500 000 euro” ;

7° in §5 worden de woorden vanaf “dat zij geen” tot en met “van toepassing zou zijn” vervangen door de woorden : “dat zij conform de EU-kaderregeling inzake opleidingssteun over een periode van drie jaar geen opleidingssteun zal aanvragen of genieten, die meer bedraagt dan 2 500 000 euro” ;

8° in §6 worden de woorden : “en het wegtransport” vervangen door de woorden : “, het transport op de weg en te water, de arbeidsbemiddeling, de reiniging van gebouwen, de informatica en aanverwante sectoren”.

9° in §6 worden de woorden “inzake toename of behoud van de tewerkstelling en investeringen, zoals omschreven in artikel 3, §1, voldoet” vervangen door de woorden “zoals bepaald in artikel 3, §1, §4 en §5, voldoet”.

Artikel 39

Een artikel 3bis wordt ingevoegd dat luidt als volgt :

“De investeringstegemoetkoming moet binnen een termijn van maximaal één jaar vanaf de datum van de definitieve toekenning ervan aan de onderneming besteed worden aan vorming voor werkenden in de onderneming zoals werd aangegeven in de vormingsintenties. Het vormingsniveau moet gedurende die termijn met minimaal de investeringstegemoetkoming verhoogd worden ten opzichte van het vormingsniveau van 1998, tenzij het vormingsniveau van de belastingplichtige, zowel in 1998 als tijdens de in dit artikel vermelde termijn, voldoet aan het percentage, bedoeld in artikel 3, §1.”

Artikel 40

§1. In artikel 4 van hetzelfde decreet worden volgende wijzigingen aangebracht :

1° het woord “wegtransport” wordt vervangen door de woorden : “, het transport op de weg en te water, de arbeidsbemiddeling, de reiniging van gebouwen, de informatica, aanverwante sectoren” ;

2° na het woord “personeelseenheid” worden de volgende woorden ingevoegd : “, vorming, vormingsniveau en vormingsintenties”.

3° na de woorden “aanvraag en controle” worden de volgende woorden toegevoegd : “en inzake de modaliteiten van terugvordering in het geval niet aan de vormingsvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 3bis, werd voldaan”.

§2. De Vlaamse regering staat in voor de coördinatie van hetzelfde decreet.

HOOFDSTUK IX

Schade aan het wegdek wegens gewichtsoverschrijding

AFDELING 1

Strafrechtelijke boete en solidariteitsbijdrage

Artikel 41

Aan de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen, wordt een aanvullende regeling toegevoegd, die luidt als volgt :

“Aanvullende regeling voor het Vlaamse Gewest.

In artikel 4§1 wordt tussen het eerste en het tweede lid het volgend lid ingevoegd :

“Artikel 11

In afwijking van het vorige lid bedraagt de minimum geldboete voor een overtreding van de bepalingen inzake de maximale toegelaten massa's onder de assen van de voertuigen zoals bepaald in de artikelen 32 en 32 bis van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen :

- 100 fr. bij overbelasting met minder dan 5 %
- 300 fr. bij overbelasting met 5 tot en met 10 %
- 500 fr. bij overbelasting met 11 tot en met 20 %
- 750 fr. bij overbelasting met meer dan 20 %”.

Artikel 12

“Bij een veroordeling voor een op gewestwegen gepleegde overtreding van de in art. 11 vermelde bepalingen spreekt de rechter bovendien de verplichting uit om een forfaitair bedrag te betalen als vergoeding voor de extra schade die aan de wegeninfrastructuur werd aangebracht door deze overbelasting en dit bij wijze van bijdrage tot financiering van het Vlaams Infrastructuurfonds, ingesteld bij de artikelen 57 en 58 van het decreet van 25 juni 1992 houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992.

Dit bedrag wordt vastgesteld op :

- 50 fr. bij overbelasting met minder dan 5 %
- 150 fr. bij overbelasting met 5 tot en met 10 %
- 250 fr. bij overbelasting met 11 tot en met 20 %
- 375 fr. bij overbelasting met meer dan 20 %.

Deze bedragen zijn onderworpen aan de verhoging bedoeld in de bepalingen betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboetes.

De invordering van de bijdrage bedoeld in het eerste lid geschiedt door toedoen van het bestuur van de belasting op de toegevoegde waarde van het bestuur van de belasting op de toegevoegde waarde en domeinen, volgens de regels van toepassing op de invordering van de strafrechtelijke geldboetes.

De ingevorderde sommen worden driemaandelijks door dit bestuur overgemaakt aan het Vlaams Infrastructuurfonds”.

AFDELING 2

Administratieve geldboete.

Artikel 42

§ 1. Voor het misdrijf bepaald in artikel 41 kunnen de door Vlaamse regering aangewezen ambtenaren een administratieve geldboete opleggen overeenkomstig de hierna bepaalde regels.

§ 2. Het tarief van de administratieve geldboete is gelijk aan de vergoeding bepaald, in artikel 4 §1, art. 12 van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen, zoals gewijzigd met dit decreet.

§ 3. Wanneer het misdrijf door een ambtenaar van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap belast met de controle op de massa van voertuigen, ter kennis is gebracht van de ambtenaar die aangewezen is om administratieve geldboetes op te leggen, deelt deze zijn voornemen om een administratieve geldboete op te leggen binnen dertig dagen na de ontvangst van het proces-verbaal mee aan de procureur des konings.

De procureur des konings deelt zijn voornemen om strafvervolgning in te stellen of om in te stemmen met het opleggen van een administratieve geldboete binnen negentig dagen mee aan de aangewezen ambtenaar. Indien nodig kan deze termijn éénmaal met dertig dagen verlengd worden.

Wanneer de procureur des konings instemt met het opleggen van een administratieve geldboete of zijn standpunt niet tijdig heeft meegedeeld, wordt de mogelijkheid tot strafvervolgning geschorst.

De strafvervolgning wordt opnieuw mogelijk indien de administratieve geldboete niet binnen de in artikel 43, § 4, eerste lid van dit decreet voorziene termijn is betaald.

Wanneer de procureur des konings meedeelt te vervolgen, vervalt de mogelijkheid tot het opleggen van een administratieve geldboete.

§ 4. Wanneer het misdrijf door een ander officier van gerechtelijke politie dan bepaald in § 3 van dit artikel, ter kennis is gebracht van de procureur des konings, kan deze strafvervolgning instellen of voorstellen dat de overtreding wordt afgedaan met een administratieve geldboete. De procureur deelt zijn standpunt binnen de negentig dagen na ontvangst van de kennisgeving van het misdrijf mee aan de aangewezen ambtenaar. Indien nodig kan deze termijn éénmaal met dertig kalenderdagen worden verlengd.

De aangewezen ambtenaar deelt zijn akkoord om al dan niet een administratieve geldboete op te leggen binnen dertig dagen mee aan de procureur des konings.

De mededeling voor de procureur des konings dat hij het opleggen van de administratieve geldboete voorstelt, schorst de strafvervolgning.

De strafvervolgning wordt opnieuw mogelijk indien de aangewezen ambtenaar aan de procureur des konings binnen de voorziene termijn zijn voornemen meedeelt geen administratieve geldboete op te leggen of zijn voornemen niet tijdig meedeelt.

Artikel 43

§1. Als het opleggen van een administratieve geldboete, overeenkomstig het bepaalde in het vorige artikel mogelijk is, geeft de aangewezen ambtenaar de overtreder hiervan kennis bij aangetekende brief tegen ontvangstbewijs.

§ 2. Deze kennisgeving vermeldt het bedrag van de administratieve geldboete. Zij vermeldt tevens dag, plaats en uur waarop een hoorzitting wordt gehouden waar de overtreder zal worden gehoord.

De hoorzitting mag ten vroegste vijftien dagen na de verzending van de aangetekende brief plaatshebben. De kennisgeving vermeldt tenslotte de plaats waar en de periode waarin het dossier kan worden ingezien. Het dossier ligt ter inzage ten minste tien dagen voor de hoorzitting. De overtreder kan op de hoorzitting een nota indienen. Hij mag zich laten bijstaan door een raadsman. Van de hoorzitting wordt een verslag opgemaakt.

Na de hoorzitting neemt de aangewezen ambtenaar de zaak onmiddellijk in beraad. De beslissing wordt met redenen omkleed. De aangewezen ambtenaar deelt zijn beslissing mee aan de overtreder binnen dertig dagen na de hoorzitting, bij aangetekende brief tegen ontvangstbewijs.

Indien de overtreder op de hoorzitting niet aanwezig is of zich niet heeft laten vertegenwoordigen door een raadsman, kan de aangewezen ambtenaar de administratieve geldboete opleggen.

§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van de beslissing, kan de overtreder bij aangetekende brief tegen ontvangstbewijs in beroep gaan bij de Vlaamse regering. Het beroep schorst de bestreden beslissing.

Binnen zestig dagen na het instellen van het beroep, deelt de Vlaamse regering aan de overtreder plaats, dag en uur mee waarop een hoorzitting zal plaatsvinden waarop de overtreder zal worden gehoord.

Heeft de Vlaamse regering geen beslissing genomen binnen de zes maanden nadat het beroep werd ingesteld, dan vervalt de administratieve geldboete.

De procedure zoals voorzien in § 2, is van overeenkomstige toepassing op de hoorzitting in het kader van het beroep.

De Vlaamse regering kan een dossiertaks instellen voor de beroepsprocedure. Deze taks zal steeds aan de overtreder worden terugbetaald indien de administratieve boete komt te vervallen na het instellen van het beroep.

§ 4. Na betekening van de administratieve beslissing, moet de administratieve geldboete binnen dertig dagen betaald worden.

De ambtenaar die de geldboete heeft opgelegd, kan uitstel van betaling verlenen voor een door hem bepaalde termijn.

De betaling van de administratieve geldboete binnen de gestelde termijn, de beslissing geen administratieve geldboete op te leggen of het verval van betaling van de administratieve geldboete overeenkomstig § 3, derde lid van dit artikel, leiden tot verval van de strafvervolgning.

Bij niet-betaling van de administratieve geldboete binnen de gestelde termijn, kan de ambtenaar die de boete heeft opgelegd een vordering tot betaling instellen voor de burgerlijke rechtbank. Hij meldt de niet-betaling van de administratieve geldboete aan de procureur des konings.

Artikel 44

De Vlaamse regering duidt de ambtenaren aan die het misdrijf bepaald in artikel 41 an dit decreet vaststellen. De ambtenaren hebben de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie. De Vlaamse regering omschrijft hun opdracht, hun ambtsgebied en duidt de kenteken van hun functie aan.

HOOFDSTUK X

Ruimtelijke Ordening

Artikel 45

Aan artikel 35, tweede lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, worden de volgende zinnen toegevoegd : “Als waarde van het goed op het ogenblik van verwerving wordt in aanmerking genomen, het bedrag dat als grondslag heeft gediend voor de heffing van de registratie- of successierechten over de volle eigendom van het goed, of, bij ontstentenis van zulke heffing, de verkoopwaarde van het goed in volle eigendom op de dag van de verwerving. Als waarde van het goed op het ogenblik van het ontstaan van het recht op schadevergoeding wordt in aanmerking genomen :

- 1° in geval van overdracht van het goed, het bedrag dat als grondslag heeft gediend voor de heffing van de registratie- of successierechten over de volle eigendom van het goed, of, indien zulke heffing ontbreekt, de verkoopwaarde van het goed in volle eigendom op de dag van de overdracht met als minimum de overeengekomen waarde ;
- 2° in geval van weigering van een bouw- of verkavelingsvergunning of in geval van een negatief stedenbouwkundig attest, de verkoopwaarde op dat ogenblik.

Artikel 46

In artikel 35 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, wordt tussen het tweede en het derde lid het volgende lid ingevoegd : “De waarde van het goed op het ogenblik van de verwerving wordt geactualiseerd door ze te vermenigvuldigen met het indexcijfer van de consumptieprijzen van de kalendermaand voorafgaand aan die waarin de schadevergoeding is vastgesteld en het zo bekomen getal te delen door het gemiddelde indexcijfer van de consumptieprijzen van het jaar van verwerving door de vergoedingsgerechtigde, in voorkomend geval, omgerekend op dezelfde basis als eerstgenoemd indexcijfer. De aldus bekomen waarde wordt verhoogd met de kosten van verwerving en met de uitgaven die door de vergoedingsgerechtigde zijn gedragen met het oog op de realisatie van de bestemming van het goed op de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van het plan als bedoeld in het eerste lid van dit artikel.”

Artikel 47

Dit decreet is van toepassing op de reeds aanhangig gemaakte vorderingen tot schadevergoeding, waarover nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak bestaat.

Artikel 48

Artikel 35, vierde lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, wordt opgeheven.

HOOFDSTUK XI

Lease in – Lease out

Artikel 49

In artikel 12 van het decreet van 7 juli 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998 wordt §2 opgeheven.

De Vlaamse regering wordt gemachtigd om het Boudewijngebouw aan te kopen onder de voorwaarden bepaald in artikel 12 van het decreet van 7 juli 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998.

HOOFDSTUK XII

Successierechten

Artikel 50

Voor wat het Vlaamse Gewest betreft worden in artikel 60bis van het Wetboek der Successierechten de volgende wijzigingen aangebracht.

- 1° In § 1 worden de woorden “in de vijf jaar voorafgaand aan het overlijden” vervangen door de woorden “in de drie jaar voorafgaand aan het overlijden”.
- 2° De tweede alinea van § 1 wordt vervangen als volgt :

“Voor de berekening van de 50 procent wordt tevens rekening gehouden met de activa of de aandelen :

- die in het bezit zijn of waren van ascendenten of descendenten en hun echtgenoten, of van de zijverwanten van de overledene tot en met de tweede graad ;
- die in het bezit zijn van kinderen van vooroverleden broers en zusters van de overledene.

Fusie, splitsing, inbreng van aandelen, of andere verrichtingen in de drie jaar vóór het overlijden, waarbij de betrokkene rechtstreeks of onrechtstreeks aandeelhouder werd of blijft, belet niet dat het 3%-tarief wordt toegepast, op voorwaarde dat de betrokkene vóór en na de verrichting aan de voorwaarden voldoet.”

Voor aandelen in vennootschappen met een sociaal oogmerk (V.S.O.) geldt de 50% eigendoms-voorwaarde niet. “

- 3° Aan § 5, vierde alinea wordt een alinea toegevoegd, luidend als volgt :

“In afwijking van het vorig lid blijft de tariefvermindering voorlopig volledig behouden, tijdens genoemde periode van vijf jaar, indien het voortschrijdende gemiddelde aantal in het Vlaamse Gewest tewerkgestelde personeelsleden, uitgedrukt in voltijdse eenheden, berekend op het einde van elk van de eerste vijf jaar na het overlijden, tenminste gelijk is aan 50 procent van het aantal personeelsleden, uitgedrukt in voltijdse eenheden, op het ogenblik van het overlijden. Indien en in de mate dat de tewerkstelling uitgedrukt in voltijdse eenheden na verloop van de termijn van vijf jaar lager is dan het aantal personeelsleden, uitgedrukt in voltijdse eenheden, op het ogenblik van het overlijden, is de belasting tegen het normale tarief verschuldigd, verhoogd met de wettelijke interesten.”

4° § 11, tweede en derde alinea wordt als volgt gewijzigd :

“Indien bijkomende rechten verschuldigd worden, tengevolge van het niet langer vervullen van de voorwaarden vermeld in dit artikel, dienen de erfgenamen, legatarissen of begiftigden dit te melden bij wijze van aanvullende aangifte, binnen de vijf maanden nadat de verschuldigdheid definitief is komen vast te staan.

Zij die de vermindering als bedoeld in dit artikel genoten hebben moeten, na verloop van een termijn van vijf jaar na het overlijden, aantonen dat de voorwaarden gesteld voor het behoud van het voordeel, vervuld zijn.”

HOOFDSTUK XIII

Cultuur Investeringsfonds

Artikel 51

Bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt een fonds culturele infrastructuur opgericht, hierna het Fonds te noemen. Dit Fonds heeft rechtspersoonlijkheid en wordt gerangschikt onder de instellingen van categorie A vermeld in artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle van sommige instellingen van openbaar nut. De bepalingen van deze wet zijn op dit Fonds van toepassing voor zover er in dit decreet niet wordt afgeweken.

Artikel 52

De middelen van het Fonds zijn :

- a) een jaarlijkse dotatie lastens de begroting van de Vlaamse Gemeenschap ;
- b) het gebeurlijke saldo op het einde van het voorgaande begrotingsjaar ;
- c) de eventuele inbreng van derden als cultuursponsoring voor de realisatie van culturele infrastructuur ;
- d) de terugvorderingen van de ten onrechte gedane betalingen.

Artikel 53

Het Fonds heeft tot taak :

- 1° investerings-subsidies te vertrekken voor het bouwen, uitbreiden, verbouwen of aankopen van culturele infrastructuur met supra-lokaal belang ;
- 2° het eigenaarsonderhoud, de bouw-, verbouwingswerkzaamheden, de kosten voor het verwerven van terreinen en de kosten voor uitrusting en apparatuur van de eigen culturele infrastructuur van de Vlaamse Gemeenschap ten laste te nemen ;

Artikel 54

Het Fonds neemt op datum van zijn inwerkingtreding de op 31 december 1998 uitstaande verbintenissen over aangaan lastens programma 45.5 basisallocaties .45.01, 52.51, 52.53, 52.54 en 71.01. van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 55

De Vlaamse Regering stelt jaarlijks een verslag op over de werking en het beheer van het Fonds. Het verslag wordt aan het Vlaams Parlement meegedeeld.

Artikel 56

De Vlaamse Regering stelt het personeel en materieel ter beschikking van het Fonds.

HOOFDSTUK XIV

Emancipatiezaken

Artikel 57

De dienst Emancipatiezaken van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor emancipatiezaken worden ertoe gemachtigd, binnen de perken van de aan deze toegewezen kredieten, de uitgaven ten laste te nemen met het oog op de uitvoering van het emancipatiebeleid van de Vlaamse regering en dit zowel wat betreft de diensten van de Vlaamse Gemeenschap als wat betreft het opzetten en doorvoeren van pilootprojecten in de instellingen van openbaar nut afhankelijk of het onder toezicht staande van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest, en dit ongeacht de aard van de ten laste te nemen uitgaven.

HOOFDSTUK XV

Inwerkingtreding

Artikel 58

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1999, behoudens andersluidende bepalingen in dit decreet.

Brussel,

*De minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands beleid,
Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie,*

Luc VAN DEN BRANDE

*De minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Openbare werken,
Vervoer en Ruimtelijke ordening*

Steve STEVAERT

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling,

Theo KELCHTERMANS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid,

Wivina DEMEESTER

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk beleid en Huisvesting,

Leo PEETERS

De Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken,

Eddy BALDEWIJNS

De Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn,

Luc MARTENS

De Vlaamse minister van Economie, KMO, Landbouw en Media,

Eric VAN ROMPUY

De Vlaamse minister van Brusselse aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid,

Brigitte GROUWELS

ADVIES VAN DE MILIEU- EN NATUURRAAD VAN VLAANDEREN

MiNa-Raad

Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen

Openbaar adviesorgaan ten behoeve van de Vlaamse regering

Advies

van 15 oktober 1998
over het voorontwerp van decreet
houdende bepalingen tot begeleiding
van de begroting 1999

Samenvatting

De MiNa-Raad gaat in dit advies over het voorontwerp van Programmadecreet 1999 enkel in op de hoofdstukken die voor het milieu het meest relevant zijn. Wat betreft de problematiek van de financiering van het milieubeleid evalueert de MiNa-Raad als positief het feit dat er dit jaar geen kortetermijn- ad hoc maatregelen genomen werden.

Een aantal belangrijke opmerkingen kunnen gemaakt worden m.b.t. Hoofdstuk III, leefmilieu. In Afdeling 1, Oppervlaktewateren, gaat de MiNa-Raad in op de wijziging die voorgesteld wordt m.b.t. de subsidiëring van gescheiden afwateringssystemen. Er wordt voornamelijk gewezen op de nood aan een integraal waterbeheer. Vervolgens in Afdeling 2, komen de afvalheffingen aan bod. De MiNa-Raad heeft o.a. ernstige bedenkingen bij het voorstel om het bedrag van de afvalheffing te beperken indien huishoudelijke afvalstoffen niet verbrand kunnen worden vanwege het vrijwillig buiten dienst stellen van verbrandingsovens om milieuredenen.

In Hoofdstuk IX, Schade aan het wegdek wegens gewichtoverschrijding, worden hogere boetes geïnstalleerd, o.a. een bijkomende solidariteitsbijdrage, voor gewichtsoverschrijding door vrachtwagens. De MiNa-Raad erkent de legitimiteit van het voorgestelde systeem van de bijkomende solidariteitsbijdrage, onder voorwaarde deze ook uitsluitend voor hertstel en onderhoud van het Vlaamse wegenpatrimonium dient.

De twee laatste hoofdstukken van het Programmadecreet die door de MiNa-Raad besproken werden zijn respectievelijk Hoofdstuk X, Ruimtelijke Ordening, waarop de Raad slechts een beperkte commentaar heeft, en Hoofdstuk XII, Successierechten. Met betrekking tot het laatste hoofdstuk wordt er in eerste instantie gepleit voor een nota van de Vlaamse Regering waarin deze zijn visie m.b.t. het gebruik van de successierechten toelicht, aangezien dit op dit ogenblik niet duidelijk is. Gezien een recent advies van de MiNa-Raad in dit verband, wordt er tenslotte gepleit voor een verlaging van de successierechten op bossen.

1. Inleiding

1. De MiNa-Raad ontving de adviesvraag over het voorontwerp van Decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 op datum van 9 oktober 1998. Als antwoordtermijn wordt door de Vlaamse minister van Financiën en Begroting 15 oktober vooropgesteld. De Raad wijst er in dit verband op dat de adviesvraag niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden in het oprichtingsdecreet van de MiNa-Raad⁽¹⁾. Dit stelt dat de MiNa-Raad moet kunnen beschikken over een minimale termijn van 10 werkdagen voor het uitbrengen van een advies.

De MiNa-Raad stelt vast dat het probleem van de te korte termijn voor het verlenen van een advies over het programmadecreet een jaarlijks wekerend fenomeen blijft. Telkens heeft de Raad geprotesteerd tegen deze gang van zaken. De Raad brengt zijn advies uit op 15 oktober 1998. Door het korte tijdsbestek dat hem werd toegemeten, geeft de MiNa-Raad ook maar een beperkt advies. Ook om deze reden gaat de MiNa-Raad in dit advies enkel in op hoofdstukken die voor milieu het meest relevant zijn.

2. Aansluitend op de hoger vermelde adviesvraag over het voorontwerp van Decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 ontving de MiNa-Raad op 13 oktober 1998 de adviesvraag over het voorontwerp van Decreet houdende diverse bepalingen naar aanleiding van de begroting 1999. Als antwoordtermijn wordt door de Vlaamse minister van Financiën en Begroting 13 november vooropgesteld. Aangezien in dit voorontwerp van Decreet geen bepalingen werden opgenomen die relevant zijn voor het milieu zal het niet verder besproken worden in dit advies.
3. Met de hierna geformuleerde opmerkingen heeft de MiNa-Raad zich gehouden aan de lijn van het Voorontwerp programmadecreet en doet hij dus geen uitspraken ten gronde over het algemeen begrotingsbeleid inzake milieu en natuur, met één uitzondering. De MiNa-Raad stelt nl. vast dat in de begroting voor 1999, en vorige, geen gevolg is gegeven aan een belangrijk element uit een eerder advies van de Raad m.b.t. de structurele verhoging van de betoelaging van de milieuverenigingen⁽²⁾. Er wordt daarom aangedrongen op een initiatief ter zake.

STANDPUNT BOERENBOND

Net zoals in het advies van 3 december 1996 distantieert de Boerenbond zich van de aanbeveling m.b.t. de betoelaging van de milieuverenigingen.

¹⁾ Decreet van 29 april 1991 tot instelling van een Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen.

²⁾ MINA-RAAD, Advies van 3 december 1996 over de vernieuwing van de erkenning van de milieu- en natuurverenigingen.

2. Algemene opmerkingen m.b.t. de financiering van het milieubeleid

4. **Geen beleidswijziging.** Een belangrijk aandachtspunt voor de MiNa-Raad bij de bespreking van het voorontwerp programmadecreet betreft de eventuele beleidswijzigingen m.b.t. de problematiek van de 'financiering van het milieubeleid'. Er kan vastgesteld worden dat de regering zich grotendeels houdt aan de aanbevelingen van het Vlaams Parlement zoals die geformuleerd werden in een Resolutie ingediend door de volksvertegenwoordigers Van Looy en Quintelier⁽³⁾. In deze resolutie wordt o.a. gesteld dat burgers en bedrijven zekerheid en voorspelbaarheid van de milieuheffingen vragen. De volksvertegenwoordigers vragen daarom om de totale druk van de heffingen constant te houden tot het jaar 2000. De in het decreet voorgestelde aanpassingen voldoen aan deze bepaling gezien de eerder beperkte omvang ervan. De aanpassingen zijn toegespitst op een aantal concrete problemen die zich voordoen.
5. **Langetermijnvisie.** Het feit dat er in het voorliggende programmadecreet geen kortetermijn- ad hoc-beslissingen opgenomen werden m.b.t. de financieringsproblematiek van het milieu-beleid, betekent niet dat er duidelijkheid is over de situatie op de lange-termijn. Dit dient echter niet te gebeuren in het kader van een programmadecreet. De MiNa-Raad herhaalt de noodzaak van een beleidsvisie op lange termijn in verband met de financieringskwestie van het milieubeleid, zoals aangegeven werd in initiatief 163 van het Milieubeleidsplan 1997-2001⁽⁴⁾.

³⁾ Gedr. St. Vlaams Parlement, Z. 1996-1997, nr. 667.

⁴⁾ AMINAL, 'MINA-plan 2, Het Vlaamse milieubeleidsplan 1997-2001'.

3. Artikelsgewijze bespreking

Hoofdstuk III - Leefmilieu

Afdeling I - Oppervlaktewateren

Artikel 3

6. **Subsidiëring van gescheiden stelsels.** Het voorstel om de maximale betoelaging aan gemeenten van rioleringstelsels en kleinschalige rioolwaterzuiveringsinstallaties (tot 500 i.e.), in geval van scheiding van hemelwater en afvalwater, op te trekken van 50% naar 75% gaat in de richting van het advies 6 oktober 1998 over het voorontwerp van decreet betreffende integraal waterbeheer, oppervlaktewaterkwaliteit, oppervlaktewaterkwantiteit, grondwater en watervoorziening⁵⁾. De vaststelling van de reële subsidiepercentages voor de aanleg en de verbetering van openbare riolen, andere dan prioritair rioleringen en voor rioolwaterzuiveringsinstallaties met een capaciteit van maximum 500 i.e. zal gebeuren door middel van uitvoeringsbesluiten. De MiNa-Raad stelt voor dat het subsidiepercentage afhankelijk zal gemaakt worden van de aard van de werken en van het milieu- en natuurrendement. Zo pleit de Raad voor hogere subsidiepercentages voor een gescheiden afwateringssysteem waarin grachten dienen voor de afvoer van het hemelwater en waarbij voorzieningen getroffen worden voor infiltratie. Dit impliceert een getraptd subsidiesysteem.

De Raad steunt in dat verband ook de idee om alle vormen van subsidie te schrappen voor de aanleg van gemengde rioleringstelsels op plaatsen waar het technisch en financieel (volgens BBT) mogelijk is een gescheiden systeem te voorzien. Ten slotte vraagt de MiNa-Raad aandacht voor de afwatering langs provinciewegen, waarvoor een vergelijkbaar subsidie-mechanisme van toepassing zou moeten zijn.

7. **Overstroming.** De Raad wijst er ook nog op dat het gebrek aan gescheiden rioleringssystemen een belangrijk aandeel had in de recente overstromingsramp van september 1998, maar het is zeker niet de enige negatieve factor geweest. Andere mogelijke factoren die aangehaald kunnen worden, hebben te maken met het waterkwantiteitsbeheer m.b.t.:

- het gabariet⁶⁾ van waterlopen;
- het kombergend vermogen en het waterbergend vermogen van de valleien, alsook;
- de te snelle aanvoer van water wegens de toename van de verharde oppervlakten.

Deze elementen dienen een onderdeel te vormen van het integraal waterbeheer.

Wat de toename van verharde oppervlakten betreft, suggereert de MiNa-Raad dat de betoelaging van de openbare werken m.b.t. tot verharde oppervlakten afhankelijk zou gesteld worden van maatregelen om de infiltratiemogelijkheden van hemelwater te bevorderen. Daarenboven pleit de MiNa-Raad voor specifieke aandacht voor overstromingen, waarbij naast de financiële maatregelen uit het programmadecreet ook andere maatregelen noodzakelijk zijn. Deze maatregelen dienen ingebed te worden in het beleid inzake integraal waterbeheer, zoals geprogrammeerd in het Milieubeleidsplan 1997-2001.

⁵⁾ MINA-RAAD, Advies van 6 oktober 1998 over het voorontwerp van decreet betreffende integraal waterbeheer, oppervlaktewaterkwaliteit, oppervlaktewaterkwantiteit, grondwater en watervoorziening, 1998/17, nog niet gepubliceerd.

⁶⁾ De specifieke vorm, of profiel van een stroom.

Artikel 4 en 5

8. **Berekening van de waterheffing wanneer het waterverbruik niet gekend is.** De MiNa- Raad dringt nogmaals aan op een algemene verplichting om het waterverbruik via een geijkte watermeter te meten.

Het voorstel om voor abonnees waarvan de waterfactuur het waterverbruik niet vermeldt, het eindbedrag van de factuur te delen door de factor 50 i.p.v. 40 omwille van de verrekening van de gratis 15 m3/persoon is op zich logisch (Art. 4 & 5).

Afdeling 2 - Afvalheffingen**Artikel 7**

9. **Beperking bedrag afvalheffing.** Artikel 7 van het voorontwerp beoogt de beperking van het bedrag van de afvalheffing voor storten van huishoudelijke afvalstoffen tot 535 fr/ton, zijnde het heffingsbedrag voor het verbranden van huishoudelijke afvalstoffen. Deze beperking geldt enkel voor huishoudelijke afvalstoffen die niet verbrand konden worden vanwege het vrijwillig buiten dienst stellen om milieuredenen (bv. technische problemen voor het bereiken van de opgelegde emissienormen) van de oven. De afwijking geldt voor een maximumduur van 18 maanden.
10. **Het afval moet afgeleid worden naar andere ovens.** De Raad beoordeelt deze beperking negatief. De MiNa-Raad meent dat in de mate dat het milieukundig verantwoord is, het huishoudelijk afval dat afkomstig is van de oven die stil ligt omwille van technische redenen, afgeleid moet worden naar de andere ovens. De bouw van verbrandingsovens voor huishoudelijke afvalstoffen werd in grote mate door de Vlaamse gemeenschap gesubsidieerd. Nochtans wordt niet alle capaciteit van deze verbrandingsovens benut voor het verbranden van huishoudelijke afvalstoffen. Huishoudelijk afval dat niet afgeleid kan worden, mag volgens de Raad niet aan een verlaagde heffing onderworpen worden. De Raad heeft immers vragen bij de aantasting van het gelijkheidsbeginsel, de ondergraving van een anticiperend beleid, en de bijzonder lange maximumduur van de afwijking.
11. **Aantasting van het gelijkheidsbeginsel.** Het gelijkheidsbeginsel wordt op verschillende niveau's met voeten getreden.
- De uitzondering geldt enkel voor huishoudelijk afval en niet voor categorie-II-afval dat samen met dit huishoudelijk afval wordt verbrand en aan éénzelfde heffing onderworpen wordt.
 - Gemeenten en intercommunales die hun huishoudelijk afval (ondanks het ingestelde stortverbod) moeten storten (bv. wegens gebrek aan regionale verbrandingscapaciteit) moeten wel de hogere stortheffing bepalen.
 - Ten slotte wordt een precedent geschapen: gemeenten en intercommunales, die trouwens als overheidsinstanties een voorbeeldfunctie zouden moeten vervullen, krijgen als enigste exploitanten in Vlaanderen een vermindering van een milieuheffing tijdens de periode dat zij investeren om (laattijdig) aan de milieuvorwaarden te voldoen.
12. **Hypothec op het anticiperend beleid andere exploitanten.** Het voorontwerp hypothekeert het anticiperend beleid van de exploitanten die de exploitatievoorwaarden wel naleven en beloont deze die in overtreding zijn. Exploitanten van verbrandingsovens die wel op tijd in orde waren met de exploitatievoorwaarden worden benadeeld. Zij hadden namelijk in het verleden geïnvesteerd met het oog op het halen van de emissienormen. Investerings die door de voorgestelde regeling als een kostenhandicap beschouwd moeten worden.

13. **Maximumduur is te lang.** De maximumduur voor afwijking is veel te lang. Exploitanten van verbrandingsovens die niet voldoen aan de normen, worden hierdoor onvoldoende gemotiveerd om snel de wijzigingen door te voeren en de oven weer op te starten.

Artikel 8

14. **Vrijstelling van afvalheffing voor afval afkomstig van overstromingsramp.** Artikel 8 bevat de vrijstelling van afvalheffing voor de verwerking van de afvalstoffen die afkomstig zijn van de overstromingsramp van september 1998.

15. **Bedenkingen.** In eerste instantie vraagt de MiNa-Raad zich af of er van het voordeel dat de gemeenten ontvangen door de vrijstelling van afvalheffing voor afval afkomstig van de overstromingsramp, een waarneembaar effect te verwachten valt voor de getroffen burgers. Daarnaast heeft de MiNa-Raad twee bedenkingen bij dit artikel.

Vooreerst is de controleerbaarheid van deze maatregel zeer twijfelachtig. Volgens het voorontwerp dient het college van burgemeester en schepenen van de betrokken gemeenten een attest af te leveren dat o.a. bevestigt dat de afvalstoffen veroorzaakt zijn door de overstromingsramp. In geval het huishoudelijk afval betreft (bv. grof huisvuil) is het college van burgemeester en schepenen zowel rechter als bevoordeelde. Rechter omdat zij het attest moeten afleveren, bevoordeelde omdat door aflevering van dit attest de gemeente of intercommunale hierdoor vrijgesteld zijn van de afvalheffing. Als tweede bemerking vraagt de MiNa-Raad zich af of de kosten van deze maatregel opwegen tegen de beoogde baten. Deze maatregel is éénmalig en is gericht op een beperkt deel van het gehele aanbod van afvalstoffen. Indien de maatregel correct wordt toegepast, zal dit leiden tot aanzienlijke administratieve inspanningen.

Hoofdstuk IX - Schade aan het wegdek wegens gewichtoverschrijding

Artikels 41 tot 44

16. **Hogere boetes voor gewichtoverschrijding vrachtwagens.** De Vlaamse regering wil in functie van een preventief beleid t.a.v. de schade aan wegeninfrastructuur, de minimumboetes bij overschrijding van het toegelaten gewicht beduidend verhogen. Deze hogere minimumboetes moeten in eerste instantie een afschrikkend effect hebben. Men int deze (hogere) boetes voor het federale niveau dat strikt genomen voor deze kwestie bevoegd is. De Vlaamse regering speelt echter in op de mogelijkheid die gewesten hebben om deze regelgeving in beperkte mate te differentiëren. De verhoogde minimumboetes vertonen een exponentieel karakter t.o.v. de vastgestelde gewichtoverschrijding.

17. **Solidariteitsbijdrage.** Daarnaast koppelt de Vlaamse regering aan deze overtredingen ook de betaling van een bijkomende solidariteitsbijdrage. Dit wordt niet gezien als een straf, maar een compensatie voor de extra schade die de gewichtoverschrijding aan het Vlaamse wegenpatrimonium toebrengt. Om die reden wordt deze solidariteitsbijdrage in het Vlaams Infrastructuurfonds gestort. In tegenstelling tot de minimumboetes, vertoont deze bijdrage een meer lineair karakter: ze is min of meer evenredig met de vastgestelde gewichtoverschrijding.

Het is terecht dat de Vlaamse regering via het verhogen van minimumboetes voor gewichtoverschrijding door vrachtwagens een meer preventief beleid wil voeren t.a.v. de kwaliteit en de slijtage van het wegenpatrimonium. Uit de literatuur blijkt immers duidelijk dat praktisch gesproken schade aan een wegdek van normale kwaliteit vrijwel uitsluitend aan vrachtvervoer te wijten

is.⁷⁾ Bovendien blijkt dat de omvang van deze schade veel sneller stijgt dan het gewicht per as. Men mag dus aannemen dat een exponentiële relatie tussen de vergoeding voor de toegebrachte wegdekschade enerzijds en de stijging van de gewichtsoverschrijding anderzijds legitiem is.

Aangezien het echter in eerste instantie de solidariteitsbijdrage is die als compensatie voor de toegebrachte wegdekschade dient, zou men kunnen verwachten dat de exponentiële stijging in functie van de gewichtsoverschrijding vooral hier tot uiting zou komen. Op basis van deze overweging wordt voorgesteld om in het ontwerp-decreet de voorgestelde bedragen voor de geldboete en deze voor de solidariteitsbijdrage om te wisselen. Voor de overtreder komt dit feitelijk op hetzelfde neer maar dit zou een meer logisch verband leggen tussen de veroorzaakte schade en de bijdrage aan de kosten voor het herstel van het wegdek.

18. **Juist gebruik solidariteitsbijdrage.** Om dit logisch verband aan te houden, pleit de MiNa-Raad er principieel voor dat de opbrengst van deze solidariteitsbijdrage, die in het Vlaams Infrastructuurfonds terecht komt, ook uitsluitend voor herstel en onderhoud van het Vlaamse wegenpatrimonium moet dienen. Het aanwenden van deze bijdragen voor het financieren van nieuwe infrastructuurprojecten via het Vlaamse Infrastructuurfonds, zou op een oneigenlijk gebruik van deze solidariteitsbijdrage neerkomen.

Hoofdstuk X - Ruimtelijke Ordening

Artikels 45 tot 48

19. **Planschadevergoeding.** Dit hoofdstuk voorziet in essentie in een decretale basis voor het KB van 28 oktober 1978 dat dienst doet bij de berekening van planschadevergoeding. Een recent arrest van het hof van Cassatie zette de wettigheid van dit KB volledig op de helling⁸⁾. Hoewel een precieze prognose blijkbaar nog niet gemaakt is, kan het gevolg hiervan zijn dat de planschadevergoedingen die het Vlaams gewest moet uitbetalen, aanzienlijk zou stijgen.

Om de verdere toepassing van het KB mogelijk te houden, voorziet het ontwerp-decreet het KB daarom van een expliciete decretale grondslag. Hierdoor behoudt de planschaderegeling zijn karakter van forfaitaire schadevergoeding, wat te verantwoorden is omdat het een uitzondering is op het principe dat erfdiensbaarheden van algemeen nut geen vergoeding opleveren voor de rechtsonderhorige⁹⁾.

Gezien de korte adviestermijn en de moeilijkheid van de materie is het onmogelijk om de effecten van de voorgestelde maatregel in te schatten. De MiNa-Raad spreekt zich dan ook niet uit over deze aanpassing van de planschaderegeling.

⁷⁾ zie o.m. Proost en De Borger, *Mobiliteit: de juiste prijs*, 1990, p. 61, en de verwijzingen daarin naar Engels en Amerikaans onderzoek ter zake. Op p. 78 stellen de auteurs dat de kosten aan wegenonderhoud geheel aan vrachtverkeer moeten worden toegerekend. Omgerekend gaat het om een gemiddeld bedrag van 29 BEF per vrachtwagenkilometer.

⁸⁾ Arrest van 18 juni 1998.

⁹⁾ zie Memorie van toelichting, p. 19.

Hoofdstuk XII - Successierechten

Artikel 50

20. **Wijziging successierechten.** In het programmadecreet 1999 dat voorligt wordt een verdere versoepeling voorgesteld van de successierechten voor familiale ondernemingen. Dit gunsttarief is gekoppeld aan voorwaarden die tot doel hebben de werkgelegenheid in de familiale onderneming te handhaven. De MiNa-Raad stelt vast dat de Vlaamse overheid sinds enkele jaren het instrument van de verlaging van successierechten hanteert ter realisatie van zijn doelstellingen. Het is de Raad niet duidelijk welke de globale visie is op het gebruik van dit instrument. Daarom vraagt de Raad om een nota in dit verband. In afwachting van deze visie, én gegeven het feit dat de Vlaamse overheid het instrument hanteert vraagt de MiNa-Raad aandacht voor het probleem van de successierechten van bepaalde goederen die bij vrijwilligheid of bij wet structureel onderworpen zijn aan een regime waarbij de inkomsten die er uit zouden voortvloeien heel sterk beperkt worden zoals duurzaam beheerde bossen en natuurgebieden.

Standpunt Boerenbond, NCMV en VEV bij de commentaar op hoofdstuk XII

Deze organisaties onthouden zich bij dit gedeelte van het advies met betrekking tot de successierechten. Zij stellen dat standpunten betreffende de fiscaliteit van privé-vermogens niet thuishoren in een advies van de MiNa-Raad.

21. **Verantwoording van een pleidooi voor een verlaging successierechten op bossen.** Omwille van het feit dat de MiNa-Raad op 6 oktober 1998 een advies uitbracht over criteria voor duurzaam bosbeheer waarin deze materie aangebracht werd, gaat de Raad hier toch reeds in op de specifieke problematiek van successierechten op bossen. Het beheer van boseigendommen in Vlaanderen is weinig rendabel. Naast een problematische houtmarkt zorgen aan kostenzijde onder meer de hoge successierechten voor een negatief bedrijfsresultaat. In het 'Actieplan Bosbouw' wordt gesteld dat de bestaande successierechten de verdere versnippering van bosdomeinen in de hand werken⁽¹⁰⁾. Men besluit dat een verlaging van de successierechten tot een niveau evenredig aan dat van de bosbouwkundige rendabiliteit een oplossing biedt. Het voorstel tot verlaging van de successierechten mag niet gezien worden als een geïsoleerd initiatief. Het moet een onderdeel vormen van een gepaste 'instrumenten-mix' om te komen tot een duurzaam beheer van de bossen. Daarenboven mag de aanpassing of vrijstelling van successierechten pas toegekend worden onder voorwaarde dat er voldaan wordt aan een verzameling van criteria voor duurzaam bosbeheer. Dit laatste moet gegarandeerd worden via verankering in het bosbeheersplan, waardoor de continuïteit van dit duurzaam bosbeheer gegarandeerd wordt bij een eventuele latere vervreemding. De MiNa-Raad heeft in een recent advies een invulling gegeven aan dergelijke criteria⁽¹¹⁾.

Als verantwoording voor een verlaging van de successierechten voor duurzaam beheerde bossen kan de maatschappelijke meerwaarde van de verschillende functies benadrukt worden die deze bossen vervullen, zowel op breed economisch, ecologisch, landschappelijk als cultureel gebied.

¹⁰⁾ AMINAL afdeling Bos & Groen 'Actieplan Bosbouw, Uitvoeringsplan zoals bedoeld in art. 6 van het bosdecreet'.

¹¹⁾ MINA-RAAD, Advies van 6 oktober 1998 over criteria voor duurzaam bosbeheer, 1998/16, nog niet gepubliceerd.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIE
-----ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste en derde kamer, op 12 oktober 1998 door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid verzocht haar, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999", heeft op 15 oktober 1998 (eerste kamer) en op 19 en 20 oktober 1998 (derde kamer) het volgende advies gegeven :

Volgens artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt de dringende noodzakelijkheid gemotiveerd

"door het feit dat dit decreet samen met de ontwerp-begroting 1999 in het Vlaamse Parlement moet behandeld worden. Gelet op de annaliteit van de begroting moeten deze bepalingen zo spoedig mogelijk worden ingediend bij het Vlaamse Parlement zodat deze bepalingen nog dit jaar kunnen worden besproken en goedgekeurd. Om die reden wordt ook een gelijktijdig advies gevraagd aan de SERV, de Minaraad, de VLOR en Sectorcomité XVIII".

*

* *

Gelet op de korte termijn welke hem voor het geven van zijn advies wordt toegemeten, heeft de Raad van State zich moeten bepalen tot het maken van de hiernavolgende opmerkingen.

*

* *

ALGEMENE OPMERKINGEN

1. Uit de adviesaanvraag blijkt dat het voorontwerp van decreet gelijktijdig voor advies is toegestuurd aan de Raad van State, aan de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV), aan de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MINA-raad), aan de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR) en aan het Sectorcomité XVIII.

Principieel kunnen voorontwerpen van wet, decreet of ordonnantie en ontwerpen van reglementaire besluiten slechts met toepassing van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan de afdeling wetgeving worden voorgelegd nadat ze alle achtereenvolgende stadia van de administratieve voorbereiding hebben door-gemaakt - nadat m.a.w. omtrent de ontwerpteksten de voorgeschreven raadplegingen werden gehouden, de vereiste adviezen werden ingewonnen en de eventueel opgelegde akkoorden werden verkregen en nadat de stellers van de ontwerpen de gelegenheid hebben gehad, aan de hand van die consultaties, adviezen, enz. ..., eventueel hun teksten aan te passen, en nadat de bevoegde overheid zich over de definitieve ontwerpteksten heeft uitgesproken.

Er kan evenwel worden aanvaard dat met betrekking tot ontwerpen als het onderhavige, in geval van verantwoorde spoed als bedoeld in artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, van de hiervoren vermelde regel wordt afgeweken, onder het uitdrukkelijk voorbehoud evenwel dat, indien de raadpleging van de SERV, de MINA-raad, de VLOR of het Sectorcomité XVIII aanleiding zou geven tot wijziging van de voorgelegde tekst, de gewijzigde bepalingen van het ontwerp voor een nieuw onderzoek aan de Raad van State behoren te worden voorgelegd.

Het is onder dat voorbehoud dat de Raad van State omtrent het voorliggende voorontwerp van decreet advies uitbrengt.

2. De in het ontwerp opgenomen bepalingen hebben betrekking op zowel gewest- als gemeenschapsaangelegenheden. De juridische bezwaren omtrent het regelen in eenzelfde decreet van gemeenschaps- en gewestaangelegenheden zijn het Vlaams Parlement genoegzaam bekend, zodat het overbodig is daarover verder uit te weiden.

3. Wellicht mede wegens de moeilijkheid die hiervoren sub 2 is gesignaleerd, is in het ontwerp niet voldaan aan het vereiste van artikel 19, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, krachtens welke bepaling de decreten van het Vlaams Parlement moeten vermelden of ze gewest- dan wel gemeenschapsaangelegenheden regelen.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Hoofdstuk I. Centrum voor Informatie, Communicatie en Vorming in de Welzijnssector

Artikel 1

1. In de toelichting bij dit artikel wordt in het vooruitzicht gesteld dat de op te richten dienst met afzonderlijk beheer gemachtigd wordt tijdelijk personeel aan te trekken en dat deze dienst tevens de personeelsleden

overneemt van de V.Z.W. Gezin en Samenleving. Deze bedoeling wordt echter niet weergegeven in de tekst van het ontwerp zelf.

Zoals de Raad van State overigens reeds herhaaldelijk heeft opgemerkt, is het oprichten van een dienst met afzonderlijk beheer als bedoeld in artikel 140 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit, een louter begrotingstechnische maatregel die inzonderheid niet tot gevolg heeft dat een afzonderlijke rechtspersoon wordt opgericht (1). Diensten met afzonderlijk beheer blijven m.a.w. diensten van de uitvoerende macht (in casu van de Vlaamse regering), waarvan het beheer alleen op het begrotings- en comptabiliteitstechnisch vlak gescheiden is van het beheer van de overige "diensten van algemeen bestuur". De rechtspositie van het personeel van een dergelijke dienst blijft dan ook geregeld door artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (2). Het aantrekken van tijdelijk personeel is derhalve enkel mogelijk in zoverre zulks ingepast kan worden in de rechtspositieregeling die op het personeel van de betrokken dienst van toepassing is.

(1) Zie o.m. advies L. 23.734/1/8 van 30 september en 4 oktober 1994 over een voorontwerp van decreet "houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995" (Parl. St., Vl. R., 1993-94, nr. 605-1, p. 98); zie eveneens BECKERS, J., Overzicht van het begrotingsrecht in België, Brussel, E. Story-Scientia, 1991, pp. 289 en 567.

(2) Advies L. 23.734/1/8 van 30 september en 4 oktober 1994, geciteerd, p. 98.

2. In artikel 1, § 2, derde lid, van het ontwerp is sprake van "het centrum te Overijse". Het is de Raad van State niet duidelijk welke instelling de stellers van het ontwerp hier voor ogen hebben. Alleszins zal de tekst op dit punt moeten worden verduidelijkt.

Hoofdstuk III. Leefmilieu

Afdeling 1. Oppervlaktewateren

Artikel 4

In de inleidende zin van dit artikel dient te worden gepreciseerd dat de beoogde wijzigingen moeten worden aangebracht in artikel 35quater, § 1, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Artikel 6

1. Bij wijziging van verscheidene artikelen van een regeling, dienen de wijzigingsbepalingen in de wijzigende regeling te worden opgenomen met inachtneming van de volgorde waarin de te wijzigen artikelen zijn opgenomen in de bestaande tekst. Aangezien artikel 6 van het ontwerp de wijziging beoogt van artikel 35quinquies van de wet van 26 maart 1971 en artikel 5 van het ontwerp artikel 35septies van die wet beoogt te wijzigen, moeten de artikelen 5 en 6 onderling van plaats wisselen.

2. Volgens de toelichting verstrekt door de gemachtigde ambtenaar, is het de bedoeling dat de herziening van de berekening van de heffing op de waterverontreiniging, waartoe de ontworpen bepaling van artikel 35quinquies, § 1, aanleiding moet geven, ambtshalve door de Vlaamse Milieu-maatschappij zal worden uitgevoerd. Het verdient aanbeveling zulks met zoveel woorden in het ontwerp te bepalen.

Hoofdstuk IV. Onderwijs

Artikel 9

Blijkens de memorie van toelichting worden in artikel 9 de opbrengsten "van de verkoop of verhuur" van de desbetreffende gebouwen of terreinen beoogd.

In de tekst van het ontworpen artikel 53, § 4, 4°, van het decreet van 21 december 1994 wordt evenwel enkel van "de verkoop" van die gebouwen of terreinen melding gemaakt.

Indien het inderdaad de bedoeling is om de opbrengsten van zowel de verkoop als de verhuur van de gebouwen of terreinen aan het Vlaams Fonds voor de Lasten-deling toe te wijzen, dient de tekst van de ontworpen bepaling in die zin te worden aangevuld. In het andere geval wordt, voor de duidelijkheid, de memorie van toelichting best aangepast.

Artikel 13

Dit artikel beoogt artikel 136 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap te wijzigen.

Het artikel vermeldt evenwel niet het opschrift van het te wijzigen decreet. Daarenboven wordt blijkens de tekst ervan bedoeld "de laatste paragraaf" van artikel 136 van het decreet van 12 juni 1991 ongewijzigd te laten bestaan, alhoewel die bepaling niet in paragrafen is ingedeeld. Wellicht beogen de stellers van het ontwerp enkel het eerste en het tweede "lid" van het voornoemde artikel 136 te vervangen.

Het spreekt voor zich dat een zulkdanige legistieke aanpak nefaste gevolgen kan hebben voor de rechtszekerheid.

De afdeling wetgeving meent dan ook nogmaals te moeten wijzen op het bestaan van de omzendbrief VR/97/4 van 4 maart 1997 van de Minister-President van de Vlaamse regering en de erin vervatte legistieke voorschriften.

Indien die voorschriften waren in acht genomen, zouden de stellers van het ontwerp geweten hebben dat, wat

specifiek de inleidende zin van artikel 13 betreft, deze zou moeten luiden als volgt (1):

"In artikel 136 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, gewijzigd bij het decreet van 14 juli 1998, worden het eerste en het tweede lid vervangen als volgt :".

Artikel 14

Indien de bedoeling erin bestaat artikel 44, § 2, van het decreet van 16 april 1996 door de ontworpen bepalingen te vervangen, dient het artikel formeel als een wijzigingsbepaling van het voornoemde artikel 44, § 2, te worden geredigeerd.

Artikel 15

Afgezien van het feit dat dit artikel een indeling behoeft, aangezien het strekt tot het wijzigen van zowel paragraaf 2 als paragraaf 6 van artikel 130 van het decreet van 12 juni 1991, lijkt de ontworpen aanvulling van artikel 130, § 6, een derde, in plaats van een tweede lid van de betrokken paragraaf uit te maken.

(1) Het tekstvoorstel gaat ervan uit dat de stellers van het ontwerp wel degelijk de eerste twee leden van artikel 136 van het decreet van 12 juni 1991 beogen te vervangen.

Hoofdstuk V. Binnenlandse Aangelegenheden en Stedelijk
Beleid

Afdeling 1. Investeringsfonds

Artikel 16

De wijzigingen bedoeld in 2° en 3° van dit artikel hebben betrekking op het vierde lid, en niet op het vijfde lid, van artikel 2 van het decreet van 20 maart 1991. Men schrijve dus telkens "in het vierde lid" in plaats van "in het vijfde lid".

Afdeling 2. Sociaal Impulsfonds

Artikel 18

1. De correcte datum van het decreet tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds is 14 mei 1996, en niet 1 juni 1996 zoals verkeerdelijk vermeld.

2. Artikel 20 van het ontwerp beoogt de wijziging van artikel 3 van het decreet van 14 mei 1996, terwijl artikel 18 van het ontwerp betrekking heeft op artikel 6 van dat decreet. De volgorde waarin beide artikelen in het ontwerp zijn opgenomen moet dus worden omgekeerd. Bovendien moeten die beide bepalingen op elkaar volgen. Artikel 19 van het

ontwerp, dat betrekking heeft op het decreet van 22 december 1995, zou dus beter worden vernummerd tot artikel 18 en de artikelen 18 en 20 respectievelijk tot artikel 20 en artikel 19.

Artikel 19

Dit artikel strekt ertoe aan artikel 27, § 1, van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 een derde lid toe te voegen, luidens hetwelk een overheidsinstelling die houder is van een zakelijk recht met betrekking tot een leegstaand of verwaarloosd gebouw of een leegstaande, verwaarloosde, ongeschikte of onbewoonbare woning, de heffing tot bestrijding van de leegstand en verkrotting verschuldigd is, "ongeacht andersluidende wettelijke of andere bepalingen"

Blijkens de memorie van toelichting wordt met de ontworpen bepaling beoogd te verhinderen dat overheidsinstellingen zich zouden beroepen op "specifieke wettelijke of andere bepalingen volgens welke zij vrijgesteld zijn van belastingen" om zich te onttrekken aan de betaling van de bedoelde leegstandsheffing.

Of de ontworpen bepaling tot het door de stellers van het ontwerp beoogde resultaat kan leiden, is evenwel in hoge mate betwifelbaar.

Vooreerst moet immers opgemerkt worden dat, in zoverre de bedoelde "andersluidende bepaling" een voor het

Vlaamse Gewest bindende verdragsrechtelijke bepaling zou zijn waarbij aan een internationaalrechtelijke instelling vrijstelling van belasting wordt verleend (1), de decreetgever een dergelijke regeling niet buiten werking kan stellen.

Vervolgens moet erop worden gewezen dat, in zoverre de bedoelde "andersluidende bepaling" door de federale wetgever zou zijn vastgesteld, de ontworpen bepaling de betrokken instelling niet kan verhinderen om aan te voeren dat die wetsbepaling vastgesteld is met toepassing van artikel 170, § 2, tweede lid, van de Grondwet en ze bijgevolg primeert op de regeling uitgevaardigd door het Vlaamse Gewest. Overeenkomstig de rechtspraak van het Arbitragehof vermag de federale wetgever op grond van die grondwetsbepaling immers "te bepalen welke belastingen door de gemeenschappen en de gewesten niet mogen worden geheven; hij kan ook een door een gemeenschap of een gewest ingestelde belasting afschaffen of beperken, indien daartoe «de noodzakelijkheid blijkt»" (2).

(1) Men denke inzonderheid aan de zogenaamde "zetelakkoorden" waarbij fiscale immuniteiten worden verleend.

(2) Arresten van 25 februari 1988, nr. 47, overw. 6.B.2, en 2 juni 1988, nr. 57, overw. 4.B.2.a.

Alleen wanneer de bedoelde "andersluidende bepaling" door de gewestwetgever zelf is vastgesteld (1), heeft de ontworpen bepaling zin. Ze zou er immers op neerkomen dat die andersluidende bepaling impliciet wordt opgeheven. In dat geval zou het evenwel, vanuit wetgevingstechnisch oogpunt en ter wille van de rechtszekerheid, de voorkeur verdienen dat ieder van de betrokken andersluidende bepalingen uitdrukkelijk zou worden gewijzigd.

De conclusie is dan ook dat artikel 19 van het ontwerp beter zou worden weggelaten.

Artikel 20

In het ontworpen artikel 3, § 3, tweede lid, dienen de decreten van 31 juli 1990 en 7 november 1990 met hun volledig opschrift te worden vermeld.

Artikel 21

In het ontworpen artikel 3, vijfde lid, van het decreet van 31 juli 1990 wordt verwezen naar artikel 3, § 3, laatste lid (lees : tweede lid), van het decreet van 14 mei 1996, "gewijzigd bij de decreten van 10 december 1996 en

(1) De hypothese dat het gaat om een door de gemeenschapswetgever vastgestelde bepaling kan buiten beschouwing worden gelaten : de Vlaamse Gemeenschap mist immers de bevoegdheid om vrijstelling te verlenen van het betalen van een gewestbelasting.

19 december 1997". De vermelding van die wijzigende decreten dient te worden weggelaten. Het bedoelde artikel 3, § 3, werd immers niet gewijzigd bij het decreet van 10 december 1996 en het zal overigens worden vervangen bij artikel 20 van het ontworpen decreet.

Bovendien duidt de uitdrukkelijke vermelding van de wijzigingen welke zijn aangebracht in een bepaling waarnaar wordt verwezen, op de bedoeling van de regelgever om de verwijzing beperkt te houden tot de bepaling zoals die geldt op het ogenblik van de verwijzing, zodat latere wijzigingen ervan niet van toepassing zijn. Zulks is in casu kennelijk niet de bedoeling.

Een analoge opmerking geldt voor de vermelding van het wijzigend decreet van 14 mei 1996 in het ontworpen artikel 6, 4°, van het decreet van 7 november 1990 (artikel 22, 2°, van het ontwerp).

Hoofdstuk VII. Terugvordering van overheidssteun

Artikel 34

1. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid van terugvordering van de aan ondernemingen verleende tegemoetkomingen ter bevordering van het industrieel wetenschappelijk-technologisch onderzoek, ingeval die ondernemingen niet de in het artikel opgesomde informatie- en raadplegingsprocedures bij collectief ontslag hebben nageleefd. Vereist is wel dat de niet-naleving van één van de desbetreffende

procedures is gebeurd "binnen een periode van 5 jaar die ingaat op de datum van beslissing tot toekenning van steun". De regering wordt belast met het bepalen van de nadere regels van de terugvordering.

De aldus geconcipieerde regeling van terugvordering houdt niet in dat ermee de informatie- en raadplegingsprocedures bij collectief ontslag worden vastgelegd, noch dat ermee het toezicht op de naleving van die procedures wordt geregeld. De decreetgever mist trouwens de bevoegdheid om met betrekking tot deze laatste twee federale aangelegenheden op te treden. Wel kan hij naar die twee aangelegenheden verwijzen, teneinde er een voorwaarde van de terugvordering van de desbetreffende steun van te maken.

Er moet echter rekening mee worden gehouden dat de verwijzing naar de precieze artikelen van het koninklijk besluit van 24 mei 1976 en van de collectieve arbeidsovereenkomsten, opgesomd in artikel 34, § 2, van het ontwerp, tot gevolg heeft dat, wanneer wijzigingen worden aangebracht op het stuk van de in die artikelen beschreven informatie- en raadplegingsprocedures, die wijzigingen in beginsel buiten beschouwing dienen te worden gelaten voor het toepassen van de ontworpen regeling van terugvordering.

2. De in artikel 34 bedoelde terugvordering betreft uitsluitend een specifieke vorm van steunverlening, namelijk die inzake de tegemoetkomingen ter bevordering van het industrieel wetenschappelijk-technologisch onderzoek. De ontworpen regeling kan derhalve slechts gevolgen hebben voor

bepaalde ondernemingen, zijnde die welke de betrokkken tegemoetkomingen hebben ontvangen. Gelet op de grondwettelijk gewaarborgde beginselen inzake gelijkheid en niet-discriminatie zou het aanbeveling verdienen dat in de memorie van toelichting duidelijk zou worden aangegeven welke objectieve en in redelijkheid verantwoorde motieven rechtvaardigen dat de betrokken regeling inzake terugvordering beperkt blijft tot een welbepaalde overheidssteun en bijgevolg tot welbepaalde ondernemingen.

3. Door de gemachtigde van de regering werd verduidelijkt dat de ontworpen regeling enkel de terugvordering betreft van nog in de toekomst te verlenen tegemoetkomingen. De op dit ogenblik reeds verleende steun zou derhalve niet voor terugvordering in aanmerking komen. Die bedoeling zou duidelijkheidshalve in de tekst van het ontwerp moeten worden verwoord.

Hoofdstuk VIII. Vlamivorm

Artikel 35

De redactie van dit artikel moet worden aangepast als volgt :

"Art. 35. Het opschrift van het decreet van 19 december 1997 houdende een vermindering van de onroerende voorheffing ter stimulering van tewerkstellingsbevorderende investeringen wordt aangevuld met de woorden "in vorming".

Artikel 36

Het voornoemde decreet van 19 december 1997 heeft in een investeringstegemoetkoming voorzien ten gunste van bepaalde ondernemingen die het bewijs kunnen leveren dat zij tijdens het kalenderjaar 1997 voor een toegenomen tewerkstelling hebben gezorgd, dan wel dat die tewerkstelling minstens behouden is gebleven in vergelijking met het kalenderjaar 1996.

De investeringstegemoetkoming wordt luidens artikel 2, § 2, van het decreet van 19 december 1997 in mindering gebracht van de onroerende voorheffing op onroerende goederen die door de ondernemingen in het Vlaamse Gewest zijn belegd en die door hen voor de uitoefening van beroeps- werkzaamheden worden aangewend.

De bedoelde investeringstegemoetkoming kan, blijkens de bestaande decretale regeling, niet als een fiscale maatregel - namelijk het verlenen van een vrijstelling of een vermindering van onroerende voorheffing - worden gekwalificeerd, doch wel als een steunmaatregel die in hoofdzaak een tewerkstellingsbevorderend oogmerk had.

De wijzigingen die hoofdstuk VIII van het voorliggende ontwerp beoogt aan te brengen in het decreet van 19 december 1997 strekken er in essentie toe de voorwaarden te wijzigen welke de betrokken ondernemingen dienen te vervullen opdat zij voor de investeringstegemoetkoming in aanmerking kunnen komen. Nieuw daarbij is dat de tegemoetkoming "binnen een termijn van maximaal één jaar vanaf de

datum van de definitieve toekenning ervan aan de onderneming besteed (wordt) aan vorming voor werkenden in de onderneming zoals werd aangegeven in de vormingsintenties" (ontworpen artikel 3bis van het decreet van 19 december 1997; artikel 39 van het ontwerp). Deze laatste voorwaarde komt in de plaats van die welke wordt omschreven in artikel 3, § 1, 1°, van het voornoemde decreet.

In het aldus vernieuwde systeem van toekenning van de investeringstegemoetkoming blijft weliswaar het behoud of de toename van de tewerkstelling een criterium uitmaken om te bepalen of een onderneming voor een tegemoetkoming in aanmerking komt of niet, doch dat criterium refereert uitsluitend aan een periode in het verleden, d.w.z. dat het behoud of de toename van de tewerkstelling niet tevens voor toekomstige periodes moet worden aangetoond. Het tewerkstellingsbevorderend criterium wordt derhalve als gevolg van de ontworpen regeling herleid tot slechts een secundair criterium.

Daarentegen blijkt duidelijk de bedoeling van de stellers van het ontwerp om van de "extra vorming en opleiding binnen de onderneming" het hoofddoel te maken van de in het decreet van 19 december 1997 vervatte regeling (zie in dat verband de memorie van toelichting). Die vorming en opleiding worden niet nader omschreven in het ontwerp, noch in de memorie van toelichting, al wijst het bepaalde in artikel 36 erop dat de ontworpen regeling door de stellers ervan in de eerste plaats wordt geacht een aangelegenheid te betreffen als bedoeld in artikel 4, 16°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zijnde de "beroepsomscholing en -bijscholing".

De wijzigingen die hoofdstuk VIII van het ontwerp beoogt aan te brengen in het decreet van 19 december 1997 hebben derhalve als gevolg dat het decreet moet worden geacht niet langer een gewestaangelegenheid te regelen, maar wel een gemeenschapsaangelegenheid (1).

De wijziging die artikel 36 van het ontwerp beoogt aan te brengen in artikel 1 van het decreet van 19 december 1997, komt er evenwel op neer dat in deze laatste bepaling, benevens aan een "gewestaangelegenheid", ook wordt gerefereerd aan een "gemeenschapsaangelegenheid".

Afgezien nog van de procedurele bezwaren die kleven aan het feit dat in eenzelfde decreet zowel gewest- als gemeenschapsaangelegenheden worden geregeld en waarop de afdeling wetgeving reeds herhaaldelijk heeft geattendeerd, meent deze laatste er ook te moeten op wijzen dat de ontworpen regeling zich niet leent tot een dubbele bevoegdheidskwalificatie. Zo heeft immers die kwalificatie directe gevolgen voor het territoriaal toepassingsgebied van de ontworpen regeling (zie in dat verband de hierna volgende opmerking onder 2).

(1) De vaststelling dat de in het decreet beoogde vorming in de onderneming eventueel ook gevolgen zal hebben voor de tewerkstelling in de onderneming en, in een ruimer kader, voor de economische expansie, doet geen afbreuk aan het feit dat het primaire oogmerk van de regeling een gemeenschaps- en geen gewestaangelegenheid betreft.

De verwijzing in artikel 1 van het decreet van 19 december 1997 zou derhalve moeten beperkt blijven tot een gemeenschapsaangelegenheid, wat inhoudt dat het woord "gewestaangelegenheid" moet worden vervangen door het woord "gemeenschapsaangelegenheid".

Artikel 38

1. In het bestaande artikel 3 van het decreet van 19 december 1997 komen de woorden "het kalenderjaar 1996" slechts één keer voor.

Artikel 38, 1°, van het ontwerp moet bijgevolg aanvangen als volgt :

"1° de woorden 'het kalenderjaar 1996' worden vervangen door de woorden ...;".

2. Men redigere de inleidende zin van artikel 38, 2°, als volgt :

"2° § 1, 1°, wordt vervangen door de volgende bepalingen :
...".

In het ontworpen artikel 3, § 1, 2°, volstaat het te schrijven : "2° op voorwaarde dat de onder 1° vermelde vormingsintenties ...;".

3. In artikel 38, 7°, van het ontwerp wordt melding gemaakt van "de EU-kaderregeling inzake opleidingssteun". De verwijzing naar deze kaderregeling zou moeten worden gepreciseerd, in die zin dat minstens de datum en eventueel nadere referenties ervan zouden moeten worden aangegeven.

4. In artikel 38, 9°, volstaat het om op het einde te schrijven : "... vervangen door de woorden "zoals bepaald in de §§ 1, 4 en 5, voldoet".

Artikel 40

1. In artikel 40, § 1, 3°, schrijve men :

"... worden de volgende woorden toegevoegd : en inzake de terugvordering in het geval niet aan de vormingsvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 3bis, werd voldaan".

2. Artikel 40, § 2, belast de Vlaamse regering met de "coördinatie" van het decreet van 19 december 1997.

Het betrokken decreet is tot op heden ongewijzigd gebleven. De bepalingen van hoofdstuk VIII van het voorliggende ontwerp zijn de eerste wijzigingsbepalingen. Het valt dan ook niet goed in te zien waaruit precies de opdracht van de regering bestaat.

Hoofdstuk IX. Schade aan het wegdek wegens gewichtsoverschrijding

Afdeling 1. Strafrechtelijke boete en solidariteitsbijdrage

Artikel 41

1. Dit artikel strekt ertoe een artikel 11 en een artikel 12 toe te voegen aan de bestaande bepalingen van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen.

Het ontworpen artikel 11 bepaalt dat in artikel 4, § 1, van de genoemde wet een lid ingevoegd wordt. Volgens het nieuwe lid zou het minimumbedrag van de geldboete, bedoeld in artikel 4, § 1, eerste lid, opgetrokken worden, in zoverre het gaat om een overtreding van de bepalingen inzake de maximale toegelaten massa's onder de assen van de voertuigen. Het minimumbedrag zou voortaan evenredig zijn met de mate waarin de toegestane massa overschreden is.

Het ontworpen artikel 12 bepaalt dat bij een overtreding van de in artikel 11 vermelde bepalingen de rechter, naast het opleggen van de eigenlijke straf, een veroordeling moet uitspreken tot betaling van een forfaitair bedrag, "te betalen als vergoeding voor de extra schade die aan de wegeninfrastructuur werd aangebracht door deze overbelasting, en dit bij wijze van bijdrage tot (de) financiering van het Vlaams Infrastructuurfonds, ingesteld

bij de artikelen 57 en 58 van het decreet van 25 juni 1992 houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992". Ook het bedrag van die vergoeding zou evenredig zijn met de mate waarin de toegestane massa overschreden is.

De ontworpen artikelen 11 en 12 doen een bevoegdheidsprobleem rijzen.

De stellers van het ontwerp zijn zich hiervan bewust. In de memorie van toelichting wordt erkend dat "het ontwerpen ... van de technische voorschriften inzake verkeers- en vervoermiddelen" behoort tot de bevoegdheid van de federale overheid (zie artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, waarin de betrokkenheid van de (gewest)regeringen bij de federale regelgeving terzake wordt voorgeschreven). De stellers van het ontwerp menen dat het Vlaamse Gewest niettemin bevoegd geacht kan worden om de ontworpen bepalingen aan te nemen, op grond van diens impliciete bevoegdheid (artikel 10 van de bijzondere wet).

2. Het ontworpen artikel 11 houdt geen wijziging in van de normen die gelden voor de massa's onder de assen van de voertuigen. Het beperkt zich ertoe de strafmaat voor een overtreding van die normen te wijzigen.

Aldus regelt de ontworpen bepaling niettemin een aspect van de technische voorschriften inzake verkeers- en vervoermiddelen, met name de bestraffing van bepaalde

overtredingen terzake. Het ontwerp begeeft zich aldus rechtstreeks op het terrein dat tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort.

De ontworpen bepaling kan niet beschouwd worden als een aanvulling - laat staan een "noodzakelijke" aanvulling - van regels die de gewestwetgever in de uitoefening van zijn bevoegdheid zou uitvaardigen (1). De bedoelde bepaling komt er integendeel op neer dat de gewestwetgever zich zonder meer in de plaats van de federale wetgever zou stellen bij de beoordeling van het afschrikkend karakter van de geldboete.

Artikel 10 van de bijzondere wet kan derhalve geen toepassing vinden.

3. Voor het ontworpen artikel 12 liggen de zaken enigszins anders.

Op grond van artikel 6, § 1, X, 1°, van de bijzondere wet zijn de gewesten bevoegd, wat de openbare werken en het vervoer betreft, inzake "de wegen en hun aanhorigheden".

(1) Over het vereiste dat de door de gemeenschaps- of gewestwetgever aangenomen bepalingen, in aangelegenheden waarvoor hij niet bevoegd is, een "accessoir" karakter moeten hebben, zie de arresten van het Arbitragehof van 10 juni 1987, nr. 36, overw. 4.B.4, en van 17 juni 1987, nr. 37, overw. 3.B.4.

Die bevoegdheid is in de parlementaire voorbereiding uitgelegd als een "beheersbevoegdheid in de ruime zin" (1). Ze heeft i.h.b. betrekking op "het beheer en het onderhoud" van de wegen (2).

Het Vlaamse Gewest is op grond van de genoemde bepaling ongetwijfeld bevoegd om maatregelen te nemen ter bescherming van het wegdek, meer bepaald ter bestrijding van de "kwaal van spoorvorming op het Vlaams gewestwegennet" (zie aldus de memorie van toelichting). Uit artikel 6, § 4, 3°, van de bijzondere wet, gelezen in samenhang met artikel 6, § 1, X, 1°, volgt evenwel dat die bevoegdheid niet slaat op het aannemen van technische voorschriften inzake verkeers- en vervoermiddelen, wat immers een federale bevoegdheid is gebleven (3).

Door de verplichte betaling van een forfaitaire bijdrage, "als vergoeding voor de extra schade die aan de wegeninfrastructuur werd aangebracht", te koppelen aan een overtreding van bepaalde federale bepalingen inzake de toegelaten massa's onder de assen van de voertuigen, regelt het ontworpen artikel 12 andermaal een aspect van de normering inzake verkeers- en vervoermiddelen. De bedoelde

(1) Memorie van toelichting bij het ontwerp dat geleid heeft tot de bijzondere wet van 8 augustus 1988 tot wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, Parl. St., Kamer, B.Z. 1988, nr. 516-1, p. 13.

(2) Ibid.

(3) Vgl. Arbitragehof, 18 januari 1996, nr. 5/96, overw. B.2.

vergoeding is immers weliswaar niet te beschouwen als een straf (1), maar is te dezen toch onlosmakelijk met de strafvordering verbonden.

De decreetgever zou enkel bevoegd geacht kunnen worden om een bijdrage als bedoeld in het ontworpen artikel 12 op te leggen, indien die maatregel noodzakelijk zou zijn voor de uitoefening van zijn bevoegdheid inzake de wegen en hun aanhorigheden. Bij gebreke van een autonome Vlaamse regeling i.v.m. de bestrijding van de spoorvorming (2), kan echter niet aangetoond worden dat het ontworpen artikel 12 aan een dergelijke noodzaak beantwoordt.

Zoals voor het ontworpen artikel 11, moet dus ook voor het ontworpen artikel 12 geconcludeerd worden dat het niet aanvullend is ten opzichte van regels die de gewestwetgever in de uitoefening van zijn bevoegdheid uitvaardigt, en dat artikel 10 van de bijzondere wet derhalve geen toepassing kan vinden.

-
- (1) In de memorie van toelichting wordt terecht een vergelijking gemaakt met de verplichting om aan bepaalde veroordeelden de betaling op te leggen van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden : ook die bijdrage is geen straf, maar een maatregel "sui generis" (zie, o.m. Cass., 9 juni 1987, Arr. Cass., 1986-87, p. 1367, nr. 607, geciteerd in de memorie van toelichting).
- (2) Het zou moeten gaan om een regeling die steunt op andere elementen dan technische voorschriften inzake verkeers- en vervoermiddelen.

4. Gelet op de voorgaande conclusies, moet het hele artikel 41 uit het ontwerp weggelaten worden.

Afdeling 2. Administratieve geldboete

Artikelen 42 tot 44

Deze artikelen hebben betrekking op het opleggen van een administratieve geldboete aan degenen die het misdrijf bedoeld in artikel 41 (lees : de ontworpen artikelen 11 en 12 van de wet van 21 juni 1985) gepleegd hebben.

Gelet op de nauwe samenhang die er bestaat tussen artikel 41, enerzijds, en de artikelen 42 tot 44, anderzijds, moeten de laatste artikelen hetzelfde lot volgen als het eerste. Er moet derhalve geconcludeerd worden dat de decreetgever niet bevoegd is om de artikelen 42 tot 44 aan te nemen, en dat die artikelen uit het ontwerp weggelaten moeten worden.

Hoofdstuk X. Ruimtelijke ordening

Artikel 46

Dit artikel beoogt een nieuw derde lid in te voegen in artikel 35 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening.

De stellers van het ontwerp zullen moeten nagaan of, als gevolg van het invoegen van het nieuwe lid in artikel 35 van het decreet, de interne verwijzingen naar dat

artikel die in andere bepalingen van het decreet voorkomen, geen aanpassing behoeven (zie bijvoorbeeld alvast artikel 36, tweede lid, van het decreet).

Artikel 47

Dit artikel maakt de bepalingen van hoofdstuk X van het ontwerp (1) van toepassing "op de reeds aanhangig gemaakte vorderingen tot schadevergoeding waarover nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak bestaat".

De artikelen 45 en 46 van het ontwerp hernemen, in essentie, sommige bepalingen van het koninklijk besluit van 24 oktober 1978 tot uitvoering van artikel 37, tweede lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, waarvan de wettigheid wordt betwist in de rechtspraak.

Artikel 47 van het ontwerp komt derhalve neer op een soort van decretale regularisering.

De afdeling wetgeving wijst in dat verband op de rechtspraak van het Arbitragehof met betrekking tot regularisering die gevolgen hebben voor hangende geschillen voor de rechter (2).

(1) En niet de bepalingen van "dit decreet" zoals vermeldelijk in artikel 47 wordt vermeld.

(2) Zie o.m. ALLEN, A., Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen, 1995, nr. 721c, blz. 714-715, en de door deze auteur geciteerde rechtspraak van het Arbitragehof.

Gelet op de beperkte tijd welke haar voor het uitbrengen van haar advies is gelaten en op het omvangrijke en gediversifieerde karakter van de bepalingen van het voorliggende ontwerp, ziet de afdeling wetgeving zich genoopt af te zien van het onderzoek van de vraag of artikel 47 wel degelijk toelaatbaar kan worden geacht in het licht van de rechtspraak van het Arbitragehof.

Hoofdstuk XI. Lease in - Lease out

Artikel 49

Dit artikel is een budgettaire bepaling met betrekking tot welke de afdeling wetgeving zich van het geven van een advies moet onthouden met toepassing van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Hoofdstuk XII. Successierechten

Artikel 50

Dit artikel beoogt een aantal wijzigingen aan te brengen in artikel 60bis van het Wetboek der Successierechten, zoals dit werd ingevoegd bij artikel 21 van het

decreet van 20 december 1996 en werd gewijzigd bij de artikelen 26 en 27 van het decreet van 8 juli 1997 (1).

Tegen het voormelde artikel 60bis werden verscheidene beroepen tot nietigverklaring ingesteld bij het Arbitragehof.

Om die reden onthoudt de afdeling wetgeving zich van het formuleren van verdere opmerkingen bij de ontworpen wijzigingen van die bepaling.

Hoofdstuk XIV. Emancipatiezaken

Artikel 57

Het artikel vertoont een aantal redactionele onnauwkeurigheden die van aard zijn de leesbaarheid ervan te bemoeilijken.

Zo moet worden geschreven "... wordt ertoe gemachtigd ..." en "... in de instellingen van openbaar nut afhankelijk of onder het toezicht staand van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest ...".

(1) Van die beide decreten wordt, in afwijking van wat wetgevingstechnisch gebruikelijk is, geen melding gemaakt in de inleidende zin van artikel 50. Daarenboven worden de diverse wijzigingen in artikel 60bis van het Wetboek der Successierechten aangebracht op een legistiek gebrekkige wijze.

Het advies betreffende de hoofdstukken IV, VII, VIII, X tot XII, XIV en XV werd gegeven door de eerste kamer, samengesteld uit

de Heren	D. VERBIEST,	staatsraad,	voorzitter,
	M. VAN DAMME,		
	J. SMETS,	staatsraden,	
	G. SCHRANS,	assessoren van de	
	E. WYMEERSCH,	afdeling wetgeving,	
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.	

De verslagen werden uitgebracht door de HH. B. SEUTIN, P. DEPUYDT, W. VAN VAERENBERGH en G. VAN HAEGENDOREN, auditeurs. De nota's van het Coördinatiebureau werden opgesteld en toegelicht door Mevr. M.-C. CEULE, eerste referendaris-afdelingshoofd en de H. E. VANHERCK, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

D. VERBIEST

L.28.359/3

Het advies betreffende de hoofdstukken I, II, III, V, VI, IX, XIII en XV werd gegeven door de derde kamer, samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	kamervoorzitter,
	D. ALBRECHT,	staatsraden,
	P. LEMMENS,	
	A. ALLEN,	assessoren van de
	H. COUSY,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

De verslagen werden uitgebracht door de HH. P. DEPUYDT, B. SEUTIN en G. VAN HAEGENDOREN, auditeurs. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door Mevr. M.-C. CEULE, eerste referendaris-afdelingshoofd.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

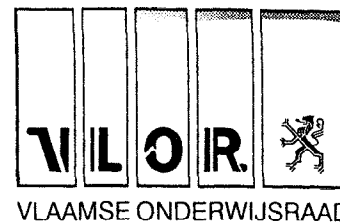
F. LIEVENS

W. DEROOVER

ADVIES VAN DE VLAAMSE ONDERWIJSRAAD

uw brief van
uw kenmerk
•
ons kenmerk
vragen naar
•
bijlagen

JPE/COR/011
Jacques Perquy

Mevrouw W. Demeester
Vlaamse Minister van Financiën
En Begroting
Koolstraat 35
1000 Brussel

datum
betreft

21 oktober 1998
voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999.

Mevrouw de Minister

Wij hebben uw vraag voor advies over hogervermeld ontwerp-decreet in goede orde ontvangen. We hebben deze adviesvraag besproken op de algemene raad van 20 oktober jl. De raad ziet af van het uitbrengen van een advies.

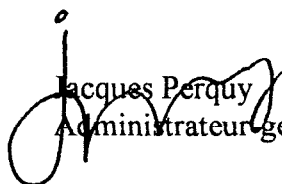
Wel wil de raad de aandacht van de regering vestigen op een aantal bekommernissen:

1. De aangekondigde verhoging van de sociale toelagen voor de hogeschoolstudenten draagt uiteraard de goedkeuring weg van de raad, doch de raad durft aan te dringen op een volgehouden inhaaloperatie, zodat de reeds lang gevraagde gelijke behandeling van alle studenten in het hoger onderwijs op een relatief korte termijn zou worden gerealiseerd. De Vlor heeft in die zin een advies uitgebracht op 1 juni 1992.
2. De voorgestelde verhoging van de enveloppe voor de hogescholen staat niet in verhouding tot de meerkosten vanwege de hogescholen ingevolge de forse toename van het aantal studenten en andere verplichtingen die aan de hogescholen worden opgelegd, o.m. inzake personeelsuitgaven.
3. De raad is ook bezorgd voor de financiële situatie van de internaten, waarbij de overheidstussenkomst inderdaad dient rekening te houden met de draagkracht van de ouders.

Tenslotte wil de raad zijn zorg uitdrukken over het aandeel van het overheidsbudget voor het onderwijs. Toenemende verwachtingen en bijkomende opdrachten aan het onderwijs vergen voldoende middelen. Kwalitatief hoogstaand onderwijs immers is het resultaat van vele factoren; een volwaardige financiering is daar een heel belangrijke van.

Wij hopen dat U onze bekommernissen zal willen overbrengen aan uw collega's in de regering naar aanleiding van het voorontwerp van decreet tot begeleiding van de begroting 1999.

Met de meeste hoogachting

Jacques Perquy
Administrateur-generaal

Louis Van Beneden
voorzitter

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

Brussel, 27 oktober 1998.
PJK/kv/10/27/01

SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD
VAN VLAANDEREN

De Administrateur-generaal

Aan Mevr. Wivina DEMEESTER
Vlaams Minister van Financiën,
Begroting en Gezondheidsbeleid
Koolst.

1000

BRUSSEL

Mevrouw de Minister,

Betreft : Voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999.

Bij brief van 9 oktober jl. vroeg U de Raad om hoogdringend advies met betrekking tot bovenvermeld decreet.

Wij hebben de eer, Mevrouw de Minister, U hierbij het advies, zoals goedgekeurd door het Dagelijks Bestuur van de SERV, over te maken.

Dit advies zal ter bekrachtiging aan de Raad voorzien voor 18 november e.k. worden voorgelegd.

Met de meeste hoogachting,

Pieter KERREMANS.

SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD
VAN VLAANDEREN

VERENIGING VAN VERBODENDE EN VERBODENDE

***ADVIES VAN DE SERV M.B.T.
HET VOORONTWERP VAN DECREET HOUDENDE BEPALINGEN
TOT BEGELEIDING VAN DE BEGROTING 1999***

Brussel, 27 oktober 1998
PK/vc/10/26/01

Op 9 oktober 1998 heeft de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid de Raad om advies gevraagd over het voorontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999.

De Raad wenst zich, gezien het beperkt toegemeten tijdspad, in dit advies te beperken tot drie aspecten m.n. de terugvordering van de overheidssteun, de successierechten en de VLAMIVORM.

TERUGVORDERING OVERHEIDSSTEUN

De Raad kan deze maatregel onderschrijven. Hij beantwoordt aan het advies van 9 juli 1997 waarin de Raad stelde dat de mechanismen van terugvordering beter afzonderlijk in de steunmaatregelen of vrijstellingsregimes worden opgenomen dan wel in een globale regeling.

De Raad herinnert aan het vroeger standpunt waarbij deze stelde dat het : *"het opportuun werd geacht de regels inzake de terugvordering van de overheidssteun te herbekijken en ze – indien ze geen basis vormen voor terugvordering in geval van niet-naleving van de verplichtingen – aan te passen. Met dien verstande evenwel dat de terugvordering van de steun zich moet beperken tot de sociaal-economische overheidstegemoetkomingen die kaderen in het Vlaams werkgelegenheidsbeleid."*

De Raad vraagt in dit verband dat een stand van zaken zou worden opgemaakt van de aanpassingen die inmiddels werden aangebracht aan de onderscheiden reglementeringen inzake sociaal-economische overheidstegemoetkomingen om de terugvordering bij niet-naleving van wettelijke of conventionele informatie- en raadplegingsprocedures te waarborgen, om na te gaan voor welke tegemoetkomingen nog aanpassingen moeten gebeuren.

De Raad merkt ook op dat de mogelijkheid van terugvordering moet uitgebreid worden tot het geheel van informatie- en raadplegingsprocedures die voorafgaan aan een sluiting of aan een collectief ontslag waar deze nu worden beperkt tot de niet naleving van de procedures van informatie en raadpleging zoals vastgesteld in de overeenkomsten bedoeld in art. 4 van de CAO 62.

Voor de Raad dient artikel 34 van voorliggend voorontwerp aangepast zoals ook reeds werd verwoord in het advies van de SERV van 9 juli 1997.

SUCCESSIERECHTEN

Het verminderd tarief der successierechten voor familiale ondernemingen en familiale vennootschappen ligt in het verlengde van het VESOC-akkoord van 14 december 1995, waarin werd voorgesteld om via de successierechten de continuïteit na erfopvolging te bevorderen op voorwaarde dat de werkgelegenheid in stand blijft.

De Raad kan instemmen met de krachtlijnen van de voorgestelde versoepelingen.

Specifiek wat de tewerkstellingsvoorwaarde betreft merkt de Raad evenwel op dat deze reeds vervuld is wanneer op de laatste dag van het vijfde jaar het tewerkstellingsniveau is hersteld. Om oneigenlijk gebruik te vermijden stelt de Raad voor dat het aantal tewerkgestelde personeelsleden in het vijfde jaar wordt berekend als de gemiddelde personeelssterkte gedurende het gehele jaar.

In verband met dit punt stelt de Raad voor dat bij niet naleving van de tewerkstellingsvoorwaarde de verhoging van de wettelijke interesten niet zou gelden vanaf het overlijden maar vanaf het moment dat niet meer aan deze voorwaarde werd voldaan.

Verder stelt de Raad, bij lezing van het artikel 60 bis van het Wetboek der Successierechten, de vraag of de VSO hieronder wordt bedoeld.

De Raad vraagt dat de maatregel op gestelde tijd wordt geëvalueerd op effectiviteit en efficiëntie.

VLAMIVORM

De Raad verklaart zich akkoord met het basisprincipe waarvan wordt uitgegaan bij de omvorming van de VLAMINOV, nl. de koppeling van de verlaging van de onroerende voorheffing met de inspanningen tot investering in opleidings- en vormingsinitiatieven voor de werkenden.

Op deze wijze wordt een sterke stimulans ingebouwd die de ondernemingen dient te ondersteunen en aan te zetten (verder) te investeren in opleiding en vorming, teneinde de slagkracht van de ondernemingen in Vlaanderen te vrijwaren en te verhogen en de vormingsinspanningen in Vlaanderen dichter te brengen bij het niveau van de ons omringende landen (Frankrijk, Duitsland en Nederland).

Voor de Raad is het van cruciaal belang dat de verdere uitvoering van de VLAMIVORM-maatregel nauw aansluit bij verdere ontwikkelingen in het sociaal overleg en dat de maatregel is gestoeld op de volgende stelregels waarover de Vlaamse sociale partners reeds eerder overleg pleegden met de Vlaamse regering:

- De inspanningen vanuit de Vlaamse overheid kunnen maar worden verantwoord wanneer extra vormingsinspanningen worden in het vooruitzicht gesteld, tenzij vanuit de betrokken onderneming reeds een hoge vormingsinspanning werd gerealiseerd. Wat dient te worden verstaan onder extra of voldoende hoog moet worden gespecificeerd.
- Een onderneming dient een opleidingsplan voor te leggen waaruit de inhoud van het voorstel blijkt en het feit dat het extra opleidingsinspanningen betreft of dat er reeds grote, tastbare inspanningen zijn gedaan.
- Een opleidingsplan dient te worden overlegd met de werknemers via de geëigende overlegkanalen.
In artikel 38, 2° wordt als voorwaarde opgelegd dat de betrokken onderneming "vormingsintenties aangeeft ten gunste van werkenden in de onderneming". De Raad stelt voor decretaal expliciet te voorzien in de voorwaarde dat de vormingsinspanning gebeurt in het kader van een vormingsplan, goedgekeurd door de werknemers, via de geëigende overlegkanalen.
- Sectoren moeten een belangrijke rol kunnen spelen in het aanbieden van opleiding, ook binnen het kader van VLAMIVORM. Om in aanmerking te komen dient de vormingsinspanning herkenbaar gesteld op het niveau van het bedrijf.
- De SERV meent dat VLAMIVORM ook van toepassing moet zijn op bepaalde categorieën van werkzoekenden die worden tewerkgesteld in de onderneming in het kader van een opleiding.

De Raad wenst verder voorstellen te kunnen doen en/of geconsulteerd te worden over de uitvoeringsbesluiten, in het bijzonder rond de uitvoering van bovenstaande stelregels. Gezien het belang van de maatregel dringt de Raad erop aan dat het adviesrecht van de SERV decretaal wordt bepaald.

Voor de Raad is het ook van groot belang dat de uitvoeringsbesluiten nauw aansluiten bij de verdere ontwikkelingen in het sociaal overleg m.b.t. vorming en opleiding.

Verder vraagt de Raad dat de Vlaamse regering tijdig de nodige stappen onderneemt voor een evaluatie van de maatregel op efficiëntie en effectiviteit.

Tenslotte stelt de Raad vast dat artikel 40, par. 1 de mogelijkheid van terugvordering bij uitvoeringsbesluit te regelen beperkt tot het geval van niet-naleving van de vormingsvoorwaarden. Conform het Advies van de Raad van 9 juli 1997 dient de mogelijkheid van terugvordering ook te worden voorzien voor gevallen van niet-naleving van de informatie- en raadplegingsprocedures inzake collectieve afdanking en sluiting.

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op het gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement, het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

HOOFDSTUK I

Centrum voor Informatie, Communicatie
en Vorming in de Welzijnssector

Artikel 1

§ 1. Er wordt een dienst met afzonderlijk beheer opgericht, zoals bedoeld in artikel 140 van het koninklijk besluit van 17 juli 1991 houdende coördinatie van de wetten op de rijkscomptabiliteit onder de benaming “Centrum voor informatie, communicatie en vorming in de Welzijnssector” (afgekort Cicov).

§ 2. De dienst wordt belast met de uitvoering van activiteiten die verband houden met vorming, communicatie en informatie in het kader van het welzijnsbeleid.

Binnen deze opdracht zal de dienst vormings- en informatieactiviteiten van de Vlaamse regering logistiek en inhoudelijk ondersteunen, zorgen voor de redactie van publicaties en zorgen voor de aanmaak van deze publicaties via drukwerk of andere technieken.

De dienst organiseert binnen het kader van zijn opdracht vormings-, overleg-, en informatieactiviteiten in het vormingscentrum gelegen Terlindenlaan 14 te Overijse en zorgt voor het onthaal en de ontvangst van de participanten.

§ 3. De dienst beschikt voor de uitvoering van haar activiteiten over een jaarlijkse dotatie ten laste van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap en over de inkomsten uit de activiteiten en publicaties bedoeld onder § 2.

Ten laste van deze dienst met afzonderlijk beheer vallen alle uitgaven die verband houden met de in § 2 opgesomde activiteiten alsmede de werkingsuitgaven en uitgaven voor klein materieel voor het onderhoud en de uitrusting van het centrum te Overijse

HOOFDSTUK II

Jeugdwerkbeleid

Artikel 2

§ 1. In artikel 6 van het decreet van 17 december 1997 houdende subsidiëring van provinciebesturen inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid worden de woorden “de eerste twee jaren volgend op de inwerkingtreding” vervangen door het woord “1998”.

§ 2. In artikel 9 van het decreet van 17 december 1997 houdende subsidiëring van provinciebesturen inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid wordt een 2°bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

“2°bis de provinciebesturen subsidiëren de jeugdwerkinitiatieven die in hoge mate gericht zijn op het werken met gehandicapte kinderen of jongeren en waarvoor de gemeentebesturen in 1998 worden gesubsidieerd op basis van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie die een jeugdwerkbeleid voeren voor maatschappelijk achtergestelde kinderen en jongeren. Deze subsidie bedraagt ten minste 100 procent van het subsidiebedrag dat werd toegekend op basis van boven genoemd besluit, op voorwaarde dat de werking van deze jeugdwerkinitiatieven minstens op hetzelfde peil behouden blijft als in 1998. Indien dit niet het geval is, dan wordt de subsidie in evenredige mate verminderd.”

§ 3. In artikel 9 van het decreet van 17 december 1997 houdende subsidiëring van provinciebesturen inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid wordt een 3°bis ingevoegd, dat luidt als volgt :

“3°bis het totaal van de subsidiebedragen die de provinciebesturen moeten garanderen in uitvoering van artikel 9, 2°bis wordt voorafgenomen van het beschikbare krediet, waarna het saldo wordt verdeeld zoals bepaald in artikel 6, derde lid, en artikel 9, 3°. Vervolgens wordt het subsidiebedrag per provinciebestuur verhoogd met de subsidies die het provinciebestuur moet garanderen in uitvoering van artikel 9, 2°bis”.

HOOFDSTUK III

Leefmilieu

AFDELING 1

Oppervlaktewateren

Artikel 3

In artikel 32duodecies, § 3 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ingevoegd bij decreet van 22 december 1995 en gewijzigd bij decreet van 20 december 1996 worden de woorden “mag niet meer bedragen dan 50 % van de totale kosten” vervangen door de woorden “mag niet meer bedragen dan 50 % van de totale kosten, tenzij het hemelwater en het afvalwater gescheiden worden. In dit laatste geval kan het percentage van 50% opgetrokken worden tot 75%”.

Artikel 4

In artikel 35quater, §1, van dezelfde wet, ingevoegd bij decreet van 21 december 1990 en gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 22 december 1993, 21 december 1994 en 20 december 1996 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in 1° worden onder “Qw =” de woorden “dat Qw gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 40 en in voorkomend geval verhoogd met de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd” vervangen door de woorden “dat Qw gelijk is aan het quotiënt van enerzijds de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totaal gefactureerde kosten, exclu-

sief BTW, verhoogd met de aftrek voor de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd en anderzijds de deelfactor 50” ;

2° in 3° worden onder “Qw =” de woorden “dat Qw gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 40 en in voorkomend geval verhoogd met de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd” vervangen door de woorden “dat Qw gelijk is aan het quotiënt van enerzijds de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totaal gefactureerde kosten, exclusief BTW, verhoogd met de aftrek voor de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd en anderzijds de deelfactor 50”.

Artikel 5

In artikel 35quinquies, §1 worden de woorden “De hoeveelheid geloosd koelwater wordt geacht overeen te stemmen met de in de lozings- of milieuvergunning toegelaten hoeveelheid, tenzij de heffingsplichtige het bewijs levert dat de reëel geloosde hoeveelheid kleiner is.” vervangen door de woorden : “Met ingang van het heffingsjaar 1993 wordt de hoeveelheid geloosd koelwater geacht overeen te stemmen met :

- hetzij, de in de lozings- of milieuvergunning toegelaten hoeveelheid ;
- hetzij, de hoeveelheid aangegeven in de voor 1 september 1991 ingediende lozingsvergunningsaanvraag zolang over deze laatste nog geen uitspraak is gedaan ;
- tenzij de heffingsplichtige het bewijs levert dat de reëel geloosde hoeveelheid kleiner is.”

Artikel 6

In artikel 35septies van dezelfde wet, ingevoegd bij decreet van 21 december 1990 en gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 18 december 1992, 22 december 1993, 6 juli 1994, 21 december 1994, 22 december 1995 en 20 december 1996, worden de woorden “in geval de facturen het waterverbruik niet vermelden wordt door de Maatschappij aangenomen dat dit verbruik gelijk is aan het quotiënt van de door de openbare watervoorzieningsmaat-

schappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totale gefactureerde kosten, exclusief BTW, gedeeld door 40” vervangen door de woorden “in geval de facturen het waterverbruik niet vermelden wordt door de Maatschappij aangenomen dat dit verbruik gelijk is aan het quotiënt van enerzijds de door de openbare watervoorzieningsmaatschappij in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar totaal gefactureerde kosten, exclusief BTW, verhoogd met de aftrek voor de hoeveelheid water die in hetzelfde jaar gratis werd geleverd en anderzijds de deelfactor 50”.

AFDELING 2

Afvalheffingen

Artikel 7

Aan artikel 47, § 2, 10° van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 18 december 1992, 22 december 1993, 21 december 1994, 22 december 1995, 20 december 1996 en 19 december 1997 wordt een c) toegevoegd die luidt als volgt :

“c) in afwijking van a) en b) wordt met ingang van 1 januari 1998 het bedrag van de milieuheffing vastgesteld op 535 frank per ton, wanneer het gaat om het storten van huishoudelijke afvalstoffen die niet konden worden verbrand in een oven vergund voor huishoudelijke afvalstoffen, om reden dat deze oven op vrijwillige basis door de exploitant tijdelijk om milieuredenen buiten dienst werd gesteld. Deze afwijking geldt evenwel voor elke oven slechts gedurende een periode van 18 maanden te rekenen vanaf de eerste dag van de maand tijdens dewelke de oven op vrijwillige basis werd gesloten”.

Artikel 8

Aan artikel 47 van hetzelfde decreet wordt een paragraaf 2ter ingevoegd, die luidt als volgt :

“§ 2ter. In afwijking van de bepalingen van § 2 wordt het bedrag van de milieuheffing vastgesteld op 0 frank per ton, voor de verwerking van afvalstoffen die afkomstig zijn van de door de overstromingsramp van september 1998 getroffen delen van de in Vlaanderen gelegen gemeenten vermeld in het koninklijk besluit van 18 september 1998

waarbij de hevige stortregens die op 13, 14 en 15 september 1998 gevallen zijn op het grondgebied van verschillende gemeenten als een algemene ramp worden erkend en waarbij de geografische uitgestrektheid van deze ramp wordt afgebakend, mits aan de volgende voorwaarden is voldaan :

– de afvalstoffen moeten voor verwerking aangeboden zijn in de periode van 16 september 1998 tot en met 15 november 1998 ;

– de afvalstoffen zijn veroorzaakt door de overstromingsramp van september 1998 ;

– het college van burgemeester en schepenen van de betrokken gemeenten moet voor de afvalstoffen een attest afleveren dat bevestigt dat de afvalstoffen aan de in dit artikel gestelde voorwaarden voldoen”.

HOOFDSTUK IV

Onderwijs

Artikel 9

Wordt toegevoegd aan artikel 53, §4 van het decreet van 21 december 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995 :

“4° de opbrengsten uit de verkoop of verhuur van gebouwen of terreinen aangekocht lastens het voormalige Gebouwenfonds voor de Rijksscholen die voor 1 januari 1989 voor vervreemding werden overgedragen aan het Ministerie van Financiën.”

Artikel 10

In artikel 209, § 1 van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap wordt het bedrag “4000” vervangen door “4500”, het jaartal “1999” door “2000”, het jaartal “1998” door “1999” en “I98” door “I99”.

Artikel 11

In artikel 178, § 1, van hetzelfde decreet wordt de zinssnede “1996 gelijk aan 18.111,0 miljoen frank” vervangen door de zinssnede “1999 gelijk aan 19.396,1 miljoen frank”. De zinssnede “in 1996 met

160 miljoen frank, in 1997 met 140 miljoen, in 1998 met 120 miljoen,” wordt geschrapt.

Artikel 12

In artikel 184 van hetzelfde decreet wordt “L96” telkens vervangen door “L99”, wordt “C96” telkens vervangen door “C99” en wordt “1996” telkens vervangen door “1999”.

Artikel 13

In artikel 136 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, gewijzigd bij het decreet van 14 juli 1998, worden het eerste en het tweede lid vervangen als volgt :

“De bedragen noodzakelijk voor de uitgaven voortvloeiend uit de wettelijke en conventionele werkgeversbijdragen en lasten, met inbegrip van het door de instelling gefinancierd aanvullend pensioen, teneinde een gelijkwaardig geldelijk statuut te verzekeren als voor de universiteiten andere dan die vermeld in artikel 3, 4 ° a) en 5°, zijn vanaf 1999 gelijk aan, uitgedrukt in miljoenen franken :

1° de Katholieke Universiteit Leuven	326,7
2° het Limburgs Universitair Centrum	5,4
3° de Katholieke Universiteit Brussel	8,1
4° de Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius te Antwerpen	32,9
5° de Universitaire Instelling Antwerpen	9,5
6° de Vrije Universiteit Brussel	119,7

De vermelde bedragen worden vanaf 2000 geïndexeerd volgens de indexeringsformule L1/L0 zoals bepaald in het tweede lid van artikel 130.”

Artikel 14

Artikel 44 § 2 van het decreet betreffende de leraaropleiding en de nascholing van 16 april 1996 wordt vervangen door de volgende bepaling :

“§ 2. Vanaf 1997 worden de bedragen vermeld in deze titel geïndexeerd als volgt :

$$N_x = T_x (C_x / C_{x-1})$$

Waarbij

N_x : gelijk is aan het geïndexeerde bedrag in begrotingsjaar x ;

T_x : gelijk is aan het bedrag dat in de tabel voor het betreffende begrotingsjaar vermeld staat ; vanaf begrotingsjaar 2004 is dit bedrag gelijk aan het bedrag voor het begrotingsjaar 2003 ;

C_x : gelijk is aan de gezondheidsindex bij het begin van het begrotingsjaar x

C_{x-1} : gelijk aan de gezondheidsindex bij het begin van het begrotingsjaar $x-1$; vanaf begrotingsjaar 2004 is deze gelijk aan de gezondheidsindex bij het begin van het jaar 2003.”

Artikel 15

§ 1. Aan artikel 130, §2 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, zoals gewijzigd door artikel 96 van het decreet van 14 juli 1998 betreffende het Onderwijs IX, wordt een tweede lid toegevoegd dat luidt als volgt :

“Vanaf het begrotingsjaar 1999 wordt dit bedrag voor de gezamenlijke universiteiten vastgelegd 438,4 miljoen frank (prijsniveau 1995).”

§ 2. Aan artikel 130, §6 van hetzelfde decreet wordt een derde lid toegevoegd dat luidt als volgt :

“Vanaf het begrotingsjaar 1999 bedraagt het basisbedrag WAO 1995, uitgedrukt in miljoenen franken, voor de universiteit Gent 4.833,7.”

HOOFDSTUK V

Binnenlandse Aangelegenheden en Stedelijk Beleid

AFDELING 1

Investeringsfondsen

Artikel 16

In artikel 2 van het decreet van 20 maart 1991 betreffende het Investeringsfonds ter verdeling van

de subsidies voor bepaalde onroerende Investerings die in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de provincies, de gemeenten of de Vlaamse Gemeenschapscommissie worden gedaan, gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 6 juli 1994 en 21 december 1994 worden de volgende wijzigingen aangebracht :

- 1° het derde lid wordt vervangen door wat volgt : “ De referentiedotatie wordt vastgesteld op 5.055,1 miljoen frank “ ;
- 2° in het vierde lid worden de woorden “ S : het gemiddelde van de uurlonen op 1 januari 1993 “ vervangen door de woorden “ S : het gemiddelde van de uurlonen op 1 januari 1998 “
- 3° in het vierde lid worden de woorden “ door het Ministerie van Economische Zaken voor de maand januari 1993 “ vervangen door de woorden “ door het Ministerie van Economische Zaken voor de maand januari 1998 “.

Artikel 17

In artikel 3 van het decreet van 20 maart 1991 betreffende het Investeringsfonds ter verdeling van de subsidies voor bepaalde onroerende Investerings die in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de provincies, de gemeenten of de Vlaamse Gemeenschapscommissie worden gedaan, gewijzigd bij de decreten van 25 juni 1992, 6 juli 1994 en 21 december 1994 wordt een § 2bis ingevoegd, die luidt als volgt :

“§ 2bis. In 1999 wordt 73 miljoen frank voorbehouden voor gemeenten die de stemverrichtingen naar aanleiding van de verkiezingen van het Vlaams Parlement automatiseren door het gebruik van informatica-apparatuur “.

AFDELING 2

Sociaal Impulsfonds

Artikel 18

In artikel 3 van het decreet van 14 mei 1996 tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds, gewijzigd bij de decreten van 10 december 1996 en 19 december 1997 wordt § 3 vervangen door wat volgt :

“ Vanaf 1999 wordt de netto-opbrengst van de aan het begrotingsjaar voorgaande jaren aan de in hoofdstuk VIII, afdeling 2 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, bedoelde heffingen, intresten en administratieve geldboeten ten voordele van het Vlaamse Gewest, verminderd met de vergoeding voor de administratiekosten, bedoeld in artikel 44 van hetzelfde decreet, en andere inningskosten aangewend voor de hiernavolgende uitgaven :

- 1° het bedrag ter dekking van de uitgaven verbonden aan de uitvoering van de samenwerkingsovereenkomst “bestendinging armoedebeleid en steunpunt armoede” ;
- 2° de kosten voor de bekendmaking van de werking van het Sociaal Impulsfonds en van de acties, die zijn gefinancierd met trekkingsrechten op het Sociaal impulsfonds ;
- 3° de subsidiëring van projecten inzake interlokale samenwerking ;
- 4° de organisatie van colloquia met betrekking tot lokale besturen, ingericht met medewerking van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden ;
- 5° aanvulling van de werkingsuitgaven van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden in het kader van haar werking ;
- 6° initiatieven inzake vorming van lokale mandatarissen en ambtenaren, ingericht met medewerking van de administratie Binnenlandse Aangelegenheden.

Het saldo wordt verdeeld onder de gemeenten die op hun verzoek belast zijn met het beheer van de inventaris met betrekking tot de heffing op de leegstand, bedoeld in artikel 28 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, volgens de verdelingscriteria bedoeld in de decreten van 31 juli 1990 tot instelling van het Vlaams Gemeentefonds en tot regeling van een bijzondere dotatie voor sommige gemeenten van het Vlaams Gewest en 7 november 1990 tot vaststelling van de regelen inzake de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds.”

Artikel 19

§ 1. In artikel 4 §1 van hetzelfde decreet worden de woorden “een bedrag van 80 miljoen frank” ver-

vangen door de woorden “een bedrag van 100 miljoen frank”.

§ 2. Artikel 5 , eerste lid, van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt :

“Jaarlijks wordt in programma 53.2 van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap een vastleggingskrediet ingeschreven ten bedrage van 40.000.000 frank voor onderzoeken en experimenten met een supracommunale waarde of draagwijdte evenals voor ondersteuning van verenigingen die actief zijn in en voor de vierde wereld, en een vastleggingskrediet van 20.000.000 frank voor vorming, begeleiding, informatie en sensibilisering in het kader van dit decreet.”

Artikel 20

In artikel 6 § 5 eerste lid en artikel 6 § 6 derde lid van het decreet van 14 mei 1996, decreet tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds wordt het jaartal ‘ 2000’ vervangen door het jaartal ‘1999’.

Artikel 21

Aan artikel 3 van het decreet van 31 juli 1990 tot instelling van het Vlaams Gemeentefonds en tot regeling van een bijzondere dotatie voor sommige gemeenten van het Vlaamse Gewest, gewijzigd bij decreet van 14 mei 1996, wordt een lid toegevoegd :

“Vanaf de verdeling voor het jaar 1999 wordt de berekende dotatie verhoogd met het saldo bedoeld in artikel 3, § 3, laatste lid van het decreet van 14 mei 1996 tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds .“.

Artikel 22

In artikel 6 van het decreet 7 november 1990 tot vaststelling van de regelen inzake de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds, gewijzigd bij decreet van 6 juli 1994, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° de woorden “ in drie delen “ worden vervangen door de woorden “ in vier delen “ ;

2° er wordt een 4° toegevoegd dat luidt als volgt : “ het saldo bedoeld in artikel 3, laatste lid van het decreet van 31 juli 1990 tot instelling van het Vlaams Gemeentefonds en tot regeling van een bijzondere dotatie voor sommige gemeenten van het Vlaamse Gewest is bestemd voor de gemeenten die op hun verzoek belast zijn met het beheer van de inventaris met betrekking tot de heffing op de leegstand en dit in verhouding tot de gekende opbrengst voor die gemeente “.

AFDELING 3

Provinciefonds

Artikel 23

In afwijking van artikel 3 van het decreet van 29 april 1991 betreffende het Vlaams Provinciefonds, gewijzigd bij decreet van 21 december 1994, wordt de dotatie van het Vlaams Provinciefonds voor 1999 vastgesteld op 3.700,2 miljoen frank.”

Artikel 24

In het decreet van 29 april 1991 betreffende het Vlaams Provinciefonds, gewijzigd bij decreet van 21 december 1994, wordt een artikel 3bis ingevoegd, dat luidt als volgt : “Art. 3bis. Voor de berekening van de aandelen, wordt uitgegaan van de dotatie overeenkomstig artikel 3, vermeerderd met de afnames bedoeld in artikel 7bis.”

Artikel 25

In het decreet van 29 april 1991 betreffende het Vlaams Provinciefonds, gewijzigd bij decreet van 21 december 1994, wordt een artikel 7bis ingevoegd, dat luidt als volgt : “Art. 7bis. Na de verdeling van de aandelen overeenkomstig artikel 4 en artikel 7, worden vanaf 1999 de aandelen van de provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen, verminderd met respectievelijk 32,206 miljoen frank en 1,305 miljoen frank. Op de aldus bekomen aandelen van de provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen is, in afwijking van artikel 7, de waarborgregeling niet van toepassing. De afgenomen bedragen worden elk jaar aangepast aan de evolutie van het Vlaams Provinciefonds”.

HOOFDSTUK VI

DAB Linker Scheldeoever (LSO)

Artikel 26

De uitvoering van de opdrachten van de Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever zoals omschreven in de wet van 8 mei 1929 met betrekking tot het aanleggen van een tunnel onder de Schelde te Antwerpen en de inrichting der gronden op de Linkeroever aldaar en de rechten, verplichtingen en goederen worden overgedragen aan het Vlaamse Gewest.

Artikel 27

De personeelsleden van de Intercommunale maatschappij van de Linker Schelde oever worden overgedragen aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en geïntegreerd in het departement Leefmilieu en Infrastructuur.

Artikel 28

§ 1. De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regelen inzake de overdracht van deze personeelsleden.

§ 2. Zij behouden ten minste hun hoedanigheid, graad, administratieve en geldelijke anciënniteit, evenals de toelagen, vergoedingen, premies en andere voordelen die zij hadden krachtens de reglementering van toepassing op de Intercommunale Maatschappij van de Linker Schelde oever.

Zij behouden deze toelagen, vergoedingen, premies en andere voordelen slechts in zoverre de voorwaarden voor de toekenning blijven bestaan in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 29

§ 1 Er wordt een dienst met afzonderlijk beheer LSO = Linkerscheldeoever opgericht, als bedoeld in artikel 140 van het Koninklijk Besluit van 17 juli 1991 houdende de coördinatie van de wetten op de Rijkscomptabiliteit.

§ 2 LSO heeft tot doel het financieel en budgettair beheer van de inkomsten en uitgaven met betrekking tot onderhoud en de uitbating van de Waas-

land- en de Sint-Annatunnel alsmede het productief en te gelde maken van de gronden van de vroegere Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever en de uitvoering van al de werken die dit productief en te gelde maken zou kunnen omvatten.

§ 3 De Vlaamse regering beheert LSO. Zij stelt de nodige diensten, uitrusting, installaties en personeelsleden ter beschikking van LSO.

Artikel 30

De middelen van LSO zijn :

- de ontvangsten, met inbegrip van betalingen ingevolge schadevergoedingen en ingevolge schadevergoedingen en ingevolge vervreemding voortvloeiend uit het beheer van haar patrimonium ;

- de renten, de aflossingen, de terugbetalingen, de bijdragen en de opbrengsten van verkopen en van andere verrichtingen voortkomend of gerealiseerd met middelen van LSO ;

- de opbrengsten van de verkoop, verhuur en concessies van het patrimonium van LSO overeenkomstig haar doel ;

- de opbrengsten van verkoop, van de vergoeding van dossierkosten en van de vergunningen en verlopen in toepassing van de wetten en reglementen inzake openbare werken ;

- de gebeurlijke dotaties, voorzien in het decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap en de bijhorende administratieve begroting ;

- het aan het Vlaamse Gewest toegekende gedeelte van het kapitaal van de Intercommunale Maatschappij van de Linker Scheldeoever.

Artikel 31

De Vlaamse regering bepaalt de organieke regels die van toepassing zijn op het financieel en materieel beheer van de dienst met afzonderlijk beheer LSO.

Artikel 32

Onverminderd de regelen inzake delegatie en inzake administratieve en begrotingscontrole staat de

dienst met afzonderlijk beheer LSO zelfstandig in voor alle verrichtingen, zowel inzake voorbereiding als inzake de uitvoering, met betrekking tot het financieel en budgettair beheer van de inkomsten en uitgaven toegewezen aan LSO, zonder enige afbreuk te doen aan de bevoegdheden van de overige diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Departement Leefmilieu en Infrastructuur, inhoudelijk verantwoordelijk voor het betrokken project.

Artikel 33

De wet van 8 mei 1929 met betrekking tot het aanleggen van een tunnel onder de Schelde te Antwerpen en de inrichting der gronden op den Linkeroever aldaar wordt opgeheven.

HOOFDSTUK VII

Terugvordering van overheidssteun

Artikel 34

§ 1. In het geval van het niet naleven van de informatie- en raadplegingsprocedures bij collectief ontslag, kan de steun die is toegekend op basis van artikel 2 van het Besluit van de Vlaamse regering van 23 oktober 1991 tot regeling van de bevordering van het industrieel wetenschappelijk-technologisch onderzoek in Vlaanderen, teruggevorderd worden indien deze tekortkoming zich heeft voorgedaan binnen een periode van 5 jaar die ingaat op de datum van beslissing tot toekenning van steun. De Vlaamse regering regelt de nadere modaliteiten van deze terugvordering.

§ 2. Onder informatie- en raadplegingsprocedures wordt verstaan : de procedures bedoeld in de artikelen 3, 7 en 11 van CAO nummer 9 van 9 maart 1972 houdende ordening van de in de Nationale Arbeidsraad gesloten nationale akkoorden en collectieve arbeidsovereenkomsten betreffende de ondernemingsraden, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 12 september 1972, artikel 6 van CAO nummer 24 van 2 oktober 1975 betreffende de procedure van inlichting en raadpleging van werknemersvertegenwoordiging met betrekking tot het collectief ontslag, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 21 januari 1976, de artikelen 6 tot 8 van het koninklijk besluit van 24 mei 1976 betreffende het collectief ontslag, de artikelen 4 en 37 van CAO nummer 62

van 6 februari 1996 betreffende de instelling van een Europese Ondernemingsraad of van een procedure in ondernemingen of concerns met een communautaire dimensie ter informatie en raadpleging van de werknemers, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 22 maart 1996 en artikel 66 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling.

HOOFDSTUK VIII

VLAMIVORM

Artikel 35

Het opschrift van het decreet van 19 december 1997 houdende een vermindering van de onroerende voorheffing van tewerkstellingsbevorderende investeringen wordt aangevuld met de woorden : “in vorming”.

Artikel 36

In artikel 1 van hetzelfde decreet worden het woord “gewestaangelegenheid” vervangen door de woorden : “gewest- en gemeenschapsaangelegenheid”.

Artikel 37

§ 1. In artikel 2, § 1, van hetzelfde decreet wordt het jaar “1998” vervangen door het jaar “1999”;

§ 2. In artikel 2, § 2, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

– de woorden “en het wegtransport” worden vervangen door “, het transport op de weg en te water, de arbeidsbemiddeling, de reiniging van gebouwen, de informatica en aanverwante sectoren”. ;

– de datum “30 juni 1998” wordt vervangen door de datum “31 mei 1999”.

– tussen de woorden “investeringstegemoetkoming” en “verleend” worden de woorden “in vorming” gevoegd ;

Artikel 38

In artikel 3 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht :

- 1° de woorden “het kalenderjaar 1996” worden vervangen door de woorden “het kalenderjaar 1997” en de woorden “het kalenderjaar 1997” wordt telkens vervangen door de woorden “het kalenderjaar 1998” ;
- 2° § 1,1°, wordt vervangen door de volgende bepalingen :
 - “1° in de mate dat de belastingplichtige vormingsintenties aangeeft ten gunste van werkenden in de onderneming ;
 - 2° op voorwaarde dat de onder 1° vermelde vormingsintenties een bijkomende vormingsinspanning inhouden bovenop het vormingsniveau van de onderneming in 1998, tenzij het vormingsniveau van de belastingplichtige in 1998 een door de Vlaamse regering vast te stellen percentage van de loonmassa overschrijdt ;”
- 3° in §1 wordt “2°” vervangen door “3°” ;
- 4° in §2 wordt het getal “20.000” vervangen door “25.000” ;
- 5° in §3 wordt het woord “arbeidsplaats” telkens vervangen door “personeelseenheid” ;
- 6° in §4 wordt het bedrag “100 000 ECU” vervangen door het bedrag “2 500 000 euro” ;
- 7° in §5 worden de woorden vanaf “dat zij geen” tot en met “van toepassing zou zijn” vervangen door de woorden : “dat zij conform de EU-kaderregeling inzake opleidingssteun over een periode van drie jaar geen opleidingssteun zal aanvragen of genieten, die meer bedraagt dan 2 500 000 euro” ;
- 8° in §6 worden de woorden : “en het wegtransport” vervangen door de woorden : “, het transport op de weg en te water, de arbeidsbemiddeling, de reiniging van gebouwen, de informatica en aanverwante sectoren”.
- 9° in §6 worden de woorden “inzake toename of behoud van de tewerkstelling en investeringen, zoals omschreven in artikel 3, §1, voldoet” vervangen door de woorden “zoals bepaald in §§1, 4 en 5, voldoet”.

Artikel 39

Een artikel 3bis wordt ingevoegd dat luidt als volgt :

“De investeringstegemoetkoming moet binnen een termijn van maximaal één jaar vanaf de datum van de definitieve toekenning ervan aan de onderneming besteed worden aan vorming voor werkenden in de onderneming zoals werd aangegeven in de vormingsintenties. Het vormingsniveau moet gedurende die termijn met minimaal de investeringstegemoetkoming verhoogd worden ten opzichte van het vormingsniveau van 1998, tenzij het vormingsniveau van de belastingplichtige, zowel in 1998 als tijdens de in dit artikel vermelde termijn, voldoet aan het percentage, bedoeld in artikel 3, §1.”

Artikel 40

§ 1. In artikel 4 van hetzelfde decreet worden volgende wijzigingen aangebracht :

- 1° het woord “wegtransport” wordt vervangen door de woorden : “het transport op de weg en te water, de arbeidsbemiddeling, de reiniging van gebouwen, de informatica, aanverwante sectoren” ;
- 2° na het woord “personeelseenheid” worden de volgende woorden ingevoegd : “,vorming, vormingsniveau en vormingsintenties”.
- 3° na de woorden “aanvraag en controle” worden de volgende woorden toegevoegd : “en inzake de terugvordering in het geval niet aan de vormingsvoorwaarde zoals bepaald in artikel 3bis of niet aan de informatie- of raadplegingsprocedure bij collectief ontslag werd voldaan.”.

HOOFDSTUK IX

Ruimtelijke Ordening

Artikel 41

Aan artikel 35, tweede lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, worden de volgende zinnen toegevoegd : “Als waarde van het goed op het ogenblik van verwerving wordt in aanmerking genomen, het bedrag dat als grondslag heeft gediend voor de heffing van de registratie- of suc-

cessierechten over de volle eigendom van het goed, of, bij ontstentenis van zulke heffing, de verkoopwaarde van het goed in volle eigendom op de dag van de verwerving. Als waarde van het goed op het ogenblik van het ontstaan van het recht op schadevergoeding wordt in aanmerking genomen :

- 1° in geval van overdracht van het goed, het bedrag dat als grondslag heeft gediend voor de heffing van de registratie- of successierechten over de volle eigendom van het goed, of, indien zulke heffing ontbreekt, de verkoopwaarde van het goed in volle eigendom op de dag van de overdracht met als minimum de overeengekomen waarde ;
- 2° in geval van weigering van een bouw- of verkavelingsvergunning of in geval van een negatief stedenbouwkundig attest, de verkoopwaarde op dat ogenblik.

Artikel 42

In artikel 35 van hetzelfde decreet wordt tussen het tweede en het derde lid het volgende lid ingevoegd : “De waarde van het goed op het ogenblik van de verwerving wordt geactualiseerd door ze te vermenigvuldigen met het indexcijfer van de consumptieprijzen van de kalendermaand voorafgaand aan die waarin de schadevergoeding is vastgesteld en het zo bekomen getal te delen door het gemiddelde indexcijfer van de consumptieprijzen van het jaar van verwerving door de vergoedingsgerechtigde, in voorkomend geval, omgerekend op dezelfde basis als eerstgenoemd indexcijfer. De aldus bekomen waarde wordt verhoogd met de kosten van verwerving en met de uitgaven die door de vergoedingsgerechtigde zijn gedragen met het oog op de realisatie van de bestemming van het goed op de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van het plan als bedoeld in het eerste lid van dit artikel.”

Artikel 43

In artikel 36 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 worden in het tweede lid de woorden “artikel 35, derde lid” vervangen door de woorden “artikel 35, vierde lid”.

Artikel 44

Artikel 35, vierde lid, van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

Artikel 45

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de reeds aanhangig gemaakte vorderingen tot schadevergoeding, waarover nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak bestaat.

HOOFDSTUK X

Lease in–Lease out

Artikel 46

In artikel 12 van het decreet van 7 juli 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998 wordt §2 opgeheven.

De Vlaamse regering wordt gemachtigd om het Boudewijngebouw aan te kopen onder de voorwaarden bepaald in artikel 12 van het decreet van 7 juli 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 1998.

HOOFDSTUK XI

Successierechten

Artikel 47

Voor wat het Vlaamse Gewest betreft worden in artikel 60bis van het Wetboek der Successierechten, zoals ingevoegd bij artikel 21 van het decreet van 20 december 1996 en gewijzigd bij de artikelen 26 en 27 van het decreet van 8 juli 1997, de volgende wijzigingen aangebracht.

1° In § 1 worden de woorden “in de vijf jaar voorafgaand aan het overlijden” vervangen door de woorden “in de drie jaar voorafgaand aan het overlijden”.

2° De tweede alinea van § 1 wordt vervangen als volgt :

“Voor de berekening van de 50 procent wordt tevens rekening gehouden met de activa of de aandelen :

- die in het bezit zijn of waren van ascendenten of descendenten en hun echtgenoten, of van de zijverwanten van de overledene tot en met de tweede graad ;
- die in het bezit zijn van kinderen van vooroverleden broers en zusters van de overledene.

Fusie, splitsing, inbreng van aandelen, of andere verrichtingen in de drie jaar vóór het overlijden, waarbij de betrokkene rechtstreeks of onrechtstreeks aandeelhouder werd of blijft, belet niet dat het 3%-tarief wordt toegepast, op voorwaarde dat de betrokkene vóór en na de verrichting aan de voorwaarden voldoet.”

Voor aandelen in vennootschappen met een sociaal oogmerk (V.S.O.) geldt de 50% eigendoms-voorwaarde niet. “

3° Aan § 5, vierde alinea wordt een alinea toegevoegd, luidend als volgt :

“In afwijking van het vorig lid blijft de tariefvermindering voorlopig volledig behouden, tijdens genoemde periode van vijf jaar, indien het voortschrijdende gemiddelde aantal in het Vlaamse Gewest tewerkgestelde personeelsleden, uitgedrukt in voltijdse eenheden, berekend op het einde van elk van de eerste vijf jaar na het overlijden, tenminste gelijk is aan 50 procent van het aantal personeelsleden, uitgedrukt in voltijdse eenheden, op het ogenblik van het overlijden. Indien en in de mate dat de tewerkstelling uitgedrukt in voltijdse eenheden na verloop van de termijn van vijf jaar lager is dan het aantal personeelsleden, uitgedrukt in voltijdse eenheden, op het ogenblik van het overlijden, is de belasting tegen het normale tarief verschuldigd, verhoogd met de wettelijke interesten.”

4° § 11, tweede en derde alinea wordt als volgt gewijzigd :

“Indien bijkomende rechten verschuldigd worden, tengevolge van het niet langer vervullen van de voorwaarden vermeld in dit artikel, dienen de erfgenamen, legatarissen of begiftigden dit te melden bij wijze van aanvullende aangifte, binnen de vijf maanden nadat de verschuldigdheid definitief is komen vast te staan.

Zij die de vermindering als bedoeld in dit artikel genoten hebben moeten, na verloop van een termijn van vijf jaar na het overlijden, aantonen dat de voorwaarden gesteld voor het behoud van het voordeel, vervuld zijn.”

HOOFDSTUK XII

Cultuur Investeringsfonds

Artikel 48

Bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt een fonds culturele infrastructuur opgericht, hierna het Fonds te noemen. Dit Fonds heeft rechtspersoonlijkheid en wordt gerangschikt onder de instellingen van categorie A vermeld in artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle van sommige instellingen van openbaar nut, zoals gewijzigd bij decreet van 8 juli 1996 en bij decreet van 16 december 1997.

De bepalingen van deze wet zijn op dit Fonds van toepassing voor zover er in dit decreet niet wordt afgeweken.

Artikel 49

De middelen van het Fonds zijn :

- a) een jaarlijkse dotatie lastens de begroting van de Vlaamse Gemeenschap ;
- b) het gebeurlijke saldo op het einde van het voorgaande begrotingsjaar ;
- c) de eventuele inbreng van derden als cultuursponsoring voor de realisatie van culturele infrastructuur ;
- d) de terugvorderingen van de ten onrechte gedane betalingen.

Artikel 50

Het Fonds heeft tot taak :

- 1° investeringssubsidies te vertrekken voor het bouwen, uitbreiden, verbouwen of aankopen van culturele infrastructuur met supra-lokaal belang ;

2° het eigenaarsonderhoud, de bouw-, verbou-
wingswerkzaamheden, de kosten voor het ver-
werven van terreinen en de kosten voor uitrus-
ting en apparatuur van de eigen culturele
infrastructuur van de Vlaamse Gemeenschap
ten laste te nemen ;

Artikel 51

Het Fonds neemt op datum van zijn inwerkingtre-
ding de op 31 december 1998 uitstaande verbinte-
nissen over aangaande lastens programma 45.5
basisallocaties 45.01, 52.51, 52.53, 52.54 en 71.01.
van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaam-
se Gemeenschap.

Artikel 52

De Vlaamse Regering stelt jaarlijks een verslag op
over de werking en het beheer van het Fonds. Het
verslag wordt aan het Vlaams Parlement meege-
deeld.

Artikel 53

De Vlaamse Regering stelt het personeel en mate-
rieel ter beschikking van het Fonds.

HOOFDSTUK XIII

Emancipatiezaken

Artikel 54

De dienst van het Ministerie van de Vlaamse
Gemeenschap bevoegd voor emancipatiezaken
wordt ertoe gemachtigd, binnen de perken van de
aan deze toegewezen kredieten, de uitgaven ten
laste te nemen met het oog op de uitvoering van
het emancipatiebeleid van de Vlaamse regering en
dit zowel wat betreft de diensten van de Vlaamse
Gemeenschap als wat betreft het opzetten en door-
voeren van pilootprojecten in de instellingen van
openbaar nut afhankelijk of het onder toezicht
staand van de Vlaamse Gemeenschap of het
Vlaamse Gewest, en dit ongeacht de aard van de
ten laste te nemen uitgaven.

HOOFDSTUK XIV

Inwerkingtreding

Artikel 55

Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1999,
behoudens andersluidende bepalingen in dit
decreet.

Brussel, 28 oktober 1998.

*De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands beleid, Europese
Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie,*

Luc VAN DEN BRANDE

*De minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Openbare werken,
Vervoer en Ruimtelijke Ordening,*

Steve STEVAERT

*De Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling,*

Theo KELCHTERMANS

*De Vlaamse minister van Financiën, Begroting
en Gezondheidsbeleid,*

Wivina DEMEESTER

*De Vlaamse minister van Binnenlandse
Aangelegenheden, Stedelijk beleid en Huisvesting,*

Leo PEETERS

*De Vlaamse minister van Onderwijs
en Ambtenarenzaken,*

Eddy BALDEWIJNS

De Vlaamse minister van Cultuur, Gezin en Welzijn,

LUC MARTENS

*De Vlaamse minister van Economie, KMO,
Landbouw en Media,*

Eric VAN ROMPUY

*De Vlaamse minister van Brusselse
Aangelegenheden en Gelijkekansenbeleid,*

Brigitte GROUWELS
